

Гиргориј Грабовој

Васкрсење људи и вечни живот – од сада наша стварност!

УВОД

У овој књизи ћу говорити о свом практичном раду на васкрсавању људи. Може се говорити о васкрсавању или васпостављању не само људи, већ и од васкрсавању животиња, биљака и било којих других објеката, али у овој књизи ћу углавном говорити о васкрсавању људи.

За многе људе васкрсење је нешто симболично, мада на нивоу душе свако поима васкрсење као постојећу, свевременску стварност Света. Ипак, многимима ће бити потребно да се још развијају до познања Света на нивоу душе, и зато они још увек не схватају реч „васкрсење“ у буквалном смислу, као што је заправо и треба схватити. Када о томе размишља, човек треба да уложи труд како би појмио да се неко ко је „заувек отишао“ одједном може заиста вратити.

Ствар је у томе што постоје људи који не размишљају са јасним циљем о устројству Света, о његовим законима, и о томе шта је живот уствари. Због тога их, осим васкрсења, могу изненадити и многе друге чињенице, на пример то да лечим људе оболеле од сиде и канцера у последњем стадијуму, на удаљености, без икаквог додира са њима, затим управљање временским приликама, тачне увиде о неисправности и дефектима на техничким уређајима различите сложености, укључујући и објекте у космосу, материјализација и дематеријализација различитих предмета, управљање компјутером на удаљености помоћу мисли, промена прошлости, садашњости и будућности, праћење разговора међу људима на произвољном растојању, на било ком језику и много шта друго. Све ове чињенице потврђене су службеним документима и већ чине неколико томова. Многе од тих чињеница се могу схватити као чудо, али треба имати у виду да, као што је познато, чудо не противречи законима Природе, већ нашим представама о законима природе.

Дошло је време да изменимо устаљене представе о околном свету и његовом устројству. Још више је потребно то урадити на прагу новог миленијума. А то је неопходно ради спасења Света.

Ова књига је једна у серији књига посвећених излагању изворне слике Света.

.....

Сведоци смо наглог развоја науке и технике, а тај развој се одвија све бржим темпом. Али, хајде да поставимо питање: а шта се догађа са самим

човеком? Да ли се и он развија? Ако се развија, у чему је тај развитак? Са чиме уопште треба повезати развој човека, његов напредак, његову еволуцију?

Што се тиче развоја човека, његово усавршавање је повезано са развојем његове свести. На овој етапи развоја човек се обично налази у једном од два стања свести: у стању сна или стању будности. Та стања су нам свима добро позната. При томе, сада не мислим на пророчанске снове, јер пророчански сан управо и означава улаз у друго стање свести. Сада говорим о обичном сну.

И тако, највећи део живота човек проводи у два стања свести: стању сна и стању будности. У стању будности човек може да се креће, да расуђује, да долази до решења и уопште, доступно му је много тога што му је у стању сна недоступно. Али, испоставља се да постоје и виша стања свести у поређењу са којима обично стање будности личи на дубоки сан.

Хајде да погледамо како се код човека мења опажање света са променом стања његове свести. У обичном сну доживљавање света је трансформисано. У стању будности човек доживљава свет кроз призму тродимензионалног простора и једносмерног времена. Овде се може навести следеће поређење. Претпоставимо да су човеку при рођењу ставили ружичаста контактна сочива а да он за то не зна. Тада он све види у ружичастој боји. А како тако види свет од рођења, он, природно, и не сумња у то да је свет управо такав. Али контактна сочива се могу склонити, и тада ће свет постати сасвим другачији, појавиће се у гами прекрасних боја. Потпуно исто, ако уклонимо ограничења свакидашњег будног стања и са њим повезаног тродимензионалног виђења света и времена, то јест ако пређемо на више стање свести, свет ће нам се учинити потпуно другачијим.

Ова истина је позната још од незапамћених времена. Погледајмо, шта се говори о простору у посланици апостола Павла Ефежанима:

„Да се Христос усели вјером у срца ваша, да будете у љубави укорењени и утемељени; Да бисте могли разумјети са свима светима што је ширина и дужина и дубина и висина..“ (Гл.3, 17-18)

Овде се наводе четири димензије простора. То значи да, као резултат одређеног рада и при одређеним условима, а пре свега, по речима апостола Павла, под условом укорењености и утемељености у љубави, човек може да почне да опажа четири димензије простора. А то произилази из промењеног стања свести, додајем ја. У ствари, са променом стања свести човек може да почне да опажа просторе произвољног броја димензија.

А шта практично значи могућност овладавања способношћу опажања четири димензија простора? За разјашњавање ове ситуације послужимо се познатим огледним примером. Заислимо праву линију. Ако на тој линији уочимо било коју тачку, она ће онда поделити ту праву на два дела. Ако сада ту тачку посматрамо као преграду, онда она дели праву на два дела, али тако

да се због ње из тачака на једној половини неће моћи видети тачке друге половине (исто као што се у стану због зида не види шта се иза њега налази). Али праву линију са тачке гледишта математике можемо да посматрамо као једнодимензионални простор. Ако можемо да изађемо у дводимензионални простор, то јест у раван, онда ћемо моћи да видимо нашу праву са стране и због тога ћемо моћи да видимо обе половине истовремено.

Размотримо сада произвољну раван, на пример површину стола. Нацртајмо кружницу на тој равни. Та кружница дели целу раван на два дела: одваја оно што се налази унутар кружнице од онога што се налази ван кружнице. Али ако изађемо у тродимензионални простор, то јест, ако се у датом случају подигнемо изнад површине стола, моћи ћемо да погледамо површину стола одозго и да истовремено видимо и оно што се налази у кружници и оно што је ван ње.

Дошли смо, коначно, до случаја тродимензионалног простора. Узмимо лопту. Она сав простор дели на два дела: на део који се налази унутар те лопте и на део који се налази ван ње. Но, ако сте стекли способност опажања четири просторне димензије, онда ћете моћи да истовремено видите и оно што се налази унутар лопте и оно што је ван ње. Моћи ћете истовремено да видите оно што се налази, рецимо, и унутар куће и ван ње.

Вратимо се примеру површине стола. У нашем примеру са кружницом на тој површини можете да узмете какав било предмет, рецимо новчаницу, из унутрашњег дела и пренети га кроз ваздух у спољашњи део. При томе нећете пресећи кружницу, то јест границу која одваја два дела равни. Моћи ћете да преместите предмет из унутрашње области дводимензионалног простора у спољашњу, не пресецајући границе, зато што користите излаз у тродимензионални простор, то јест у простор са већим бројем димензија.

Аналогно и у тродимензионалном свету можете да прођете из једне собе у другу, не користећи за то врата, као да пролазите кроз зид, а у ствари служећи се четвртом димензијом. За оне који се налазе у тим собама то ће бити чудо, и они могу, на пример, одмах да позову телефоном редакцију неког часописа како би и друге известили о том потпуно невероватном догађају.

Размотрили смо проблем простора. Послушајмо сада шта се каже о времену у „Откровењу Јована Богослова“: „И закле се онијем који живи ва вијек вијека, који сазда небо и што је у њему, и земљу и што је у њој, и море и што је у њему, да времена већ не ће бити.“ (Гл. 10, 6).

Објединивши овај исказ о времену са исказом апостола Павла о простору, увиђамо да је увек постојало разумевање тога да је опажање света кроз призму тродимензионалног простора и времена ограничено и да је то ограничено опажање света повезано са нивоом стања свести који је човек достигао на овој етапи свог развоја.

Такво стање ствари се може изменити. Два наведена исказа, узета из класичног текста, говоре о могућности изласка ван оквира уобичајеног опажања.

У ствари, закони природе са појмовима тродимензионалног простора и времена који се налазе у њиховој основи су само површински описи тог Света. У стварности постоји дубља, фундаменталнија повезаност структура света, а силом те повезаности промене се у овом Свету могу изазвати једноставно, својеврсним вољним актом.

Да бисмо могли да будемо у стању да производимо сличне промене, потребно је да овладамо вишим стањем свести или, у крајњем случају, да се у том стању налазимо у тренутку извршавања вољног акта неопходног за добијање потребног резултата.

Сви добро знају Јеванђеље. Али, питање је која реч у њему, који термин је кључни? Ако пажљиво прочитамо Јеванђеље, постаће нам јасно да је кључна реч у њему термин „Царство Божје“ (Царство Небеско). Исус Христ кроз разне алегорије увек изнова позива да се одрекнемо свега ради задобијања Царства Божјег, објашњавајући да ће се свакоме ко успе да задобије Царство Божје, све остало само потом придодати.

И тако, Царство Божје пре свега и јесте високо стање свести. А успијање ка све вишим стањима свести и то је, у суштини, пут ка Богу.

Сада постаје разумљива изрека „Царство Божје је у нама“. Управо због тога, што је Царство Божје – више стање свести, управо зато је оно унутар нас.

А када Исус увек изнова говори „Пробуди се!“, он има у виду управо прави смисао те речи, зато што у поређењу са вишим стањима свести обично стање будности представља дубоки сан, скоро исто као што у поређењу са будним стањем свести изгледа наш обични сан.

А по задобијању Царства Божијег све остало ће се човеку придодати, зато што човек са вишим стањем свести бива избављен од ограничавајућег модела тродимензионалног простора и времена, начина опажања Света који је својствен уобичајеном будном стању. Човек се нађе у другачијем стању, у стању када почиње да опажа фундаменталну стварност.

На том вишем стању свести човек постаје способан да извршава дела која са тачке гледишта обичне будне свести изгледају невероватна, фантастична. На пример, таква дела као што је општење са отишлима. Може се стећи способност да се отишли виде и да се општи са њима. И може им се помоћи да се врате овде. Јер, ствар је у томе да само неколицини од њих успева да се сопственим снагама врате у наш свет.

Између осталог, треба увидети да су они, које називамо отишлима, отишли само ако се посматрају са тачке гледишта свакодневне будне свести.

Као некаква аналогија може се навести овакав пример. Замислимо да код куће спроводимо следећи оглед. Узмемо парче леда и ставимо га на тањир. Сада је то тврди материјал, можемо га узети у руку, и измерити колико је тежак. Међутим, ако тај комад леда одстоји у соби неко време, видећемо да у тањиру имамо само воду. Како физичари кажу, дошло је до фазног прелаза: материја је из чврстог прешла у течно стање. Оставимо воду у тањиру и посматрајмо шта ће се даље догодити. Доћи ће до новог фазног прелаза: материја је из течног стања прешла у гасовито. И ако будемо гледали свуда наоколо нећемо моћи да нађемо воду која је била у тањиру. Међутим, ако у стану имате цев кроз коју тече хладна вода, онда се понекад зими, када је вода која тече кроз ту цев нарочито хладна, може приметити како се на њој појављују капљице воде. То се водена пара из ваздуха кондензовала на површини хладне цеви. Ако сакупимо мало те воде и ставимо је у фрижидер, поново ћемо добити лед.

Овај пример сам навео зато, да би казао следеће. Испоставља се да је прелаз из стања живота у стање у коме се налазе отишли нешто као фазни прелаз. Када се вода претвара у пару, она се налази поред нас, око нас, иако је не видимо. Тако је и са отишлима: они се налазе поред нас. Сетимо се прича оних који су преживали клиничку смрт. Ти људи су однекуд, испод плафона видели шта су лекари радили са њиховим телом, слушали су шта су они говорили, и после су, након реанимације, често давали детаљне описе онога што су видели и чули, на највеће изненађење лекара.

Наравно, аналогија са претварањем леда у невидљиву пару и каснијим обратним прелазом, као и свака аналогија, не може бити потпуна. При умирању и каснијем враћању у живот користе се преласци у друге просторе о чему ћемо још говорити. Али задивљујућа је, може се рећи невероватна чињеница, у томе што у стварности између та два стања, стања живота и стања отишлих, све у свему и нема принципијелне разлике и зато је људе увек могуће превести у стање живота. У вези са тим ипак би било боље користити другачију терминологију и говорити не о живима и отишлима, него о онима који се називају живима и онима који се називају отишлима. Јер у самој ствари и једно и друго су заправо стања свести, само у различитим формама (као у нашем примеру са ледом – водом – воденом паром, где је све то H_2O). У вези са тим може се рећи да је са неке тачке гледишта васксавање стандардна процедура која развија стање свести до живота. И управо зато васкрсавање се може научити, као што се учи свака стандардна процедура.

У књигама ове серије разјашњавамо како се могу мењати прошлост, садашњост и будућност на основу познавања фундаменталних закона устројства Света, а у сагласности са задатком остварења вечног живота. У стварности, само са тачке свакодневне будне свести, то јест, понављам, свести

која се служи моделом тродимензионалног простора и времена, само са тачке гледишта те свести прошли животи су били у прошлости, или су прошли догађај овог живота били у прошлости, садашњи постоје у садашњости, а будуће ће постојати у будућности. Али у ствари, или, боље је рећи, за човека са вишим стањем свести, и прошлост и садашњост и будућност постоје истовремено, или, другачије, налазе се у статичком стању (сетимо се „И закле се... да времена већ не ће бити.“) Управо зато је могуће човека из „прошлости“ превести у „садашњост“, то јест отишлог је могуће вратити у наш свет. При томе, онај који се вратио у своме повратку не види ништа посебно а поготово не нешто невероватно. За њега је све то природно. Он доживљава тај прелаз исто тако као што у обичном животу човек доживљава прелаз у нормално здравствено стање после прехладе или грипа. Можете да се у то уверите ако поразговарате са неким од оних који су се вратили. У данашње време има их све више и више.

Потребно је још да се каже неколико речи о разлици између два приступа поимању Света: један од њих је – приступ научника, а други – приступ човека који развија складно духовно управљање реалношћу, које се може окарактерисати као унутарње виђење.

Први приступ је свима добро познат. На основу посматрања и експеримената научници се труде да иза раздвојених појава, које понекад на први поглед нису међусобно повезане, увиде оно што је општије и што их обједињује. У случају успеха, установљава се закон који једном формулом обједињује различите појаве. Сви ми још из школе знамо за Њутнове законе помоћу којих се може прорачунати и кретање фудбалске лопте и лет авиона, и кретање планета Сунчевог система. У своме раду научници користе уређаје израђене у лабораторијама и фабрикама. А усавршавање те опреме омогућује добијање нових информација.

Други приступ поимању Света је потпуно друкчији. Овде човек у своме раду не користи прибор начињен у лабораторијама или у фабрикама, то јест вештачки направљену опрему. Не, он користи инструмент који је направио Господ Бог – свој сопствени организам. Ради баш са том „опремом“. И може се одмах рећи да се све књиге у овој серији заснивају на овом другом приступу. И као што ћемо даље увидети, управо овај приступ морао би бити први и основни.

Већ сад се може рећи да је доказ за то неопходност превладавања постојеће опасности од глобалног уништења и установљења духовне контроле над развојем технике. Јасно је да непрестан, све већи развој техничких система може постати опасан, ако они не буду засновани на управљању путем свести

човека, јер се управо свест складно развија истовремено са развићем целог Света.

Научници који раде на првм фронтовима науке одлично знају да је за објашњење појава овога света неопходно стварање теорија које користе многодимензионалне просторе, то јест просторе који имају више од три димензије. И научници то не само да разумеју, они то и раде. Међутим, ако они не могу да опажају такве просторе, та околност ће их одмах суштински ограничити. Зато и овде, као и свуда, потоји задатак да се некако избавимо од ограничења нашег садашњег опажања.

Али питање је како то урадити. То питање се поставља пред сваког човека, независно од врсте његове делатности. То је уопште једно од кључних питања. Раније сам већ говорио да је промена стања свести и уздицање ка вишим стањима свести – заправо и најважнији задатак који стоји пред човеком.

Шта конкретно човек треба да ради у циљу свог развитка, а пре свега, у циљу развоја своје свести - то је засебна велика тема и она ће наћи себи места у овој серији. Али да бисте већ сада могли да почнете да мењате свој организам и усаглашавате његов рад са пулсом Васељене, на крају књиге, у Прилогу, дате су једноставне вежбе за сваки дан у месецу. Упражњавање тих вежби може узети само неколико минута дневно, али резултат ће бити осетан, зато што оне сваког одређеног дана у месецу предлажу радњу која најбоље одговара управо том дану. И стога те вежбе обезбеђују максималну ефективност уз минимални губитак енергије и времена.

Са важношћу питања о промени нашег стања свести срећемо се на сваком кораку нашег живота. Живот увек изнова ставља пред нас то питање.

Замислите да се налазите у парку и одједном пред собом видите процветалу ружу. Видите здивљујуће боје нежних латица, осећате благи мирис који се шири из цветова, а можда на латици блиста под сунцем и нека капљица воде заостала од последње кише. Ви посматрате ту божанствену лепоту и та лепота и тај миомирис вас очаравају. Осећате поред себе другачији живот. Хоћете да га појмите. Али како то да урадите?

Осећате да је одговор ту негде поред вас. Осећате то целим бићем. Али у исто време, као да вам нешто недостаје. Цвет је сасвим близу, пред вама је, али као да вас од њега дели непролазна баријера. Одговор иде ка вама, осећате то, али као да је на другом језику. Осећај је такав, као да нећете успети да се пробијете кроз нешто. И питање остаје: како би се могло сазнати, шта је то ружа?

Обратимо се науци. Наука може да уради хемијску анализу цвета, да установи проценат садржаја одређених хемијских елемената у њему, да проучи процесе који се одвијају у ткивима цвета и много шта друго, али познавање

свих тих процентуалних односа и типова процеса неће нам много помоћи да схватимо, да осетимо, шта је то дивни миомирисни живи цвет.

И зато се изнова поставља питање: како се то ипак може урадити? Како сазнати, шта је то ружа? И може ли се уопште то урадити? Испоставља се да може. Али, то се може учинити само на један начин. А тај начин се састоји у следећем.

Да бисмо сазнали шта је то ружа, треба да станемо пред ружу. Треба да се стопимо са њом. Макар на тренутак. И то је могуће, али само, наравно, на вишем стању свести.

А то је и основни пут поимања Света. Тај начин мора бити основни.

Обратите пажњу: ради стицања знања тим путем није потребно резати цвет, није потребно убијати га. То је принципијелно другачија технологија стицања знања. То је стицање знања без уништавања.

Направимо малу дигресију. Управо смо говорили о томе да је на вишем стању свести могуће савршено другачије опажање света. Међутим, треба имати у виду да стање у коме се обично налазимо није увек једно те исто. Просто посматрање самог себе веома брзо то открива. Сетите се како сте опажали неки догађај који се више пута понављао, присетите се како сте се сваки пут осећали. Сетићете се да ваше опажање није увек било идентично. Утисци су били различити. Сви имамо такво искуство. Понекад опажамо као кроз маглу, а понекад као да се та магла разилази а опажање постаје јасније, прецизније, примећујемо да нас овог пута, данас, тај догађај или тај човек одједном много више узбуђује.

Све то је у знатној мери повезано са тиме што се практично никада не налазимо у истом стању свести – оно се непрестано мења у неким границама које одговарају нивоу нашег развоја у датом моменту.

И када, као што се догађа, искусимо та особита стања, стања уздизања, осећање пуноће живота, испуњености радошћу и срећом – то су већ знаци вишег стања свести у поређењу са нашим обичним стањем. А то се често догађа у тренуцима који се памте, понекад за цео живот.

Може се, наравно, догодити и то, да се из свог обичног стања одједном преместимо у довољно висока стања свети, и тада човек има искуство нечега као што је озарење, блаженство, безгранична радост бића, мада је то стање немогуће описати речима, њега треба лично искусити. Помоћу правилног духовног усмерења, правилног разумевања и правилне редовне праксе може се постићи то да та виша стања свести увек буду са вама.

Питањима које смо поставили можемо прићи и са донекле друкчије стране.

Замислите да код себе у викендици, у шпајзу или на тавану нађете увеличавајуће стакло које сте некада тамо оставили. Оно је тамо дуго лежало и зато је покривено дебелим слојем прашине. Излазите из куће у двориште и одједном видите мрава како иде својом стазом. Хоћете да га боље осмотрите, сагињете се, али ипак се лоше види – јер мрав је веома мали. И онда се сетите да у рукама имате нађено увеличавајуће стакло. Приближите га мраву, почињете мутно да разазнајете неке детаље, али суштинског побољшања у разазнавању нема.

Тада можете томе да приступите научно. Можете да почнете да приближавате и одмичете стакло, проучавате промене у посматраној слици, можете почети да посматрате мрава под различитим угловима, мењајући свој положај, могу се разрадити сложенији алгоритми деловања и увести статистичка обрада података, укратко, може се развити озбиљан програм научних истраживања.

Али могуће је и другачије поступити. Може се узети чиста крпица и обрисати стакло. И тада ћемо без икаквих алгоритама и статистичких обрада података читко и јасно видети мрава. Могли смо брзо и просто да дођемо до жељеног резултата, зато што смо учинио оно што је главно: побољшали смо прибор који смо користили за посматрање.

И тако, да би се успешно кретали путем познања Света, пре свега је потребно да побољшамо своје опажање, нужно је изменити стање нашег организма, на пример, потребно је усавршити рад мозга, иако промена чак и једне ћелије може да измени стање вашег организма.

И тада се појављује суштинско питање: како постићи такву промену, како би се то могло урадити?

Постоји много метода за постизање тог циља, али један од најпростијих и у ово време најефикаснијих је медитација. Услед редовног бављења медитацијом долази до принципијелне промене рада мозга: постепено све више и више делова мозга почињу да раде усаглашено. То потврђују научна истраживања спроводена путем примене електроенцефалограма. Електроенцефалограмима је проучаван утицај медитације на врсту можданих таласа у разним деловима мозга. Истраживања су показала да услед практиковања медитације постепено све више и више делова мозга почиње да ради усаглашено. А када човек потпуно освоји ту праксу, цео мозак почиње усаглашено да ради. Послуживши се језиком физике, може се рећи да је мозак човека почео да ради кохерентно.

Сви знају какву је револуцију у науци и техници произвело откриће ласера. Истраживачки радови у овој области награђени су Нобеловом наградом из физике. Суштина тих радова састоји се у томе да је први пут успешно произведено кохерентно зрачење и да су установљени принципи

његовог добијања. А управо кохерентност ласерских зрака објашњава сва њихова јединствена задивљујућа својства.

На аналоган начин, када човек одређеном праксом постигне да његов мозак почне да ради у кохерентном режиму, он у своје руке добија квалитативно другачији инструмент. И као у случају ласера, управо кохерентни режим рада мозга код њега доводи до појаве принципијено нових способности и могућности.

Додајмо једну важну напомену. У поменутих експериментима циљ је био да се установи како се приликом медитације мења баш рад мозга, јер се о њему горе и говорило. Међутим, при медитацији не долази само до промене у раду мозга, већ и целог организма, сваке његове ћелије.

Тако, ако користимо аналогију са ласером и ако са ласером поредимо живи организам, може се схватити да је, иако је разлика у својствима зрака ласера и обичних извора светла необично велика, ипак разлика у раду организма након освајања медитације и пре тога неизмерно већа.

У ствари, та разлика је толико велика, да човек фактички прелази на други ниво постојања. Јер треба имати у виду да је човечији организам – систем који има способност за безгранично усавршавање. А тешко је чак и замислити све могућности таквог система.

И још једна важна напомена. Кад кажем да је један од метода промене стања организма медитација, треба имати у виду да и сама медитација може бити веома разноврсна. Постоји много видова медитације. Молитва, на пример, у суштини представља облик медитације. При томе, наравно, молитва као и свака права медитација, треба да буде духовна. У хришћанској традицији је позната такозвана умна молитва, молитва високог духовног нивоа, при којој се свест држи у области срца и која је веома делотворна за уздизање на виша стања свести.

Брзи прелази у висока стања свести могу се осетити помоћу различитих концентрација. При изузетно великој концентрацији, медитације могу бити саставни део тог процеса.

Да би сазнали стање унутрашњих органа пацијента лекари користе инструменте и зато на пример шаљу пацијента на рентген или на ултразвучну дијагностику. Човек са развијеним унутрашњим виђењем поступа друкчије. Као инструмент он користи сопствени организам. Свој организам преводи у потребни режим рада и јасновиђењем види све унутрашње органе пацијента. Помоћу јасновиђења не само да је могуће видети унутрашње органе, него и сазнати њихову функцију, а такође и методе оздрављења.

Уз све то, одговор путем јасновиђења се добија тренутно. Овде није потребно, као у научном приступу, спроводити експерименте, прикупљати податке, анализирати их, трагати за закономерностима и тако даље... Све то се и иначе ради због тога да би се добио одговор. Али ако одговор у ствари већ негде постоји, треба га само узети. Заиста, нека нас, рецимо, занима неки орган, као на пример слепо црево, и хоћемо да сазнамо шта је његова сврха. Јасно је да је Природи јасно чему оно служи. Дакле, одговор постоји. Треба само пружити руку и узети га, а то се може урадити јасновиђењем.

Јасновиђење - то је универзални начин приступа информацији. Са чиме би се могло упоредити овакво добијање информација? Нешто донекле слично постоји у нашем савременом животу. То је глобална мрежа Интернет. Помоћу те мреже може се добити било која информација из произвољне тачке Земљине кугле. Исто тако, испоставља се да постоји нешто слично Космичкој мрежи Интернет, где постоје подаци о свему. Човек се при томе може упоредити са оператором. Тада је јасновиђење начин да оператор уђе са својим питањем у Космичку мрежу. А она ради толико брзо да одговор стиже тренутно.

Овде се јавља интересантно питање: како долази до открића? Открића се, а она су понекад веома значајна, догађају у разним областима живота. Она су пре свега видљива у области науке, али има их и у другим областима – то на пример може бити некаква измена у технолошком процесу у фабрици или у друштву- Откриће је уопште једна од појава у нашем животу, мада је та појава најочигледнија на пољу науке.

Тако долазимо до следећег питања: а шта се може рећи рећи са разматране тачке гледишта о открићима људи који не владају јасновиђењем?

Када човеку у главу дође блистава мисао и он долази до открића, та мисао је одговор на његова трагања. И она, наравно, долази из исте базе података, из базе података Космичке мреже. У неком смислу, тај одговор не долази човеку случајно, у том смислу да се одговор често добија као резултат дуготрајног испитивања и упорног рада. Али никада није могуће рећи када ће одговор стићи, и да ли ће уопште стићи. Тако треба признати да је тај упад у базу података, на жалост, увек случајан, јер није контролисан, њиме се не управља.

Може се направити овакво поређење. Узмимо два човека, којима је потребна вода. Један од њих саставља дланове, испружа руке напред и стоји чекајући да падне киша, како би сакупио мало воде. Други зна за постојање водоводне мреже. И више од тога, он уме њоме да се користи. Зато, када му је потребна вода, он просто одлази до славине и отвара је. И сипа воду – чашу, ведро или цео резервоар – колико му треба.

Дакле потребно је владати стандардном процедуром за доступ информацијама. Ствар је у томе да питања има веома много а случајних упада

до одговора сувише мало. Ако узмемо на пример горе наведено питање у вези слепог црева, можемо видети да до сада таквог упада није било, као ни у безбројним другим случајевима.

Свему горе реченом треба придодати и једну важну напомену. Служење јасновиђењем сам ради очигледности упоредио са уласком у Космичку мрежу интернет, у којој се може наћи одговор на свако питање које нас занима. То поређење више одражава спољашњу страну те појаве, у њему нису одражени њена велика дубина и разноврсност, и зато је потребно дати подробније објашњење.

Наравно, може се, као што је речено, ради добијања информација ући са питањем у космичку мрежу. Али може се поступити и друкчије. Информацију је могуће узети одмах и непосредно са места где постоји сензор који поставља ту информацију. Више од тога, а то је веома важно, информација постоји већ и у статусу онога који поставља питање, у виду непосредног знања. И када је још недешифрована, односно када је човек још није свестан њеног присуства, она већ управља његовим понашањем. Да би човек могао да освести ту информацију и да се свесно њоме послужи да би одредио своје понашање, потребан је високи ниво развитка свести, а то је управо онај циљ о коме сам већ говорио.

Горе сам поменуо проблем слепог црева. Размотримо, примера ради, то питање мало подробније. Савремена наука још увек не зна шта је то слепо црево и која је његова сврха. А помоћу јасновиђења може се сазнати све о слепом цреву. Испоставља се да је то важан орган који има неколико функција. Једна од њих је следећа. Слепо црево одражава пројекцију леве половине мозга на десну кроз имуни систем организма. И једна од улога слепог црева је одржавање равнотеже тих система. Када се слепо црево одстрани, ослабљена је функција резервне репродукције имуног система. У том случају имуни систем ради репродукције мора да се одражава унутар леве или десне хемисфере, што повећава оптерећење мозга, доводи до повећања унутарлобањског притиска и до других нежељених последица. На тај начин, слепо црево нам се приказује у потпуно другом светлу. И више од тога, ми га по први пут откривамо. Задивљујуће ствари је могуће испричати и о другим органима. Шта се све не може рећи само о хипофизи!

У четвртој глави говорићемо о новој медицини, медицини будућности, која већ постоји у садашњости. У основи те медицине лежи пракса васкрсавања. Управо пракса васкрсавања одређује принципе нове медицине и пре свега принцип потпуне обнове, реконструкције материје. Та нова медицина већ се прихватила решења свог основног задатка. А тај задатак је – неумирање живих.

У једној од књига ове серије говорићемо и о нумерологији – симболичком израчунавању. Ствар је у томе, да се та наука може користити за анализу конкретних ситуација и прогнозирања. На пример, када, применом јасновиђења, дајем суд о стању авиона на основу броја исписаног на његовом боку, ја видим цифре повезане са конкретним неисправностима. Зато је могуће нумерологијом анализирати ситуацију.

Човек, који не изучава специјално нумерологију, не схвата на који начин обични бројеви, које он познаје још из школске аритметике, могу бити повезани са догађајима из стварног живота. За њега је то загонетка. Он не види везу. Ми ћемо разјаснити каква ту веза постоји и како се нумерологија може користити у свакодневном животу.

Друга интересантна тема је живот животиња и птица. Од детињства гледамо како прелећу птичице с гране на грану, с дрва на дрво. Усхићује нас лакоћа и неусиљеност са којом то чине. Или то, како лебде високо на небу.

Међутим, у лету птица има много тога неочекиваног. Наука на пример још не зна зашто птице само повремено лете помоћу замаха крила. У њиховом лету суштинску улогу има антигравитација коју оне производе. У глави голуба, на пример, гравитација је десет пута мања него на крају репа, то јест он уме да распоређује гравитацију, и због тога настаје друкчија динамика лета. Код разних птица промена гравитације и њено распоређивање дуж тела се одвија на различите начине. Чак се и летење може остварити на основу различитих принципа: на пример код сове, ноћне птице, принцип летења је различит него код птица које лете дању.

Најзанимљивији је случај орла. И он има способност стварања антигравитације, али он има и способност дематеријализације. Ако посматрате орла када полази у напад, чини вам се да лети мала округла грудвица. Може се помислити да је постао тако мали зато што се веома много скупио. Међутим, треба урачунати да орао може и неколико пута да промени своју запремину. Тако то није скупљање, мада до скупљања, наравно, такође долази, али углавном до смањивања запремине долази на рачун дематеријализације појединих делова тела. Орао може и да мења облик тела, зависно од задатка који има пред собом. По тим способностима орлу се може приближити само соко.

Орао има и друге задивљујуће способности, о којима ћемо говорити у одговарајућој књизи. Нису случајно првобитни народи целог света повезивали лик орла са Творцем. Није случајно ни то што се лик орла може видети на грбовима многих држава. Видимо лик орла и на грбу Русије. Ту се види двоглави орао. Орао са две главе – то је знак постојане срећне будућности.

У следећим књигама размотрићемо и такве појаве као што су левитација, материјализација и дематеријализација, телепатија, телекинеза, телепортација

и друге. Током дугог времена те појаве су биле загонетке. Дошло је време да се на те загонетке одговори.

Човечанство је у целини дошло до квалитативно нове етапе свог развоја: на позивници дана стоји неумирање живих и васкрсавање оних који су отишли. И то питање се више не поставља на теоријском, већ на практичном плану. Сада је то, коначно, жива стварност. Жива стварност стварног спасења за све.

Приметимо да чињенице васкрснућа доказују обнову материје што опет говори о несврхисходности и нелогичности било каквог разарања.

Пракса васкрсавања се у нашем веку нагомилавања оружја масовног уништења појављује као метод спасења. Она указује на алтернативни пут развојка цивилизације.

Развијање механизма регенерације, механизма обнове, омогућиће приступање решавању задатка стварања без разарања. Принцип обнове може се лако проширити на све сфере људских делатности. Он ће моћи да послужи и као основа за развој стваралачког мишљења будућих покољења.

Било каква такозвана агресивна средина при оваквом приступу се може преобразити и у преображеном облику може се појавити као неагресивни елемент првобитне средине. Као резултат, може се пронаћи делотворна стратегија понашања која ће омогућити да се избегну еколошке катастрофе и обезбеди даљи развој без разарања околне средине. Јер треба имати у виду да је васкрсавање – управљање целокупним спољашњим простором.

Велики склад са околном средином може се обезбедити стварањем, на пример, материјала који се неће хапати или машина којима приликом експлоатацији неће бити потребни значајни допунски ресурси. И све то је савршено реално. Исто тако, као и васкрсавање. И све је то у нашим рукама.

Треба увек памтити једну веома просту истину: човек се рађа ради радости, среће и испуњеног бесконачног живота.

ПОГЛАВЉЕ 1 КОНКРЕТНЕ ЧИЊЕНИЦЕ ВАСКРСАВАЊА ЉУДИ

У овом поглављу ћемо размотрити неколико конкретних чињеница васкрсења. Све оне су документовано потврђене, а документи су наведени у Прилогу А.

Уопште, већ се догодило много фактичких васкрсења. Из свег тог обиља постојећих документованих случајева изабрано је неколико различитих случајева. Ствар је у томе да молбе за васкрснуће стижу до мене некада одмах након настанка биолошке смрти а некад и после дугог времена, у вези са чиме се доле разматрана четири случаја међусобно разликују по томе колико је

времена прошло између биолошке смрти и васкрснућа. Предочене чињенице се односе на: васкрснуће након неколико сати од настанка биолошке смрти (случај 4), након неколико недеља (3), након неколико месеци (1), и након неколико година (2). У случајевима (1) и (2) ради се о васкрсавању мушкараца, а у друга два случаја – о васкрсавању жена.

1

И тако, приступамо разматрању првог случаја. Текстови овде наведена два исказа узети су из књиге: Григориј Грабовој „Пракса управљања Пут спаса“, трећи том, странице 756-757 и 758-759. Књиге су издате у Москви 1998. године, издавачка кућа “Сопричастность”. Цитиране изјаве репродуковане су у Прилогу А.

Изјава Русанове Емилије Александровне из 27. 05. 1996. године. (Прилог А, стр. 180)

„5. септембра 1995. године приликом личног сусрета са Грабовим Григоријем Петровичем, обратила сам му се са молбом да у потпуности васпостави мог сина Русановог А. Е., рођеног 22. августа 1950. године, а преминулог 16. јуна 1995. године. Мој син се родио у Москви а умро је такође у Москви. Пре обраћања Грабовом Г. П. била сам потпуно очајна, преживела сам инфаркт. После обраћања Грабовом Г. П., негде почетком октобра 1995. године, у мени се појавила нада у синовљев повратак, почела сам да осећам његово (духовно) присуство у кући. Пошла сам на гробље, и пришавши синовљевом гробу видела сам да се целом дужином преко њега пружа дубока пукотина, а да се у средини образовало мало удубљење као да је земља изнутра избачена.

Негде око поноћи јасно сам видела (иако су ми очи биле затворене) како се од мојих груди до синовљевог гроба, до удубљења на њему, протежу две беле врпце и како сам потом потегла те две врпце ка себи и при томе осетила тежину. Све то је трајало неколико секунди. Мој син је сахрањен на Вострјаковском гробљу у Москви, а моје виђење његовог гроба било је на нивоу прозора мог стана који се налази на седмом спрату.

Када сам се обратила Грабовом Г. П. са молбом за васкрсавање мога сина Русанова А. Е., разговарала сам о томе са бившом женом мог сина Козловом Татјаном Ивановном, са којом сам после њиховог развода остала у пријатељским односима. Она, Козлова Татјана Ивановна, присуствовала је његовој сахрани и парастосима. У време након наших разговора у периоду од октобра до фебруара Козлова Т. И. ми је неколико пута причала да је често на улицама градова Каљининграда и Москве сретала људе који су личили на мог сина Русановог А. Е. Почетком фебруара 1996. године путовала је возом „Јантар“ („Ћилибар“, прим. прев) из Москве у Каљининград Прибалтички а у

купеу вагона заједно са њом је путовао човек који је веома личио на мог сина Русанова А. Е. Био му је веома сличан по спољашности, по манирима, понашању, гестовима, изгледом, али некако растресен, изгубљен. Он је путовао са човеком који као да га је пратио, управљао њиме, али гапри томе ни једном није назвао по имену. Козлова Т. И. је била веома зачуђена када је мој син Русанов А. Е. угледавши новац (новоиздата новчаница од хиљаду рубаља) гласно исказао непознавање те новчанице.“

Изјава Козлове Татјане Ивановне из 27. 05. 1996. године (Прилог А, стр 181)

Од децембра 1975. године до октобра 1982. године била сам у браку са Русановим А. Е. После развода брака са Русановим А. Е. остала сам у пријатељским односима са његовом мајком Русановом Емилијом Александровном, рођеном 20. јуна 1927. године у Московској области. У време нашег сусрета 26. септембра 1995. године, она ми је саопштила да се обратила Грабовом Григорију Петровичу са молбом да васпостави њеног сина Русановог А. Е., рођеног у Москви 22. августа 1950. године. Русанов А. Е. је, према службеној умрлици, преминуо 16. јуна 1995. године у Москви. После тога, знајући за то да Грабовој Григориј Петрович ради на васкрсавању Русановог А. Е., почела сам да у периоду од октобра 1995. године до фебруара 1996. године на улицама уочавам људе који су личили на Русановог А. Е., а приликом путовања у град Каљињинград у Каљињинградској области са мном у купеу је путовао човек за кога сам помислила, видевши га, да изгледа као да су га довели са онога света. Тај човек који је ушао у купе личио је на Русановог А. Е., рођеног 1950. године по следећим особинама: боја косе, боја очију, спољашњи облик и овал лица.

Манири понашања ушавшег у купе тачно су одговарали манирима понашања Русанова А. Е. Уз то, одговарале су и карактерне црте. Он је имао исте навике (ћутљивост, страст за читањем, највећи део времена читао је новине). Човек који га је пратио био је мушкарац средњег раста, који га за време путовања ни једном није позвао по имену. И када му је тај човек показао новац, онај који је наликовао Русанову био је зачуђен, видевши новоиздату новчаницу од 1000 рубаља, на шта му је пратилац објаснио да су те новчанице недавно штампане. Стекао се утисак да је он (тај кога је онај мушкарац пратио) неко време био одвојен од стварног живота. Иако је, вероватно, сачувао професионалне навике, јер је мушкарац који га је пратио рекао да они превозе аутомобиле.

Гореописани сусрет одиграо се 2. фебруара 1996. године у време мог путовања на линији Москва – Каљињинград у возу „Јантар“.“

Ово је опис тог случаја, представљен од стране непосредних учесника тих догађаја. У тим описима наведен је читав низ важних момената које ћемо подробније размотирати. Разматрање ћемо почети изјавом Емилије Александровне, мајке отишлога.

Фактички, на самом почетку своје изјаве Емилија Александровна говори о томе како се после почетка мог рада на поновном успостављању њеног сина код ње појавио осећај његовог духовног присуства у кући.

Ствар је у томе што се, чак и када код човека наступи биолошка смрт и он прође кроз фазу сахрањивања и налази се у конкретном гробу, у његовој свести као и раније чувају сва стечена знања и што је та свест свесна своје повезаности са телом у коме више нема живота, или тачније, оно што се обично назива животом. И у вези са тим тело, у коме више нема животних процеса, у датом случају тело сина, приликом фиксације материјалне свести за њега адекватно реагује на додир спољашње свести, на информацију која је садржана у импулсу спољашње свести, те се према томе јавља и адекватни одговор. **Одавде се види да је, замишљајући тело, могуће души предати знање о васкрснућу.**

Даље, после васкрснућа, приликом испитивања васкрслог испоставило се да је у тренутку обраћања спољашње свести он све то заиста опажао и своје физичко тело доводио у везу са својим сопственим „ја“, иако се физичко тело налазило у гробу и према томе, природно, било ограничено у својим могућностима. Више од тога, повратник говори о томе, а то је позната чињеница, да је његов положај на општем информационом нивоу показивао да његово физичко тело наставља да постоји и има све могуће и неопходне особине за то да настави да буде део заједничког социјума, део друштва. При томе је важно напоменути да је то знање у себи садржало како ранију информацију, која се односила на раније функције датог физичког тела, тако и нову информацију, које се односила на његову биолошку смрт.

Читамо даље изјаву. Када је Емилија Александровна дошла на гробље и пришла синовљевом гробу, видела је да се преко гроба пружа дубока пукотина и да се на средини гроба образовало удубљење као да је земља изнутра избачена.

Објашњење за ово је следеће. Поменуто избацивање изнутра треба посматрати као примарну материјализацију свести, оне свести која се налазила у физичком телу. После почетка мог рада на васкрснућу **дошло је до примарне материјализације те свести у облику сфере и њеног извођења у информациони скелет планете.** После тога наступа фаза стварања материјалне структуре око душе, то је она структура коју обично видимо када посматрамо људе. Може се рећи да је и теоријски и **практично могуће човека посматрати као структуру свести која има одређени телесни омотач.**

Сада ћу успут начинити још једну примедбу. Говорио сам о примарном материјализацији свести у сферни облик. **После проласка те сфере кроз информациони скелет планете може доћи до њене пројекције било у следећи плод (и тада се рађа дете) било у структуру васкрснућа.** У датом случају, услед управљања била је остварена пројекција у структури васкрснућа. То јест, било је створено исто оно тело, био је створен исти човек. И тако, ту је учињено исто што је учинио и Исус Христ када је васкрсао Лазара, само што у нашем случају после биолошке смрти није прошло неколико дана него неколико месеци.

Даље, Емилија Александровна пише да је једном, око поноћи, она јасно видела, затворених очију, како се од њених груди до удубљења на синовљевом гробу протежу две беле врпце, и како је она затим повукла те врпце према себи, осетивши при том тежину. Све то је трајало неколико секунди. Из даљег описа следи да је син Русанове био сахрањен на московском Вострајковском гробљу, а да је виђење његовог гроба било на нивоу прозора њеног стана који се налази на седмом спрату.

Горе описане две врпце карактеришу прелазну фазу. Прва врпца је настала у тренутку кад је мајка родила дете, то је структура рођења њеног сина. Друга врпца – то је могућа проглонгација, продужења његове свести или његове суштине. Горе сам већ говорио **да су после биолошке смрти човека могуће две варијанте: или рођење у другом детету, и, следствено томе, остваривање првооваплођења, или васкрснуће, и према томе, поновно стварање истог тела, при чему не само поновно стварање материје, него и свих других структура свести.** У датом случају због спољашњег управљања остварена је варијанта васкрсавања.

Појава две повезујуће врпце и опажање синовљевог гроба на нивоу стана који се налази на седмом спрату означава сједињавање структура свести сина и спољашње средине.

У пракси васкрсавања постоји прилично својеврстан тренутак који карактерише привезаност тела за ону структуру, за оно место где се налази тело после биолошке смрти. **То значи да оно место где се полаже тело постаје место његове привезаности. Примарна привезаност се налази у пречнику од око два метра од физичког тела. Укупна област повезаности захвата отприлике површину од око 50 метара у пречнику од гроба, а даље се већ одвија излаз на информациони скелет спољашњег света.** Познавање те повезаности и момената који су с њом у вези је важно за процедуру васкрсавања, јер обрнути пролаз кроз биолошку смрт у ствари представља и прелаз кроз структуру привезаности. И сам васкрсавајући, природно, мора бити усмерен на то да из те привезаности изађе. Између осталог, ако опис виђења, који је дала Емилија Александровна, разматрамо са те тачке гледишта, онда се може рећи да је она

видела облик гроба као варијанту привезаности биолошког тела за фиксирано место.

Даље се текст изјаве Русанове Е. А. заснива на информацији коју је добила од Козлове Т. И. (и тако се опис даљих догађаја може пратити у исказима обеју жена).

Из текста постаје јасно да је, након што ми се Емилија Александровна обратила са молбом за васкрсавање њеног сина и након што је то саопштила бившој супрузи свога сина Козловој, Козлова на улицама Каљињинграда и Москве почела да среће људе који су личили на њеног бившег мужа Русанова, а затим је, када је путовала возом „Јантар“ из Москве за Каљињинград приблатички, и изблиза срела човека који је по свему личио на Русанова, који је ушао у њен купе.

Ако се прочита опис тог сусрета, који је дала Козлова, може се стећи утисак да се она понашала превише пасивно. Али, замислите да сами путујете у купеу воза и да одједном срећете човека који као две капље воде личи на вашег рођака кога сте сахранили пре неколико месеци. При томе тај човек на вас не обраћа никакву пажњу. Шта мислите, да ли бисте му пришли и рекли: „Здраво! Шта је, више ме не познајеш?“ Или бисте, можда, занемели од изненађења, изгубивши моћ говора, немоћни да направите ни корак, као да су вам ноге одједном постале вунене? И мада Татјана Ивановна не пише о својим осећањима за време тог сусрета, можемо себи представити какав ју је вихор најразличитијих осећања захватио: и изненађења, и збуњености, и растројености и наједном поникла свест о стварном васкрсењу, упркос свему. Упркос свему, у данашње време многи још увек васкрсење сматрају чудом, још увек има људи који не разумеју да је то стандардна процедура, и да ће се васкрсавање ускоро доживљавати као нешто сасвим природно, да ће оно постати норма живота.

Али за сада човек још увек, угледавши изненада крај себе у купеу воза сахрањеног рођака не може да дође ни до каквог закључка, као да не прихвата одмах могуће чудо, или се боји да не уради нешто неумесно. Због тога приликом читања изјаве треба имати у виду и стање човека у таквој ситуацији. Ова књига управо и наводи човека на освешћивање истинских, изворних реалности и омогућује нам да се при томе снађемо, да се правилно понашамо у сличним ситуацијама. Приликом првог сусрета са васкрслим посебно је важно почети разговор са њиме и понудити му помоћ.

Враћамо се причи Русанове, оном месту где она говори о томе како је у почетку Козлова почела да најпре на улицама среће људе који су личили на Русанова, а потом за време путовања из Москве у Каљињинград, кад је човека који је по свему личио на Русанова, срела изблиза, у свом купеу.

У вези са овим треба рећи да отишли, или је, у датом случају боље рећи 'они који се враћају', веома добро осећају стање оних људи којима се враћају, и они ни у ком случају не могу да изложе те људе непотребном стресу. Зато је Русанов у почетку почео да се појављује на извесном растојању од своје бивше жене, постепено је доводећи до тога да прихвати могућност његовог повратка, тим пре што је Козлова већ знала за то да тече процес васкрсавања.

Зато је, кад пише да је виђала људе који су личили на њеног бившег супруга, она заиста и виђала већ реално васкрслог Русанова.

Може се разјаснити да се васкрсли према живећима понашају веома пажљиво и са таквим разумевањем зато што су њиховој свести били предати и елементи васкрснућа. А у вези са тим, што су им предати ти елементи, код њих настаје друкчија психичка структура опажања стварности. Они, на пример, сматрају, и то потврђује њихово лично искуство, да је живот вечан. Код њих такође долази и до особеног односа према законима макрокосмоса. Многи закони им се чине апсолутно тачним и преко њих они никада не прелазе.

Они знају и за постојање везаности у пречнику од педесет метара, те се приликом враћања на физички ниво неко време држе на растојању од педесет метара од оних људи којима се враћају.

После прве фазе контакта, у којој се повратник опажа на њивоу осећања, долази до преласка у другу фазу, фазу визуализације, у којој васкрсли ваћ почиње да ступа у ближе додире са живима. Видимо, да се Русанов појављује већ у непосредној близини своје бивше супруге, у купеу воза.

Обратите пажњу на то да се овде код васкрслог пројављује владање техником управљања, у овом случају, управљања ситуацијом. Та техника се предаје васкрслеме приликом његовог васкрснућа. Због тога он већ самостално може да проналази, и исто тако и ствара сситуације које су потребне ради успостављања контакта са онима које је познавао и којима се враћа.

О утиску коју је њен син оставио на своју бившу супругу, Емилија Александровна пише следеће: „Био му је веома сличан по спољашности, по манирима, понашању, гестовима, изгледом, али некако растресен, изгубљен. Он је путовао са човеком који као да га је пратио, управљао њиме, али га при том ни једном није позвао по имену.“

Овде у понашању васкрслог видимо још један елеменат знања, а то је разумевање стања у коме се налази човек који га познаје. Када би се појавио сам, онда би концентрација пажње његове бивше супруге усмерене на њега могла бити толико висока да би то веома отежало постепену адаптацију а и могло би да промени предвиђен развој догађаја.

Зато се у ситуацију уводи елеменат који повремено скреће на себе пажњу Козлове – то је човек који прати васкрслог. При томе уопште није обавезно да тај други човек буде стваран човек у обичном смислу, он у ствари

може имати само визуелну природу, али то су већ технички детаљи које у овој књизи, остављам за сад по страни.

Раније сам поменуо постојање примарне привезаности у пречнику од око два метра од физичког тела. И тако, повремена или значајна концентрација на другог човека, при разматрању ових догађаја са тачке гледишта финијег плана одговара одвезивању од те примарне зоне, то јест зоне самога гроба, и прелаз из те зоне ка пратећем човеку. Напомињем да ово не мора обавезно бити човек, то може да буде и напросто неки предмет, на пример, возило у ком путује васкрсли, или нешто друго. Важан је принцип, принцип одвезивања васкрслог од примарне зоне.

Даље, та околност да човек пратилац у присуству Козлове ни једном није позвао Русанова по имену говори о томе, да би у тој ситуацији то могло довести до шока Козлове што би могло изазвати разарање неких њених ћелија. Али, већ сам говорио да васкрсли добро осећају ситуацију и стање човека кога имају пред собом, он је прошао дубоке стадијуме деструктуирања а затим структуирања свести, и зато, крећући се напред, он дејствује веома пажљиво.

Може се приметити следећи важан моменат у изјави Емилије Александровне. После горе цитиране фразе она пише: „Козлова Т. И. је била зачуђена када је мој син Русанов А. Е. ...“ Овде се може видети, да је после онога што јој је испричала Козлова о сусрету са њеним сином у купеу воза код Русанове дошло до потпуне идентификације васкрслог управо са њеним сином, који је раније био мртав, а сада се жив појавио. Приметићу, да се касније ово и коначно потврдило, и да се након описаних догађаја све лепо завршило.

Треба подвући да је духовна идентификација главни критеријум за то да ли је дошло до васкрснућа управо одређеног човека.

Следећа фраза у изјави „Угледавши новац (новоиздата новчаница од хиљаду рубаља) гласно је исказао непознавање те новчанице“.

Када би на овако могао реаговати обичан живи човек? Када би се он, у тренутку увођења нове новчанице налазио рецимо у иностранству. Тада би управо на исти начин изразио своју зачуђеност, сусревши се са новом реалношћу. Русанов се у периоду увођења нових новчаница налазио у затвореном простору свога гроба, а границама тог простора било је ограничена и његова свест, која се налазила поред физичког тела. Одавде се види да је свест отишлих, то јест оних код којих је дошло до биолошке смрти, да је та свест практично иста као и свест оних који се налазе у стању које се обично назива животом. Отуда и иста реакција на исту ситуацију.

Из наведеног излагања не треба закључити да је описана шема васкрснућа стандардна. За дато време она је, заиста, прилично типична, у вези са садашњим опажањем васкрснућа од стране друштва. У суштини, она

одражава стварне законе васкрсавања. У стварности, све овде у великој мери зависи од степена припремљености живих за повратак својих ближњих. Цео процес васкрснућа може трајати и кратко време. У блиској будућности, када бар неком делу друштва буде јасно да је процес васкрсавања – нормална стандардна процедура, васкрснућа ће се одвијати веома брзо, због спремности друштва да прихвати ту појаву.

Сведочања о васкрснућима одабрао сам тако да би шема васкрсавања омогућила да се научимо васкрснућу уопштеном анализом чињеница.

У другом поглављу се такође говори о могућности практично тренутног васкрснућа, али за то васксавајући мора да овлада веома високим степеном духовног развитка.

2.

Прелазимо на разматрање другог случаја васкрснућа

Изјава Куликове Светлане Алексејевне од 26. 01. 1999. године (Прилог А, стр. 182)

„У вези са тиме, да сам се 24. 12. 1998. године обратила Григорију Петровичу Грабову поводом убиства сина Валентина коме је било 26 година, изјављујем да Грабовој Григориј Петрович заиста може да васкрсава убијене људе.

Након што ме је Григориј Петрович Грабовој примио и пристао да васкрсне сина Валентина, рођеног 1967, а убијеног 1993. године, интензивно сам почела да проучавам његову докторску тезу и три тома дела „Пракса управљања. Пут спасења“. Питања је сваки пут бивало веома много. Незнање о томе одакле се изводе формуле и немогућност да смислено разумем лаконске фразе у дисертацији доводили су ме у очајање. После сваког новог читања рад ми се чинио другачијим, у њему се нешто мењало.

И изненада, 10. 01. 1999. године, око 23 часа, после уобичајеног покушаја да разумем неразумљиво, у срцу сам се мисаоно обратила Григорију Петровичу за помоћ. И кроз неко време све бесмислено и неразумљиво је некуда нестало. У свести су ми се појавили савршено јасне и разумљиве одреднице кубичне форме времена и закони устројства света. Настало је осећање радости и среће. Неколико дана ме је мучило питање: „Ко је уствари Григориј Петрович Грабовој?“

13. јануара 1999. године, уочи Нове Године, већ поставивши сто за своје ближње, осетила сам неодољиву жељу да одем до прозора. Отишавши до њега, дивила сам се лепом зимском пејзажу са искричавим плавичастим снегом. Било је 22 часа и 40 минута – 22 часа и 50 минута. И у мислима опет ми се појавило питање: „Ко је ипак Григориј Петрович Грабовој?“ И тада су ми, уместо снега, пред очима почеле да пулсирају огромне црне цифре: 14111964.

Затим су се међу њима појавили знаци сабирања, и све се претворило у чудну једнакост: $1+4+1+1+1+9+6+3 = 8$. Осмица је благо светлела бледољубичастим светлом. Зтим се осмица преврнула и положила, образујући знак за бесконачност ∞ . Позвали су ме за сто и цифре су нестале. Тек следећег дана сам сазнала да су те цифре биле датум рођења Григорија Петровича Грабовог. А њихов збир износио је 8 – цифру Исуса Христа, која је, положена, показивала вечност.

14. јануара 1999. године код нас је ноћила моја кћер Каћа која живи одвојено и која је близнакиња погинулог сина Валентина. У два часа по поноћи, када су сви укућани већ спавали, а Каћа само што је ушла у своју собу, чула сам ударац, као да је лопта ударила, а кроз неко време је зашущкала алуминијумска фолија која је лежала на фотељи у једној од соба. У то је из своје собе изашла Каћа и рекла да је буквално пред њеним очима полетела кутијица која је лежала испод шиваће машине, као да ју је неко невидљив ударио ногом. Ја сам рекла да сам чула тај удар а и шушкање фолије на фотељи. Заједно смо пошле да погледамо ту фотељу и виделе смо да је фолија улегнута и да је на њој отисак одрасле људске руке. И после тога у кући се стално осећало нечије присуство. Непрестано су се чули кораци, померале су се завесе, шкрипао под.

16. јануара 1999. године син (Димитриј, рођен 1965) и унук (Михаил, рођен 1985), једногласно су изјавили да је, пробудивши се усред ноћи, син Димитриј на зиду супротном од кревета, поред огромне фотографије лава, видео живог Валентина. Син Димитриј је затворио очи и поново их отворио. Онда је пробудио унука Михаила и сазнао да и унук такође види Валентина. Сада је он у то апсолутно убеђен. Хоћу да додам, да сам у време пријема код Грабовог Григорија Петровича од њега добила аудиокасету са његовим гласом на којој ми је објашњавао шта је критеријум, и зашто је у односу на свест простор секундаран, а примаран интервал кретања. После тога, када сам то схватила, та касета је нестала, то јест дематеријализовала се.“

И тако, Светлана Алексејевна ми се обратила са молбом да васкрснем њеног сина. Њен син Валентин, рођен 1967. године, био је убијен 1993. године. Она ми се са молбом за васкрсавање обратила 1998. године. Тако се добија да је, судећи по датумима, прошло више од пет година, била је у току већ шеста година од његовог убиства.

Уопште, за васкрсење је потребан исти утрошак труда независно од тога да ли је човек умро скоро или одавно. Међутим разлика у времену може да има следеће значење. Што је више времена прошло од дана биолошке смрти, која је у датом случају наступила због убиства, утолико је вероватније да се смањују или потпуно нестају чиниоци који су довели до смрти (убиства). Та

околност поједностављује васкрсење и може га учинити бржим. На тај начин, при васкрсавању је често важно разумети узрок догађаја, јер то тада убрзава само васкрснуће.

Почнимо са разматрањем ове изјаве.

Светлана Алексејевна пише, да је она проучавала мој рад „Применљиве структуре стваралачке области информација“ и тротомно дело „Пракса управљања. Пут спасења“ у коме су сакупљене конкретне чињенице из моје праксе, између осталог и о васкрсавању. При томе неколико дана њу је необично занимало, или, како она пише, чак и мучило, питање о томе ко сам ја.

Очигледно, уредсређеност на ту мисао је била толико велика да је једном, стојећи крај прозора и уживајући у зимском пејзажу, Светлана Алексејевна у симболичном облику добила одговор на своје питање.

Како сама пише, увече уочи Нове Године по старом календару „осетила сам неодољиву жељу да одем до прозора. Отишавши до њега, дивила сам се лепом зимском пејзажу са искричавим плавичастим снегом. Било је 22 часа и 40 минута – 22 часа и 50 минута. И у мислима опет ми се појавило питање: „Ко је ипак Григориј Петровић Грабовој?“ И тада су ми уместо снега пред очима почеле да пулсирају огромне црне цифре: 14111964. Затим су се међу њима појавили знаци сабирања, и све се претворило у чудну једнакост:

$1+4+1+1+1+9+6+3 = 8$. Осмица је благо светлела бледољубичастим светлом. Затим се осмица преврнула и положила, образујући знак за бесконачност ∞ . Позвали су ме за сто и цифре су нестале. Тек следећег дана сам сазнала да су те цифре биле датум рођења Григорија Петровића Грабовог. А њихов збир износио је 8 – цифру Исуса Христа, која је, положена, показивала вечност.“

Прва примедба у вези овог одломка. Датум 14. 11. 1963. године је дан мог рођења.

И друга. У тексту је било наведено сабирање бројева по правилу које се примењује у нумерологији: бројеви се сабирају дотле, док се не добије једноцифрен број. У датом случају имамо $1+4+1+1+1+9+6+3 = 26$, $2+6 = 8$.

Наставимо са разматрањем изјаве. Постоје подаци да је Исус Христ на Тајној вечери својим ученицима дао знак са осмицом, мало полеглом, управо као да је то истовремено и знак осмице и знак бесконачности. То је био симбол његовог нивоа; држао га је у рукама, а онда га је предао ученицима.

Ако је осмица постављена усправно, онда је то обична осмица, а ако је постављена хоризонтално, то је онда знак бесконачности. Обична осмица је број, једноставно сабрано осам јединица, то јест, она се одражава у коначном броју елемената.

Хоризонтално постављена осмица – то је већ осмица сасвим другог плана, то је симбол бесконачности, то је симбол бесконачне количине елемената, то је симбол бесконачне повезаности.

Исусова осмица је била нагнута, то јест, она је заузимала међуположај између две крајности, између вертикалног и хоризонталног положаја. Осмица нагнута на тај начин је знак, симбол који одговара превођењу бесконачности у коначан број. Она одговара основној структури која повезује бесконачну количину појава са једном конкретном, она означава прелаз целокупне разноврсности света у конкретно оно што сада видимо, опажамо, осећамо.

Тај знак симболизује принцип повезаности духовног и материјалног. Он у суштини означава акт стварања.

То знање је до недавно било сакривено, ја сада по први пут откривам својства тог знака.

Што се тиче Светлане Алексејевне, она је, захваћена страсном жељом да проникне у суштину догађања, да се сама у томе некако снађе, током неког времена стално била у стању особите напетости, и то је довело до тога да су јој та знања, о којима пише, пришла као откровење. „Ко тражи наћи ће!“ Наравно, само онај ко искрено тражи.

Читамо даље изјаву:

„14. јануара 1999. године код нас је ноћила моја кћер Каћа која живи одвојено и која је близнакиња погинулог сина Валентина. У два часа по поноћи, када су сви укућани већ спавали, а Каћа само што је ушла у своју собу, чула сам ударац, као да је лопта ударила и кроз неко време је зашупкала алуминијумска фолија која је лежала на фотељи у једној од соба. У то је из своје собе изашла Каћа и рекла да је буквално пред њеним очима полетела кутијица испод шиваће машине, као да ју је неко невидљив ударио ногом. Ја сам рекла да сам чула тај удар а и шушкање фолије на фотељи. Заједно смо пошле да погледамо ту фотељу и виделе смо да је фолија улегнута и да је на њој отисак одрасле људске руке. И после тога у кући се стално осећало нечије присуство. Непрестано су се чули кораци, померале су се завесе, шкрипао под.“

Овде је важно уочити важну околност. Када се васкрсли приближава живом рођаку, код рођака може да дође до реакције хипофизе. При одређеном степену те реакције рођак види васкрслог, али догађање опажа у стању проширене свести. То се дешава онда када је живи још недовољно спреман за израван сусрет са васкрслим, за њега се онда тај сусрет одвија по режиму који га штити од превеликог стреса.

При другом степену реакције хипофизе рођак уопште не може да види васкрслог, иако га други људи могу видети и снимити помоћу апарата.

У тексту се примећује још једна интересантна особеност. Валентин и Каћа су били близанци, а близанац је са тачке гледишта информација – информациони одраз и стога најпогоднији канал за први ниво васкрсавања.

Васкрснуће се одвија по многостепену систему, сада ћемо се позабавити тиме, али прво ћу напоменути следеће.

Постоји принцип васкрсавања који се састоји у томе да уколико људи више желе нечије васкрснуће, утолико је једноставнији приступ до онога ко васкрсава. То се назива принципом паралених сигнала. Одатле следи, да је за васкрснуће неопходно да га жели што је могуће већи број људи, пре свега блиских рођака, јер се тада поједностављује улазак у свет физички живих, а посебно је погодан улаз кроз близанца. Зато је Каћа обезбедила најпогоднији канал за први ниво васкрснућа. А сада о нивоима васкрсења.

НИВОИ ВАСКРСАВАЊА

Први ниво – то је сама чињеница васкрснућа.

Други ниво – то је ниво хармонизације, усклађивања два вида стварности. Један од њих је стварност отишлих, а друга – стварност живих. Суштина те хармонизације се састоји у томе да неко време васкрсли мора истовремено да присуствује на оба та нивоа стварности, при чему, разумљиво, све време постоји и неки међуниво, који и иначе увек постоји, док се остварује прелаз са једног нивоа на други.

Када се одвија регистрација и врши се, на пример, анализа ткива, то се у великој мери може посматрати као излазак са нивоа отишлих.

Трећи ниво. На трећем нивоу повезаност са отишлим је таква, да васкрсли више не улази у структуру отишлих, он већ улази у структуру живих, код њега се одвија стабилизација физичког тела, али још увек постоји такозвано равнотежно тело. То је тело у које се, када је то неопходно, преводи материјално тело. При томе се прелаз материјалног тела у равнотежно одвија претакањем материје у њега, исто као што се код спојених судова течност претаче из једног суда у други. Тај механизам ради на следећи начин.

Замислите да се васкрсли срео са неким од живих, са једним од оних који још нису спремни за сусрет са њим. Душа васкрслог опажа ту информацију и зато васкрсли, да не би траумирао човека, формира реакцију његове хипофизе тако да он почне да опажа оно што се догађа у стању проширене свести, а за то време равнотежно тело спроводи претакање материје у другу тачку простора-времена. Јер треба имати у виду да је душа, која управља целим процесом – огромна величина, по запремини то је бескрајна структура. И тако се васкрсли појављује на сасвим другом месту. Постојање те способности помаже да прилагођавање васкрслих на живе буде хармоничнија.

Описана појава личи на телепортацију, мада то није телепортација. Разлика међу њима се састоји у следећем.

При телепортацији живог, а не умревшег, потребно је знати тачне координате места телепортације, неопходан је висок развој структура управљања, то јест нивоа душе. У случају када повратник почиње да пребације материју у другу тачку простор-времена ситуација је једноставнија, јер је место за њега већ спремно.

Постоји још једна разлика. То је оно, што у та два случаја види филмска камера. Приликом прегледања снимљеног материјала види се да се приликом телепортације елементи тела појављују у виду дискретних покрета, док су при преносу материје у равнотежно тело које се налази у другој тачки простор-времена сва кретања веома уједначена, као да стварно**недостаје текст!**

Четврти ниво. На четвртом нивоу равнотежно тело практично није потребно, зато што већ постоје успостављени контакти са многим људима које је васкрсли раније познавао, већ постоје оформљени документи.

Пети ниво. На петом нивоу васкрсли функционише већ као обичан човек, он се практично више ничим не разликује од живећих.

Треба рећи, да васкрсли може да изабере да ли ће бити заједно са својим рођацима или са бившим познаницима, или не. Ствар је у томе, да се неки од њих после његовог васкрснућа приликом сусрета са њим могу понашати онако како се васкрслоне не би свидело. И зато васкрсли може да бира. А када он чини избор и донесе одлуку о месту где ће живети, то је онда још увек пети ниво. И тада му више није потребно друго тело, тело за претакање, јер му више није потребно да се крије.

Треба приметити, истина, да се у последње време прелаз у равнотежно тело практично све ређе и ређе догађа. То је повезано са тиме што у наше просвећенје време већ постоји довољно доступних описа и објашњења чињенице васкрснућа.

Настављамо са читањем изјаве.

„16. јануара 1999. године син (Димитриј, рођен 1965) и унук (Михаил, рођен 1985), једногласно су изјавили да је, пробудивши се усред ноћи, син Димитриј на зиду супротном од креветам поред огромне фотографије лава, видео живог Велнтина. Син Димитриј је затворио очи и поново их отворио. Онда је пробудио унука Михаила и сазнао да и унук такође види Валентина.“

Из општих принципа васкрсења следи да се, ако се васкрснуће одвија у присуству блиских рођака, у датом случају Димитрија и Михаила, брзина васкрсавања повећава, и лакше се приступа области изласка васкрсавајућих. Васкрснуће се догодило у присуству та два сведока, и они су видели живог Валентина поред велике фотографије лава.

Немало значење овде има присуство фотографије представника животињског света, али уместо фотографије могла је бити и жива мачка, или пас, или каква биљка. Приликом разматрања претходног случаја васкрсавања

дотакао сам се тог питања. Присуство неког другог објекта доводи до расејавања пажње човека, и, следствено, смањењу његовог оптерећења, што доприноси убрзању васкрсавања.

На тај начин, могуће је констатовати следећа правила:

Најпре, да би се васкрснуће бруже одвијало, потребно је имати више људи који желе васкрснуће датог лица.

Друго, боље је, ако су то рођаци.

И, коначно треће, веома је добро, ако присуствује и представник света животиња, макар само и у виду фотографије, као што је у овом случају био лав.

Иначе, присуство управо лава имало је овде додатно једну занимљиву посебност која омогућава да се увиди повезаност васкрсавајућег и околног света. У вези са тим испричаћу о информационим могућностима лава и орла.

Ствар је у томе, да за се разлику од других животиња, лав креће унапред знајући каква га приближно ситуација очекује на другом месту, и шта му се може догодити у најскоријој будућности, отприлике до једног часа унапред. Да би се боље разумело шта се овде дешава, обратимо се једној многопознатијој појави.

На савременим великим аеродромима авиони понекад слећу сваког минута. Ради обезбеђења безбедности летова, контролори летења треба да прате на радару кретање свих авиона у ваздуху, како би управљали слетањем и плетањем. Размотримо укратко како ради радар, или, друкчије речено, радиолокациона станица.

Радар емитује кратки електромагнетни импулс у неком правцу. Ако се у том правцу налази авион, онда се импулс, дошавши до њега, одбија и враћа у супротном правцу: на екрану радара на том месту настаје светла тачка. А по томе, колико је времена протекло док се одбијени импулс вратио, одређује се удаљеност тог авиона. У следећем тренутку импулс се одашиље у мало другачијем правцу, а затим се правац опет мало промени. Све то се одвија веома брзо, а као резултат успоставља се надзор над ваздушним простором, јер се на екрану радара образује потпуна слика положаја свих авиона у датом тренутку.

Такво осматрање ваздушног простора се на језику специјалиста назива скенирањем.

Исто тако и лав има способност да скенира пространство будућих догађаја у периоду до сат времена, при чему он види будуће догађаје исто као што види и садашње. Приметимо да уместо тога, што говоримо о скенирању простора будућих збивања можемо да говоримо о скенирању времена. Може се употребити такав израз.

С времена на време лав из грудног коша одашиље импулс свести и, примивши одбијени сигнал, унапред добија сазнање о будућим догађајима.

Тај мпулс се код лава образује у области желуца, одбија се од зидова желуца, пролази кроз мозак и одашиље се негде из нивоа желуца - то је први сигнал. Други, одмах за њим, одашиље се кроз мозак. Они се скоро тренутно сударају, и тако добијени импулс се користи за скенирање времена. Током образовање тог импулса желудац лава се мало скупља, постаје помало налик на лопту за рагби, а импулс полази са једног од крајева те 'лопте'.

У оквиру теме коју сада обрађујемо има смисла рећи и неколико речи о ноју. Израз као што је „нојевска политика“ и други слични изрази повезани су са постојећом представом о томе да у моменту опасности, уместо да дела, ној од страха забија главу у песак. У стварности, ствари стоје друкчије.

Ној може да скенира време приближно до једног минута унапред. И ако увиди реалну опасност, он онда бежи. То су потврдили експерименти америчких научника са бацањем лопте. Чак и када постоји потенцијална опасност, али која у дато време није реална, ној зна да му се ништа лоше неће догодити, онда он завлачи главу у песак. Ако опасност постане реална, он ће свакако побећи.

Враћам се лаву. Лав скенира време приближно један сат унапред. Ако уместо у будућност од једног сата почне да вири у будућих рецимо сат и двадесет минута, онда ће због мање покретљивости почети да губи облик, а зар лав то може себи дозволити.

Треба рећи, да се скенирање будућих догађаја од стране лава у нечему разликује од скенирања ваздушног простора радаром. Импулс који одашиље радар представља одсечак електромагнетног таласа, он се кроз простор креће брзином светлости. Импулс свести ког одашиље лав се никуда не креће, нигде се не распростире, нема никаквог кратања. Тај импулс се одмах, тренутно, појављује у оној тачки у коју лав хоће да крене. Као што се тај импулс појављује у тачки тако се од ње и одбија, пре тога скениравши све око ње.

Одбијени сигнал, за разлику од емитованог, има својства таласног ширења. Одбијени талас се распростире веома великом брзином, већој од брзине светлости и враћа у првобитни извор.

Вратимо се емитованом сигналу. Да би лакше разумели шта се ту догађа, можемо себи упрошћено представити тај процес на следећи начин. Када је лаву на пример потребно да пређе преко неке територије, код њега се јавља мисао повезана са тиме. Замислимо је у виду цилиндричног стубића (у суштини, овде се ради о облику информације). Када се код лава појави та мисао у виду цилиндричног стубића, тренутно се у тој тачки, где жели да буде, појављује мало другачији цилиндер, рецимо конусног облика. До његове појаве долази на основу принципа опште повезаности између свих фрагмената

информације. И информација у сегменту који је лаву потребан се скенира око насталог облика.

Може се рећи, да се настали конусни стубић састоји из два дела. Један његов део је оно што се увек налази у том сегменту, и што је заправо последица фундаменталног принципа који гласи: СВЕ ЈЕ ПРИСУТНО У СВЕМУ. Други део конусног стубића се састоји из онога што се производи вољом, у овом случају вољом лава. Између осталог, овде би чак било могуће препознати вољу, односно издвојити сегмент духа.

Духовно управљање је структура управљања. Дух управља свешћу. И та се хијерархија, природно, одражава и на процедуру доношења одлука.

Када лав прими одбијени сигнал, још пре него што га његова свест обради, прва одлука се одмах доноси духом, духовном структуром управљања. На пример, испред се налази нешто неповољно и потребно је одскочити. Тек након тога се одвија обрада одбијеног сигнала, и ту се највише оптерећује свест. На основу обраде одбијеног сигнала путем свести лав одлучује шта у датом случају треба радити, куда бежати.

Ако, поређења ради, размотримо понашање тигра, видећемо да је ту ситуација друкчија. Код тигра је духовно управљање замењено радом развијене свести, и зато тигар нешто заостаје за лавом.

Видимо да лав у духовном управљању суштински надилази тигра, као и остале звери. Управо та његова способност да издваја међу животињама и управо због тога се лав сматра царем животиња.

Ако се у вези са тим погледа одговарајућа организација човека, може се констатовати следеће. **Код човека постоји специјални одвојени корпус духовног нивоа а духовно управљање улази у структуру контакта са Богом. Зато, ако жели, човек може да се веома брзо развија.**

И још једна напомена. Из наведеног описа процеса доношења одлуке види се да је, ако је код неког објекта систем духовног управљања веома развијен, знатно боље развијен од система свести, и ако тај објекат буде у потпуности контролисао све ћелије и саму свест, онда ће он постати генерално неуништив. Јер, свешћу која садржи развијене духовне принципе могуће је створити материју, што значи и било какво физичко тело, између осталог и човека.

Сада ћемо прећи на јединственог представника птица, о коме смо говорили још у Уводу – на орла. Поред раније наведених способности, орао влада и добро развијеном способношћу скенирања простора будућих догађаја.

Први импулс код њега полази са перја, мада она, рекло би се, нису сасвим погодан део тела за сличне циљеве, јер перје може да испада, али, без обзира на то, тако је. Други импулс иде из очију, после чега се, као и код лава,

та два импулса састају а добијени сложени импулс се користи за скенирање времена. Практично се не ангажује ни један други део тела на стварању импулса. Ако су орлу очи затворене, он онда шаље систем паралелних сигнала и тада већ укључује тело. Друге птице не могу то да раде. Тако неке врсте птица, које се припитомљавају, на пример соколи и беркути, када им се затворе очи не могу више да скенирају време и зато се тада труде да не лете.

А сада о времену. При скенирању простора будућих догађаја до једног сата унапред орао види веома велику запремину, види себе, види све процесе, такчно фиксира међусобне везе, анализира све заједно. При томе „видети себе“ значи виђење помоћу јасновиђења, то јест ирационалног посматрања. У следећих пола сата он као и пре добро види све и још понешто од онога што се догађа, али фон постаје некако разливен. Орао себе веома добро види до пет, чак и до седам часова унапред. Може се рећи, од орла као да у простор полази некаква нит и да уз помоћ те нити он осећа, на пример, да негде постоји проблем, и тада он тамо и не лети.

Неке врсте орлова могу користити ирационално виђење и само ради оријентације у току лета, при чему они у том случају виде много јасније него очима. Ипак они се мало користе том способношћу, зато што се при том начину оријентације много оптерећује коштано ткиво.

Може се додати и то да орао одлично влада и телепортацијом.

Посматрајући лет птица, може се видети како се оне понекад спуштају наниже, и, не стигавши до земље, поново се подижу увис, користећи аеродинамичну силу. Такав лет на прекрасан начин демонстрира албатрос. Сакупивши брзину приликом спуштања, он се пред самом земљом окреће насупрот ветру и полако уздиже увис.

Орао, наравно, такође може то да изведе, али овде нас занима други начин на који он то изводи. Примећено је да се орао понекад обрушава наниже са великом брзином, а затим, по спољашњем утиску, као да удара о земљу и потом се одмах великом брзином подиже увис. Међутим, показало се да то није тако. Снимци које су камером начинили аустралијски научници показали су да орао у тим случајевима уопште не дотиче земљу. И тако је та појава остала загонетна.

У ствари, орао, видећи будућност и знајући куда би требало да лети, одбивши се од земље одмах себе телепортује тамо где треба да буде после одбачаја. Јер орао има и способност телепортације.

Враћамо се разматрању изјаве Светлане Алексејевне, оном месту где она прича о томе како су њен син и унук видели живог Валентина у близини велике фотографије лава. Сада, после упознавања са особеностима те животиње, можемо разумети да је његова фотографија потпомогла васкрсење Валентина. Јер, имајући способност да скенира време, лав, може се рећи,

избацује информационо поље будућности, а ту се већ одвија васкрснуће. Тако је то допринело томе да је Димитриј, отворивши очи, поново угледао Валентина.

Даље Светлана Алексејевна пише о томе како је преслушавала касету на којој сам јој записао објашњења низа принципијелних ставова о устројству Света. Након што је она разумела све те ставове, касета се дематеријализовала.

Навешћу неколико објашњења. Васкрсли, имајући јединствено искуство, жели да помогне живим људима да освесте чињеницу да је васкрснуће нормална и природна појава. Велику улогу у остварењу тог циља играју контакти васкрслог са живим људима. Ствар је у томе, да сам контакт са васкрслим шаље потребну информацију у цело поље информација, а то веома доприноси прихватању васкрсавања као обичне појаве од стране друштва. При томе је нарочито важан контакт са васкрслим оног човека који раније није знао за његово васкрснуће.

После контакта са једним човеком васкрсли прелази на друго место, па на треће, он на тај начин и сам прикупља искуство, јер и он има своју мисију, он треба да људима даје знање. Поред тога, појављује се и одређена статистика реакција на васкрслог, а то је веома корисно знање за следећа васкрснућа.

Задатак Валентина је био да изгради систем знања у својој породици. Зато се, када је његова мама након преслушавања касете разумела на њој изложене ставове, на пример то да је простор другостепен у односу на свест, касета дематеријализовала.

Овиме се завршава разматрање изјаве од 26. јануара 1999. године. Прелазим на разматрање следеће изјаве, од 26. априла 1999. године.

Изјава Куликове Светлане Алексејевне од 26. 04. 1999. године
(Прилог А, стр. 184)

„Обратила сам се Григорију Петровичу Грабову поводом вакрсавања мог убијеног сина. Изјављујем, да Григорије Петрович Грабовој заиста може да васкрсава убијене људе.

Обратила сам се Григорију Петровичу Грабову 24. 12. 98. г. са молбом да васкрсне убијеног сина Валентина, рођеног 1967. године.

16. јануара 1999. године син Димитриј (рођен 1965. године) и унук Михаил (рођен 1985. године) једногласно су испричали да је, пробудивши се усред ноћи, син Димитриј угледао поред фотографије лава живог Валентина. Син Димитриј је затворио очи и поново их открио – Валентин је и даље био тамо. Тада је син пробудио унука Михаила и уверио се да и унук види Валентина. Моја кћер Каћа је испричала, да је негде првих датума априла 1999. године код ње дошао Валентин и казао јој да ће се код нас догодити велике

промене на боље. А са мном је живи Валентин разговарао преко интерфона. При томе је Каћа осетила његово присуство. Он ју је замолио да окрене неки број телефона и да својим гласом некога позове. Она се сећа да је узела телефон, села у кревету и почела да окреће бројеве, али се са друге стране чуло само дуго звоњење. Валентин је казао да то није хитно, опростио се и отишао. 11. априла 1999. године на свети празник Васкрса, око 18 часова позвала ме је телефоном унука Маша (рођена 1990. године), кћер Валентина (мог сина) и казала да је живи Валентин долазио код њене мајке, Глебова Марине (рођене 1970. године). После тог сусрета између Валентина и његове бивше супруге Марине, она је заједно са другарицом и ћерком Машом отишла на гробље, где се раније налазио Валентинов гроб. Али тамо нису нашли Валентинов гроб, ни на физичком месту, ни у регистру.“

У првом делу изјаве наводе се неке чињенице које су већ била описане у претходној изјави. Даље читамо:

„Моја кћер Каћа је испричала, да је негде првих датума априла 1999. године код ње дошао Валентин и казао јој да ће се код нас догодити велике промене на боље.“

Ово је веома важна реченица. Овде се одсликава опште мишљење да је васкрснуће – увек знак повољних промена у будућности. То је принцип. Ако је дошло до васкрсења. онда ће догађаји почети да се одвијају у повољнијем правцу.

„При томе је Каћа осетила његово присуство. Он ју је замолио да окрене неки број телефона и да својим гласом некога позове.“

Овде у деловању Валентина видимо пројаву још једног принципа. После првог контакта са било киме од живећих, чак и са васкрслим, уколико је прошао и пети ниво васкрсења, васкрсли следећем контакту прилази посредно, преко некога, рођака, пријатеља, или представника УНЕСКА, ко, на пример, у његово име зове неког. У датом случају Валентин је хтео то да уради преко Каће.

„Она се сећа да је узела телефон, села у кревету и почела да окреће бројеве, али са друге стране се чуло само дуго звоњење. Валентин је казао да то није хитно, опростио се и отишао.“

Васкрсли, после васкрснућа треба да се службено региструје. Постоји структура у чијем оквиру је изграђен цео систем регистрације васкрслих.

Постоје специјалне установе са службеницима, са телефонима, у које васкрсли може да дође да се региструје. Особеност тих установа се састоји у томе што оне имају својства, да тако кажем, двојаког простора: њих увек могу да виде васкрсли и они који са њима раде, али их обични људи не могу увек видети. Иако камера може да их сними.

Те установе нису направили људи - обични људи према њиховом постојању немају никак однос. Али зграде, у којима су оне смештене, споља изгледају као све оно што су људи створили.

У тим установама раде стварне суштине које споља изгледају као људи, чак и унуташњи органи код њих функционишу као и људски. Али то су потпуно друга бића, и она такође, као и њихове установе, имају исто својство да их могу видети васкрсли, али не и обични људи.

Међутим понекад има ситуација када те установе заједно са својим запосленима постају видљиве и обичним људима. То се догађа, на пример, у случајевима када треба регистровати колико људи ће видети васкрслог, са колико људи ће он остварити контакт. Тада се појављује таква установа. Људи који поред ње пролазе, природно, не обраћају на њу пажњу, али они се сударају са васкрслим, који стоји, рецимо на тротоару, могу нешто и да га питају, или да га обиђу, или он може њих нешто да упита. Пролазници могу бити потпуно несвесни тога да имају посла са васкрслим, а за то време се спроводи регистрација података о томе колико људи је видело васкрслог, са колико људи је остварен контакт. Тако је та установа неко време свима видљива, а затим опет постаје неприметна за обичне људе.

Ретко се догађа да се и материјални супстрат тих установа мења, али главно је то да оне материјално постоје.

Цео тај систем регистрације васкрслих, са специјалним установама, са суштинама које у њима раде, а некада и људима, све се то сада помало открива људима, ево ја о томе говорим, а тај систем је већ одавно почео да се изграђује.

У вези са управо описаним установама на памет ми пада прича Херберта Велса „Чаробна продавница“. Ево како она почиње.

Човек иде улицом са својим малим сином. И одједном малиша хвата оца за прст и вуче га ка излогу неке продавнице. Отац диже очи и са запрепашћењем види пред собом продавницу у којој се продају играчке. Његово запрепашћење се може разумети – он је хиљаду пута пролазио том улицом али никада на том месту није било продавнице. А дете ју је видело. Ушли су унутра и тамо су заиста биле прелепе играчке.

Ова прича је уврштена у зборник са заједничким називом „Фантастичне приче“.

У ствари, као што видимо, наша жива стварност, наша реалност неизмерно превазилази сваку фантастику. И још више, ако се урачуна и оно што људима тек предстоји да сазнају.

И тако, после васкрснућа, пред човека се поставља питање регистрације. Суштине, о којима смо управо говорили, срећу васкрслог после његовог васкрснућа, оне све знају, имају потпуну информацију о свему, дају васкрслом

телефонске бројеве својих канцеларија и одмах му показују кућу, стан, за случај да одлучи да се њиме послужи.

Васкрсли има слободну вољу, и зато он сам одлучује где ће боравити, да ли код рођака или не. Он сам чини тај избор, а он у многоме зависи од понашања рођака. и од њихове реакције на његово васкрсење.

Регистрација се по жељи може обавити и са растојања, не много далеко од оног човека са којим је васкрсли остварио први контакт, не много далеко од места на ком се тај човек налази у тренутку регистрације. Мање је важно физичко растојање од места првог контакта, иако је по могућности боље проћи регистрацију у једном од представништава која се налазе у близини.

Пуноважно признање чињенице васкрснућа је сусрет са неким од живих. Ако се васкрсли, на пример, просто фотографише, без контакта са неким од живих, то се може сматрати само претходном фазом признања чињенице васкрснућа. Значај личног контакта се састоји у томе што велику важност има контакт са биолошким ткивом живећег, јер се пуноважним признањем чињенице васкрснућа сматра управо контакт са неким од живих. После тога већ се може прећи на регистрацију.

Ако васкрсли може да у једну од поменутих установа дође са два пратиоца, онда може да одмах прође регистрацију и даље, као што смо већ говорили, може или да остане тамо, или да се врати рођацима. Ако васкрсли има само једног пратиоца, онда је најпре потребно позвати телефоном пријемно одељење и посаветовати се о томе шта треба радити. Последња етапа регистрације је добијање докумената. Са документима васкрсли већ може да настави контакте на другом нивоу.

Треба рећи да се у прво време васкрсли налази у медђудејству са организационим структурама. Програм је такав, да неко време васкрсли учествује у општом процесу спасења.

И тако, када је Валентин замолио Каћу да позове телефоном, он је то урадио испуњавајући одређену мисију која му је додељена.

Даље Светлана Алексејевна пише да ју је 11. априла 1999. године, на свети празник Вакрса, позвала унука Маша, кћер њеног сина Валентина, и казала да је живи Валентин долазио код ње и њене мајке Марине, бивше супруге Валентина. После тог сусрета са живим Валентином Марина је заједно са другарицом и ћерком Машом отишла на гробље, где се налазио Валентинов гроб. Током протеклих пет година оне су много пута одлазиле тамо и добро су познавале то место. Ипак, на гробљу нису нашле гроб, а у регистру гробља Валентинова сахрана није била заведена.

Избројмо најпре са колико крвних рођака је Валентин ступио у контакт. Први су били Димитриј и Михаил, који су га видели живог поред себе у соби поред фотографије лава. Даље, говорио је са мајком преко интерфона.

Следећи непосредни контакт је био са његовом сестром Каћом. И коначно, када је отишао својој бившој жени, дошло је до контакта још и са ћерком Машом.

Ако се све сложи, добију се четири контакта на нивоу физичког посматрања.

Обратимо се нумерологији на тренутак. При томе ћемо искористити чињеницу да сваки објект увек има свој одраз у области информација. Зао у структури информативног управљања, то јест управо управљања, увек постоји принцип множења са два. Ако се четири помножи са два, добија се осам.

И тако - осмица, 8. Ако се осмица обрне, она прелази у бесконачност, ∞ . Значи, одвија се идет усклађивање простор-времена.

Четврти контакт са крвним рођацима догодио се на празник Светог Васкрса. То је празник васкрсења Христовог, углавном особен по томе што је управоу то време, на Васкрс, канал васкрсења најједноставнији за потребе регулисања простора и времена. Управо на Васкрс се максимално откривају природна знања о свеопштем васкрснућу отишлих.

И још нешто. Празник Васкрса те године (1999) био је 11. априла. Ако тај датум размотримо као број, онда ћемо добити седмицу. Заиста:

$$11.04.1999 \rightarrow 1+1+0+4+1+9+9+9 \rightarrow 3+4 \rightarrow 7.$$

На тај начин, датум четвртог контакта има вибрациону структуру дана Рођења Христовог. То је веома јака подршка. Овде се јасно види бесмртност која се остварује кроз рођење и васкрснуће.

Видимо да обраћање нумерологији потврђује озбиљност произашлих збивања са тачке гледишта закона устројства Света.

Ишчезнуће гроба и нестанак забелешке о сахрани у регистру гробља одражава постојање једног од најфундаменталнијих закона, према коме ПРИ ОДРЕЂЕНИМ УСЛОВИМА, ДОГАЂАЈ МОЖЕ ДА СЕ ИЗВЕДЕ ВАН ОКВИРА ЊЕГОВОГ ПОСТОЈАЊА. То јест, догађај се може расформирати одласком у прошлост и тада у садашњости он више није забележен. У датом случају показало се могућим сместити простор-време у област у којој је Валентин још спокојно живео. И управо због тога на гробљу потом није било његовог гроба, а у регистру није било забелешке о његовој сахрани, што је и природно, јер је дошло до померања простор-времена у област у којој је човек још био жив, где није умирао.

Истина, треба рећи да постојање гроба или његово ишчезнуће у знатној мери зависи од жеље васкрслог, од тога, да ли он хоће или неће да остане видна информација о тим догађајима. У стварности, у својој пракси имам већ много случајева где су све информације о смрти у потпуности нестале, и то до тог степена да се нико из околине васкрслог више и не сећа смрти.

И тако, испоставило се да Валентин чак није ни умро. А у вези са тиме морао је да прође још једну регистрацију.

Прва регистрација, на физичком нивоу, утврдила је то, да је он васкрсао, а друга регистрација је потврђивала то да није ни умро.

Овде је потребно да уочимо веома важну околност. После срећног завршетка свих ових догађаја испоставило се да Валентин добро памти своје васкрснуће, памти како је прошао кроз регистрацију у својству васкрслог, памти све што се догађало у време када још није био регистрован догађај са нестанком његовог гроба и забелешке у регистру гробља, а у исто то време памти и сва догађања који су касније били повезана са нестанком његовог гроба, то јест са регистрацијом чињенице да он није ни умро, памти све те стварне догађаје, потврђене великим бројем сведока.

На тај начин испоставило се да Валентин истовремено одлично зна и то да је прошао структуру васкрсења и то, да је прошао структуру неостварења смрти.

Овде видимо пример практичне реализације принципа који решава познати проблем памћења приликом реинкарнације. С тачке гледишта неких теорија реинкарнације успомене на прошле догађаје нестају како би се могла стећи нова искуства. Међутим, наведени конкретни случај овог васкрснућа показао је да сада више није тако, сада стари стереотип уступа место новом, сада памћење дозвољава да у себи паралалено одржава као чињенице и један живот и неумирање, остварено путем померања простор-времена, то јест, у суштини паралалног живота. За оне који о овоме говоре, као принципијелно ново сазнање јавља се то да се сада истовремено може имати знање о произвољном броју живота. А то значи, да је сада могуће не умирати, то јест живети вечно. И више од тога, могуће је свесно бирати најбољу варијанту живота.

При томе, приликом било каквих промена увек се мора поштовати принцип нечињења убистава. Као што се види из изложених чињеница, свако разарање је бесмислено, јер све може да се поново васпостави.

У закључку се може рећи да се касније код главног учесника ових догађаја све срећно одвијало. Имао је добар лични живот, срећно је нашао посао и уопште, све се одвијало као и код човека који није ни умирао.

3

Прелазимо на разматрање следећег случаја.

Изјава Љубови Серафимовне Казакове од 01. 06, 1999. године
(Прилог А, страна 185)

„У вези са тиме, да сам се обратила Грабову Григорију Петровичу ... поводом васкрсавања моје мајке Чигиринцеве Нине Васиљевне 06. 05. 1999.

године изјављујем да је Грабовој Григориј Петрович заиста васкрсао моју мајку Чигиринцеву Нину Васиљевну.

Ја, Казакова Љубов Серафимовна, обратила сам се Григорију Петровичу Грабовом поводом васкрсавања моје мајке Чигиринцеве Нине Васиљевне, рођене 23. децембра 1923. године а преминуле 18. априла 1999. године у Москви.

Пошла сам на гробље. Пришавши гробу, веома сам се зачудила да је пластична ваза коју је син укопао 7 – 10 цм дубоко у земљу преврнута са једне стране гроба, а да се цвеће налази с друге стране. Стицао се утисак да је ваза изнутра била избачена. Затим сам села крај гроба и почела да слушам лекцију Григорија Петровича о мамином васкрсењу. Након неког времена земља на гробу се заљуљала (почела је да се креће). Била сам ван себе, отишла сам на другу страну, стала поред другог гроба и наставила да слушам лекцију (лекцију сам преслушала три пута). и угледала Земљу или њену велику територију са стране, била је то тамна шума од смеђих четинара. После тога сам одмах отишла.

Дошавши на гроб други пут, одмах сам осетила да је гроб празан и да у њему нема никога.

Затим сам замолила маму, да ми, ако све радим како треба, да неки знак. Изненада сам погледала на зид, на коме висе кашика и виљушка дужине 82 цм на истој висини, и видела сам да се виљушка померила 61 цм ниже и 15 цм у страну, ка кашици. У ту собу током дана нико није улазио и нико није могао да премести ту виљушку, а пре два до два и по сата гледала сам ту виљушку и кашику и мислила како их треба окачити у кухињи. Била сам убеђена да ми је то мама дала знак. После обраћања Григорију Петровичу Грабовом (06. 05. 99. г) у ноћи на 07. 05. 99. г. имала сам контакт са мамом. Била је незадовољна мноме. У време контакта дошло је до физичких сметњи, али њих је уклонила физичка рука моје маме на мом образу. Сусрет са физички васкрслем мајком сам поднела спокојно.“

Хајде да размотримо шта пише Љубов Серафимовна.

„Пришавши гробу, веома сам се зачудила да је пластична ваза коју је син укопао 7 – 10 цм дубоко у земљу преврнута са једне стране гроба, а да се цвеће налази с друге стране. Стицао се утисак да је ваза изнутра била избачена.“

Овде се сусрећемо са ситуацијом која је веома слична описаној у првом случају, у случају Русанова А. Е. То смо већ размотрили. Тамо је дошло до избацивања сфере. То избацивање се може догодити на пример кроз некакву малу пукотину. Уопште се, по правилу, користи пут на коме ће се наићи на најмањи отпор.

Треба приметити да постоји посебна технологија васкрсавања, повезана са закопавањем човека у земљу. Ако човека закопају у земљу и на одређеним местима земље се поставе подупирачи, онда ће се човек васпоставити.

У вези са тим методом могу да дам још једну информацију. Ако се примени правилна технологија сахрањивања, онда се физичко тело не разлаже и периодично може да устаје како би узело биљну храну. Ако се ради о нетљеним свецима, они могу да узимају храну много ређе, на пример једном у сто година.

Идеја такве технологије сахрањивања је у томе да се касније, после васкрснућа, могу једноставније поново успоставити све животне функције физичког тела ради пуновредног људског живота. Иначе, да би физичко тело имало више могућности, при неким типовима сахрана наменски су се правили посебни отворени простори.

Сахрањивања су се раније и спроводила на такав начин да човек може да васкрсне. Ако говоримо о васкрсавању, у случају када се сахрани човеково физичко тело, може се применити и донекле другачија процедура васкрсавања, заснована на одређеној орјентацији делова тела.

Метод закопавања човека у земљу може се примењивати и ради спасавања људи од удара струје. При коришћењу овог метода велики значај има дебљина слоја земље над човеком, то је принципијено за брзину васкрсавања. То је повезано са тиме да земља поседује својство екранизовања, и зато ће се, у зависности од тога да ли је набачено много или мало земље, одвијати потпуно различити процеси.

Даћу овде практични савет за помоћ човеку кога је ударила електрична струја. Много, истина, зависи од снаге струје, али у сваком случају пожељно је учинити следеће.

Прво. Обезбедити контакт десне шаке са земљом. То се може учинити било непосредно, положивши на земљу шаку десне руке, било уземљивши је преко славине или нешто друго што има уземљење.

Друго. Следећа етапа је уземљивање шаке леве руке, или тачније, оног места које се налази одмах изнад шаке.

Даље се могу спроводити стандардне процедуре.

Најважније код удара струје је помоћи регенерацију можданог ткива. Управо ту функцију испуњавају две описане процедуре.

Настављамо разматрање изјаве.

„Затим сам села крај гроба и почела да слушам лекцију Григорија Петровича о мамином васкрсењу. Након неког времена земља на гробу се заљуљала (почела је да се креће).“

Једна од варијанти васкрснућа може бити и ова: васкрснуће се одвија управо на гробу и тада крај гроба долази и до сусрета. Уопште за свест човека то би могло бити и једноставније, али, наравно, под условом да човек то може да издржи, да не дође до деформације ћелија. Већ сам раније говорио да се васкрснуће увек мора тако одвијати да не дође до траумирања околине, оно мора да се одвија у условима који су свима пријатни.

Чињеница да је земља почела да се креће говори о томе да је процес припреме за васкрснуће отпочео непосредно на гробу. Догађају се и случајеви када људи одлазе до гроба и после васкрснућа одводе васкрслог са собом. Али у датом случају Љубов Серафимовна није била психички спремна за ту варијанту. Као што се касније показало, она се припремала за васкрснуће код куће.

„Била сам ван себе, отишла сам на другу страну, стала поред другог гроба и наставила да слушам лекцију (лекцију сам преслушала три пута). и угледала Земљу или њену велику територију са стране, била је то тамна шума од смеђих четинара.“

Процес васкрсавања се одвијао, Љубов Серафимовна је била напета и зато је био uveden додатни елемент ради смањења напетости путем расејавања њене пажње – велика количина смеђих четинара.

„Дошавши на гроб други пут, одмах сам осетила да је гроб празан и да у њему нема никога.“

Треба рећи да Љубов Серафимовна има добре сензитивне способности, јасновиђење. Она је извршила дијагностику гроба и схватила да у њему нема физичке материје. Схватила је да мајка више није тамо (па и земља се кретала још кад је прошли пут била на гробу) и зато се код Љубови Серафимовне појавила потреба да добије потврду тога да је њена мајка ту негде и да се све одвија како треба.

„Затим сам замолила маму, да ми, ако све радим како треба, дâ неки знак.“

Како даље следи из текста, када је Љубов Серафимовна погледала на зид где су висиле велике дрвене кашике и виљушка, она је видела да се виљушка померила наниже. Може се приметити да је Љубов Серафимовна употребила веома добре методе регистрације. У тексту се наводе конкретне величине растојања које је добила мерењем. Чак је направила и фотографије.

Померањем виљушке мајка је дала ћерки до знања да све ради правилно и да може бити спокојна. То је био прелазни период. Мајка је отишла од гроба и требало је да дође у какав-такав додир са ћерком.

Описани случај са кашиком и виљушком је био припремна етапа за само васкрсење, до кога је дошло ноћу 7. маја.

„После обраћања Григорију Петровичу Грабовом (06. 05. 99. г) у ноћи на 07. 05. 99. г. имала сам контакт са мамом. Била је незадовољна мноме. У време контакта дошло је до физичких сметњи, али њих је уклонила физичка рука моје маме на мом образу. Сусрет са физички васкрслем мајком сам поднела спокојно.“

Нина Васиљевна, мајка Љубови Серафимовне је просветљени човек. У једном од прошлих живота била је јогин. Она је чак делимично сама прикупљала своје тело. О озбиљном незадовољству са њене стране у ствари није било ни речи. Касније се разјаснило да је она просто изразила мало незадовољство у вези са тиме да се њена ћерка, иако јасновида, показала психолошки неспремном за васкрснуће непосредно на гробу, што је довело до одуговлачења, али је у целости била веома задовољна својом ћерком која је деловала прецизно и правилно.

О физичким сметњама. При првом контакту са васкрслим, када је човек тек само физички васкрсао, код рођака се може појавити велика напетост - због емоционалног узбуђења чула могу бити пооштрена, могу се појавити специфични осети, тако да се чак, на пример, и њихање завеса на ветру може опазити као физичка сметња. А када је мајка руком дотакла ћеркин образ, и то заиста физичком руком, напетости је одмах нестало. Тада су ишчезле и сметње.

И веома је важно што је Љубов Серафимовна са унутрашњим миром доживела њихов сусрет.

И све се добро завршило.

4

Прелазимо на случај васкрсења на дан билошке смрти. Текст изјаве узет је из књиге : Григориј Грабовој. „Пракса управљања. Пут спасења,“ том 3, страна 760.

Изјава Богомолва Лава Давидовича од 28.01. 1998. године. (Прилог А, стр. 186).

„У вези са тиме, да сам се обратио Грабовом Григорију Петровичу 7. јануара 1998. године у Москви, а поводом смрти О., изјављујем да је Грабовој Григорије Петрович заиста поново успоставио животне функције О., пошто сам га информисао по том питању у периоду времена од 23 часа и 15 минута 7. јануара 1998. године до 16 часова и 15 минута 8. јануара 1998. године. Доказ да је О. заиста умрла је изјава њеног мужа Е., засновано на закључку лекара од 7. јануара 1998. године. Као потврда чињенице да су након сеансе коју је спровео Грабов Григорије Петрович, након 17 сати, поново успостављене животне функције О. наводим то да сам лично разговарао са О. у 16 часова и 15 минута 8. јануара 1998. године, а такође и изјаву њеног мужа Е. Друге методе

обнављања О., осим интензивног екстрасензорног дејства на даљину које је спровео Грабовој Григорије Петрович нису биле примењиване.“

У овом случају до васкрснућа је дошло 17 сати након што су лекари констатовали билошку смрт. При васкрсавању у року од једног дана од тренутка наступања биолошке смрти васкрсли по правилу практично не осећају разлику између болесног стања и стања биолошке смрти. То доказује да свест има функцију поновног васпостављања тела при било каквим разарањима и дуго времена чува податке о животним делатностима физичког тела. Мисаоно преносећи свести отишлога принципе и методе васкрснућа, може се развити функција свести за обнову тела до тог степена када тело почне да се обнавља. Обнова се одвија брже ако је душа припремљена добијеним сазнањима о процесима васкрснућа и ако по могућству велики број људи доприноси васкрсавању. Васкрснуће се догађа на основу слободе избора душе човека, избора даљег развитка. Знања о принципима и методима васкрсења требало би да се свуда распростране, како би сви добили знања о васкрснућу као јединственом путу развоја. Живот ће се одвијати по путу вечности. Живи ће се усмерити на пут бесмртности. Отишли ће васкрснути. Оствариће се закон Творца о вечном животу.

Из разматраних наведених конкретних случајева васкрснућа могу се начинити следећи закључци.

Прво. Васкрсли, као и обичан слободни човек има право да бира где ће и са ким остати и колико времена. Он има такву могућност, тим пре ако се узме у обзир да се регистрација обавља на вишем нивоу и да се тиме баве најпре међународне организације, а после тога се регистрација спроводи и у земљи. Мада се понекад, мада прилично ретко, догађа да се регистрација најпре обави у земљи, а тек потом у међународним организацијама.

Сада говорим о обичним организацијама, то јест о организацијама које су начинили људи. А васкрсли пре свега пролази кроз прву регистрацију, ону о којој сам говорио код разматрања другог случаја, код оних специјалних структура о којима сам говорио. Зато у суштини васкрсли пролази две различите регистрације: прва регистрација се остварује у помињаним специјалним структурама а друга у нашим обичним установама.

Васкрсли имају иста права као и сви остали људи, они се разликују само по томе што су прошли кроз структуру васкрсења.

Друго. Ради повећања брзине васкрсавања важно значење има контакт са специјалним струкутрама, кроз које васкрсли пролазе, са помињаним суштинама, с њиховим конкретним представницима и тако даље. У том циљу пожељно је имати некаква средства за везу, на пример телефон, да би се могло позвати и добити информацију. Могуће је снаћи се и без телефона, ако су

добро развијене телепатске способности. У том случају васкрсли, мисаоно се усредсредивши, може телепатски да постави питање и такође телепатски да на њега добије одговор.

Брзина васкрсавања се још више повећава у случају када постоји потпуна свест о томе да васкрснуће може да се одвија и директно, то јест без међуинстанци које имају функцију да ускладе структуре васкрслог са структурама живих. Сада се појављује прилично много ситуација у којима се васкрсли појављује непосредно пред живећима. Кад је то знање положено у живећег, то такође убрзава васкрснуће и васкрсли тада не пролази ни кроз какве посебне стадијуме, где дејствују помињани представници, који усаглашавају васкрсле са живима. Зато треба знати да васкрснуће може да се догоди под потпуно различитим условима, и да, на пример, за васкрснуће није обавезно формирање прелазних структура.

Треће. Васкрсење увек има позитивно деловање. То је основни принцип. Васкрсење је увек веома корисно за све, зато што оно казује да је уништење немогуће. Та информација је сама по себи веома благотворна. Васкрснуће увек мења ситуацију на боље.

Имам много конкретних чињеница које говоре о томе колико је васкрсење за све благотворно. На пример, када је васкрсли након васкрснућа ступао у контакт са рођацима, код рођака су нестајале болести, нестајали су, на пример, злоћудни тумори или су се решавали проблеми, завршавали послови, долазило је до много позитивних промена у животу. Живот је уопште прелазио на квалитативно други ниво, на ново где све иде онако како треба.

На тај начин, васкрснуће показује необично благотворно дејство на живе, јер самом чињеницом свог остварења оно потврђује статус потпуно другог живота, а људи који се прикључе том статусу живу на потпуно другом нивоу, неупоредиво благороднијем од онога који је постојао пре васкрснућа.

ПОГЛАВЉЕ 2 ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ ВАСКРСАВАЊА

У овом поглављу биће размотрени основни принципи васкрсавања. Сви принципи су према важности подељени у четири групе. У првој групи представљени су принципи првог нивоа, то јест они који су најважнији. Даље иду други, трећи и четврти ниво. Дефиниције тих принципа биће исписане великим словима. После дефиниције сваког од принципа стајаће бројни израз у заградама, на пример (3.5). Тај симбол означава да се дати принцип односи на трећи ниво и да има редни број пет. На крају поглавља биће дат преглед свих основних принципа васкрсавања по нивоима. Излагање почињемо од првог нивоа.

Још у Уводу се говорило о томе да је основни задатак у животу човека уздизање нивоа његове свести. Подизање нивоа свести је истински и прави начин да промените себе и околни свет.

У данашње време постоји мишљење да околни свет не зависи од нас, да он постоји сам по себи, да постоји, да тако кажемо, објективно, а да човеку преостаје само да проучава тај свет, да проучава његове законитости како би их могао употребити за добро људи.

У стварности, ствари не стоје баш тако.

Хајде да поразмислимо о томе зашто се код људи створила таква представа. Човек види да свакога јутра Сунце излази, и да увече залази, да се правилно одвијају смене годишњих доба, при чему се та доба ређају увек у истом поретку, на небу се увек на истом месту могу видети звезда Северњача и остале звезде... Ако из руку испустимо неки предмет, он ће, као и позната Њутнова јабука, увек пасти доле. Све те појаве се сваки пут постојано понављају и код човека се ствара утисак да се оне догађају независно од његовог постојања, да оне саме по себи представљају некакве објективне појаве које нису потчињене његовој вољи, то јест да он има посла са објективним светом који постоји независно од њега. И баш то је велика људска заблуда.

Да би објаснили каква је права ситуација, неопходно је увести појам колективне свести. Колективна свест је обједињена свест свих људи. Касније ћемо увидети да у колективну свест треба укључити и свести других бића, на пример животиња и уопште, свест свега постојећег.

У колективној свести постоје неке сталне представе. Оне су непроменљиве зато што су то заправо некаква средња вредност, то јест, добијене су као резултат осредњавања представа свеукупног човечанства.

Да би боље схватили о чему се ради, обратимо се конкретним примерима. Замислимо да бацамо новчић. Може ли се унапред тачно рећи какав ће бити резултат: глава или писмо? Ако је новчић обичан, немогуће је рећи унапред шта ће испасти. А ако новчић бацамо на пример седам пута? Исто. Може неколико пута испасти глава, а неколико пута писмо. Може се чак и догодити да свих седам пута испадне глава, или обратно, свих седам пута писмо. Ако саставимо однос броја добијених глава и броја добијених писама, у наведеним случајевима нећемо моћи, без примене јасновиђења, да предвидимо ту величину, нећемо моћи да кажемо чему ће она бити једнака, на пример после седам бацања.

Међутим, ако новчић бацамо неколико хиљада пута, онда је могуће унапред рећи да ће однос броја глава и броја писама тежити јединици. Ако пак новчић бацамо неколико милиона пута, тај број ће практично бити једнак

јединици. Дакле, при великом броју бацања може се предвидети резултат. А то није случајно. Ствар је у томе да се при великом броју покушаја у највећем броју случајева појављују такозване статистичке законитости.

И тако, у случају да имамо само неколико појединачних опита, нећемо моћи да уочимо никакву закономерност, резултат је случајан. Ако је пак број случаја веома велики, онда се појављују закономерности које називамо статистичким.

Таквих законитости око нас има много. Погледајмо, на пример, пажљивије тастатуру компјутера. Може се утврдити да слова на тастатури нису поређана по азбучном реду. Распоређена су на некакав особити начин, очито по некаком правилу. По каквом?

У средишту тастатуре су слова која се највише употребљавају, а према крајевима она која се мање користе. Јасно је да је лакше радити кажипрстима него малим прстима, и зато су најчешће употребљавана слова смештена у средиште.

Како се може сазнати која се слова највише употребљавају? Може се, на пример, наредити компјутеру да прочита много књига и да установи која се слова најчешће јављају, која се јављају ређе, а која сасвим ретко. Компјутер за свако слово може да израчуна вероватноћу његовог појављивања у тексту. Слова са највећом вероватноћом појављивања у текста смештена су у средиште тастатуре.

Обратите пажњу на ово: Ако се заинтересујемо за вероватноћу појављивања било ког слова, рецимо слова А, у случајно одабраној речи из текста, нећемо моћи да добијемо одговор. Ако пак унемо много књига у којима има много речи, па према томе и много слова, опет ће се појавити статистичке законитости, те ћемо моћи да одредимо вероватноћу појављивања слова А у тексту.

Те податке можемо да искористимо и у типографији: није потребно одливати сва слова азбуке у истим количинама. Могуће је израђивати слова у количинама које су пропорционалне вероватноћама њиховог појављивања у тексту.

Та идеја се користи и за састављање речника појединих језика где су речи наведене по учесталости. Компјутер након читања многих књига, обично дела класика, може да састави списак најчешће употребљаваних речи. Такви речници су веома корисни при учењу страних језика. Тако на пример 3000 највише употребљаваних речи енглеског језика заузимају 90% текста уметничке књижевности. Међутим, у великом Вебстровом речнику налази се неколико стотина хиљада речи. Видимо како коришћење статистичких законитости може да поједностави учење другог језика. Само 3000 речи, али најчешће употребљаваних, и већ можете да читате и да разговарате.

Вратимо се основној теми. Сваки човек има своје представе, представе о свему, а оне се могу веома разликовати од представа другог човека. Али, ако узмемо све људе, а то је веома велики број, онда долази до осредњавања тих представа. Као резултат усредњавања у колективној свести постоје неке устаљене представе о различитим стварима. И ето ту колективну **представу** о различитим стварима људи опажају као објективну реалност. Илузију ствара управо постојаност те резултујуће представе, иако је она просто резултат осредњавања по великој количини објеката, у датом случају то је резултат осредњавања представа које постоје у свести људи.

Када обављам, на пример, дијагностику човека који ми се обратио за помоћ, видим како се стање његовог организма непрестано мења, и то обично у великом рапону. Међутим, ако тог човека упутите рецимо на рентген, на екрану апарата ће се видети само постојана слика. Ствар је у томе да апарати дају показатеље који су повезани са представама колективне свести о датој ситуацији.

Тако смо дошли до онога што би могли формулисати као један од веома важних принципа:

НАША СВЕСТИ ОПАЖА КАО РЕАЛНОСТ ОНО ШТО ПОСТОЈИ У НАШОЈ СВЕСТИ (1.3).

Када мислите, онда оно о чему размишљате за вашу свест представља исту такву реалност као и оно што се догађа око вас, као оно што на пример видите очима, то јест обичним виђењем.

Тај принцип је основни, јер када сједините оно о чему мислите са оним што се догађа у спољашњој тобоже објективној стварности, када то спојите на нивоу дејства, онда можете да материјализујете објекте, можете да васкрсавате.

Као да постоје две стварности: стварност у свести – то је једна, а стварност ван свести – то је друга, и то је заправо оно што се опажа као нешто што је постојано.

При томе треба имати на уму да су сви објекти околног света, рецимо сто, столица, аутомобил, сви ти предмети, свака њихова честица, сваки елеменат Света изграђени на укупној заједничкој свести живих људи. И зато, ако би само један део свести променили, свет би почео да се преображава. Зато је, између осталог, неопходно преображавати без разарања, стварати на основи стваралачких сазнања. Посматрајући околни свет, ми уствари не гледамо на нешто што је заиста постојано, већ на оно што се добија као резултат осредњеног простора који највише одговара свим живима, са свим објектима који се у њему налазе, тачније, опажамо колективну стварност у простору и времену. И стога је наша Земља, на пример, или физичка тела, просто

последица обједињавања свести свих људи, или, тачније, уопште свих свести, како људи, тако и других бића.

Ако знамо за овај принцип, може се рећи да је васкрсавање све у свему само правилна технолошка допуна у структури општих повезаности.

Дакле, још једном. Све што постоји око нас: Земља, Сунце, звезде, простор, сав Свет – све је то у ствари изграђено на структури свести која укључује и свест Творца. Зато, када знамо шта је то дух, шта је то свест, можемо да васкрсавамо, можемо да стварамо просторе, можемо да градимо Свет, можемо да творимо било шта.

Практично, промена стварности је могућа зато што је у своје време стварност стварана путем одлука од стране свести сваке личности, и свести сваког објекта информације.

Значи, да би могли да васкрсавамо, да стекнемо бесмртност, да би свакоме био обезбеђен срећан живот, треба да свако прихвати ту тачку гледишта, потребно је да свако донесе одлуку о таквом путу. И што више буде донесено одлука о избору тог пута, пута вечног и срећног живота, утолико ће брже стварност почети да се преображава у том правцу.

На тај начин, ако у колективну свест уведемо став да је уништење немогуће, да је потребно да сви васкрсну и да живот треба да буде вечан, тек тада ће се све тако и догађати. Јер, када таква представа постане норма, то јест део колективне свести, кад постане један од параметера свести, један од њених ставова, тада ће се тај став усталити као део колективне свести и почети да се опажа као објективна стварност.

Физичка, т. ј. некаква објективна реалност као таква у ствари и не постоји. Оно што се представља као објективна стварност је у ствари изграђено од стране структуре духа, структуре свести. Јер, напомињем, свест прихвата за стварност оно што постоји у свести. И зато, наша Земља, на пример – то је просто пројекција колективне свести по једном од њених параметара.

На основу колективне свести могу се, рецимо, повећати размере Земље, ствари се могу организовати тако да се појави још Земаља, још простора. Нећу се подробно задржавати на овом питању, оно се разматра у мојим књигама посвећеним устројству Света, а сада ћу само формулисати следећи принцип повезан са њиме:

ПРОСТОР ЗАВИСИ ОД ТОГА ГДЕ СЕ ПРЕСЕЦАЈУ РАЗНИ ВРЕМЕНСКИ ИНТЕРВАЛИ. КАО ПОСЛЕДИЦА ТОГА, ЗЕМЉИНЕ РАЗМЕРЕ СЕ МОГУ УВЕЋАТИ. (1.15).

Вечни бескрајни живот, то јест оно о чему смо увек маштали, у шта су религије веровале, што се назива рајем, такав живот, коначно, може постати стварност. Предлажем религију која даје одговоре на сва питања, која показује

како је могуће организовати живот са потпуном контролом, у потпуној безбедности, са пуном слободом деловања, под условом природног стваралачког развита сваке личности и свих истовремено. Све то је могуће створити на основу свести и ја дајем конкретне технологије којима се, познавајући структуру свести, она може искористити за доношење одлука и управљање стварношћу. И то не само Земљом или каквим год одређеним процесима, већ било којом стварношћу. Треба да разумемо да је све што видимо око себе, сви процеси који се око нас одвијају, све је то оформљено на основи колективне свести. И зашто се управо тако мења састав земљишта, и зашто биљке имају баш такав процес фотосинтезе, и зашто се управо тако крећу облаци, и зашто човек има управо такав материјалан облик, и зашто се Сунце налази управо тамо где је сада – на сва та питања постоји један одговор: све су то појаве које се формирају на основу колективне свести. Просто, за сваког човека се то догађа неприметно и зато нису сви људи тога свесни. Променом колективне свести можемо изменити стварност која нас окружује.

Овде треба нагласити један важни моменат. Ствар је у томе што колективна свест постоји не само код људи него и код свих једнотипских објеката. Ако, рецимо, направимо веома много компјутера, онда њихову реалност, њихову колективну свест може створити један управљајући компјутер. А ако њихова релативна концентрација у јединици запремине информација буде велика, то може да доведе до извесних промена форми живота. Тако се испоставља да оно што о том питању пишу писци научне фантастике уопште и није фантастика. У принципу то може постати стварност. Све то треба имати у виду, зато што је важно учити методе управљања стварношћу.

Уосталом, у своје време су неке врсте животиња, на пример лавови, а такође и неке врсте птица пролазиле кроз стадијум управљачког нивоа, и зато није случајно што је код њих добро развијен инстинкт. Код људи се развио инстинкт за живот у друштву. Код животиња, на пример код лавова, природно, такође постоји колективна свест и она такође утиче на нашу планету, али, наравно, не тако суштински као колективна свест људи. Приоритет је овде дат човеку, јер мада су сва бића Божје творевине, човек је уз то створен по лику и подобију Творца.

На све ово што је речено односи се следећи принцип:
СТРУКТУРА СВЕТА ТРЕБА ДА СЕ ВЕОМА ИНТЕНЗИВНО РАЗВИЈА У ОКРИВИМА РАЗВИЋА НАШЕ СОПСТВЕНЕ СВЕСТИ (1.4).

Сведимо рачун. Кад развијамо сопствену свест, мењамо структуру Света. Јер, мењајући нашу свест, постепено мењамо колективну свест, а као резултат добијамо онакав Свет какав нам је потребан, т.ј. управо такав свет ће настајати у стварности. То је механизам преображења Света.

Формулишимо још неколико принципа:
ИСТИНСКИ СТАТУС СВЕТА ЈЕ У ВЕЧНОМ ЖИВОТУ. ВЕЧНИ ЖИВОТ
ОБЕЗБЕЂУЈЕ ИСТИНСКУ ПОСТОЈАНОСТ СВЕТА. СТРЕМЉЕЊЕ КА
ПОСТОЈАНОМ СВЕТУ СТВАРА ВЕЧНИ ЖИВОТ.
ОНАЈ КО НИЈЕ УМИРАО ПРЕДСТАВЉА ОСНОВУ КОЈА ПРОИЗВОДИ
СВЕ ОСТАЛО. ТАКВА ОСНОВА ЈЕ БОГ. БОГ ЈЕ ВЕЧАН, ОН НИКАДА
НИЈЕ УМИРАО. ОДАТЛЕ СЛЕДИ СВЕ ОСТАЛО. (1.1).
ВЕЧНИ ЖИВОТ ЈЕ ПРИНЦИП РАЗВИЋА БОЖАНСКЕ СТВАРНОСТИ (1.2).
ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ ПОСТИГНУЋЕ ИСТИНСКЕ СВЕСТИ (1.5).
БЕСКОНАЧНИ ЖИВОТ УСЛОВЉАВА НЕОПХОДНОСТ РАЗВОЈА ДУШЕ
(1.6).

Да би разумели било какав материјал, потребно је познавати кључне термине који се у тексту користе. Зато ћу сада изнети по неколико речи о терминима које користим.

Душа.

Душа је супстанца коју је Творац створио у сагласности са вечношћу Света и представља елемент Света. Душа је непроменљива, она у принципу постоји као организациона структура Света и зато из ње потиче обнављање таквих појмова као што је на пример дух, у шта је ускучен и појам деловања. Тако се може рећи да се, по једном од схватања, дејства душе јављају као дух. Зато се усавршавајући духовну основу у правцу стваралачког развоја Света може мењати структура душе.

Принцип (1.6) говори о томе да бесконачни живот условљава неопходност развоја душе. У ствари, у бесконачном животу по мери развитка човека и друштва увек ће се појављивати нови задаци и зато је развијање душе неопходно, како би човек био у стању да адекватно одговори на нова питања.

Свест.

Свест је структура која омогућује души да управља телом. Душа, а тело је њен материјални део, преко структуре свести утиче на стварност, и обрнуто, стварност преко свести утиче на душу.

Али исто такво међудејство постоји и између тела и његових ћелија. И то међудејство остварује свест, али то је већ свест ћелија.

У ширем смислу свест је структура која обједињује духовну и физичку материју.

Променом свести може се преобразити дух, што значи производити дејства, то јест догађаје. Јер душа је део Света, то јест, она присуствује свему што се у њему догоди.

Истинска свест.

Истинска свест је свест која одражава стварност Света у бесконачном времену и простору, то је свест која омогућава вечни живот и вечни развој.

Могу се уочити три карактеристике, три својства истинске свести.

Прво. Истинска свест адекватно одражава систем развика Света, зато што се она развија истовремено са развојем Света у свим његовим пројавама.

Друго. Истинска свест, сачувана у праизвору, може да се преадресира, или делегира, или преда другим бићима, и заједно са свим сазнањима која су та бића прикупила.

И треће. Истинска свест има својство одражавања стварности на сваком свом сегменту, то јест, у сваком сегменту истинске свести постоји читава стварност истовремено.

Нешто слично имамо у холографији. При осветљавању холографске плоче у ваздуху се појављује тродимензионални објекат, на пример самовар. При томе је осећај стварног присуства самовара задивљујући. Ако разбијемо ту плочу и узмемо само један од њених делова, онда ће се приликом осветљавања тог дела поново појавити исти самовар, само ће оштрина слике бити мања. Ако узмемо веома мале делиће, доћи ће до разливености слике, њен квалитет ће се знатно погоршати.

А када је у питању истинска свест, чак и њен мали део идеално одражава свеукупну стварност истовремено.

Истинска свест се формира при духовном развоју, то јест истинска свест се развија пре свега душом, затим духовном структуром и телом. Када овде кажемо „... и телом“ наравно да немам у виду само непосредно телесно управљање. Овде се говори о складном међудејству свих ћелија организма међу собом, и са свешћу, а на основу заједничких веза.

Приметићу да чак и најситнија ћелија има свој развој, на микронивоу, који може прећи на макрониво путем поменутих заједничких веза, јер је чак и најмања ћелија повезана са целим макросветом.

У претходном поглављу користили смо и термин „проширена свест“. Сада ћу рећи неколико речи о том појму.

Проширена свест.

Проширена свест је појам који је у многоне објашњен већ самим речима тог термина. То је стање при коме се опажање шири и почиње да обухвата управљачки ниво саме свести. Појам проширене свести у себе укључује три нивоа.

1. Ниво опажања динамичног Света, динамичне слике Васељене. Ако човек посматра Свет у обичном стању, у стању, да тако кажемо, фиксирајуће свести, он фиксира статичне форме. На пример, за њега је фотелја – фотелја, сто – сто, а дрво – дрво. Он просто уочава те предмете као некакве статичне форме.

Ако се човек налази у стању проширене свести, он већ почиње да опажа предмете као динамичне облике, то јест то, како на пример у датом случају фотеља или дрво постоје у динамици, у процесу општих повезаности.

На тај начин, у стању проширене свести човек више не опажа предмете као постојане, он почиње да опажа Свет као покретну форму, почиње да види Свет као структуру коју је могуће мењати, преображавати, и појављује се знање о томе да се постојећи свет може бесконачно побољшати.

Може се приметити да се приликом сусрета са васкрслим током првог месеца после васкрснућа човек који га је сусрео може наћи у стању проширене свести и у том стању он осећа одсуство времена и присуство другог стања стварности.

2. На другом нивоу свест се више не ограничава на просто опажање објеката, она постаје активна, она већ и сама постаје стваралачки елемент. Тако, на пример, при васкрсавању изградњу структуре васкрсаног остварује свест онога који спроводи васкрсење и она постаје елемент настајуће структуре васкрсаног.

3. Трећи ниво је ниво сопственог стања свести. Свест овог нивоа познаје све што се догађа и контролише целу ситуацију.

У стању раширене свести човек може истовремено да опажа много различитих процеса. Притом, може истовремено да опажа и приближавање и удаљавање неког догађаја.

Приликом васкрснућа, независно од тога да ли човек сам остварује васкрсење или просто надгледа рад другог човека, у стању проширене свести он непосредно види како се око душе васкрсавајућег ствара тело, односно физичка материја.

Ако је реч о материјализацији каквог било објекта, може се видети како се одвија стварање материје око постојећег облика информација. При том свест истовремено присуствује у објекту (проширена свест!), и не само да просто присуствује у објекту, већ игра улогу активног, стваралачког елемента.

Овде видимо да при материјализацији свест остварује управљање физичком материјом. Међутим свест може управљати и духовним плановима информација, где се термин „физичка материја“ више не користи.

Треба напоменути да је проширена свест део истинске свести, иако у многоме она представља самостални елемент, који остварује дејство истинске свести.

О простору и времену говорићемо у следећем разделу.

Веома близу претходним принципима примиче се и следећи принцип, принцип Божанствености:

ПРИНЦИП БОЖАНСТВЕНОСТИ: СТРЕМЉЕЊЕ КА НЕТЉЕНОСТИ ТЕЛА, КА ВЕЧНОМ ЖИВОТУ И КА РАЗВИЋУ ИСТИНСКЕ СВЕСТИ – ТО ЈЕ ПРАКСА НАЈВЕЋЕГ ПРОЦВАТА ЉУДСКОГ БИВАЊА (1.7).

Размотримо детаљно овај принцип.

Са васкрснућем је повезано много питања. На пример, у чему се разликује васкрснуће до кога је дошло незнатно време након биолошке смрти од васкрснућа у случају када је већ прошло неко време. И има ли ту каквих временских граница које као међе обележавају промену ситуације?

Испоставља се да велику улогу имају девети и четрдесети дан након биолошке смрти. Не обележавају се узалуд ти дани. Размотримо ово питање.

9. И 40. ДАН НАКОН БИОЛОШКЕ СМРТИ КАО ГРАНИЦЕ ОДВАЈАЈУ РАЗЛИЧИТЕ ПРИСТУПЕ ВАСКРСАВАЊУ.

Традиција да се обележавају 9. и 40. дан одражава принцип расподеле информација око физичког тела.

Током првих осам дана одвија се прикупљање, сабирање свих постојећих информација, а на девети дан се сви догађаји, духовни, емотивни, физички, који су имали своје место у животу пројектују у физичко тело отишлог.

Даље, током 31 дана одвија се припрема за четрдесети дан, када се свеукупна прикупљена информација у виду бесконачног зрака уводи у информационо поље у некакав сфероидални сегмент који се односи на датог човека и који има однос према души.

Ако размотримо питање о брзини васкрсавања, онда до деветог дана се васкрснуће одвија брже него од деветог до четрдесетог дана. И осим тога, до деветог дана могуће је слати слабије импулсе, импулсе који садрже у себи основну структуру дате личности.

При васкрснућу које се одвија до деветог дана понекад је довољно увести само информацију такозваних бипола, то јест онога што се обично налази око људског тела.

При васкрсавању човека од деветог до четрдесетог дана потребно је уводити и информацију о догађајима које је човек проживео, и тек након тога је могуће васкрснути га.

При васкрсавању након четрдесетог дана већ је потребно уводити информацију која у принципу карактерише личност на нивоу њеног стварања од стране Бога, то јест на нивоу стварања њене душе.

Као што видимо из горе реченог, три различита приступа васкрсавању одвојена су међусобно управо деветим и четрдесетим даном.

Напоменућу још један важан моменат. Брзина васкрсавања се суштински увећава уколико се до четрдесетог дана о отишлом говори као о живом.

Пожељно је да се и након тога ни једном не спомене чињеница одласка. Додајем

да поступци који се после одласка спроводе у основним религијама доприносе васкрснућу.

Ако пак разматрамо питање о васкрснућу у потребно време, то јест, када, на пример, при остварењу акта спасења треба васкрснути човека непосредно у датом моменту, у том случају за васкрснуће је потребан веома високи ниво уласка у управљајућу информацију, и зато се у датом случају од онога ко васкрсава тражи веома високи духовни ниво.

Важно је и питање о опажању отишлих.

О ОПАЖАЊУ ОТИШЛИХ

Може се рећи још неколико речи о томе како се током времена код отишавших мења опажање реалности. За отишле, природно, настаје другачија стварност. У зависности од степена разлагања физичког тела мења се и карактер опажања душе отишлог.

После настанка биолошке смрти почиње разарање различитих структура, разарање ћелијске структуре, мада у приближно прва три дана отишли наставља да опажа физичку реалност живих отприлике исто као и раније. После тога, до четрдесетог дана стварност живих за њега почиње као да нестаје, то је специфични прелазни процес, који сада нећу описивати.

После четрдесетог дана отишли опажа физичку стварност живих као некакав ефемерни план, и процеси који се тамо одвијају, чине му се не превише стварним или проблематичним, јер се пред њим појављује нови круг задатака.

Први задатак који се поставља пред њега је синхронизација физичких тела које је имао у прошлим реинкарнацијама (разуме се, ако су му та тела остала у тим животима, то јест, ако их он у своје време није развио до могућности да користи једну материју у две или више реинкарнација). Његова душа ту наступа као организационо средиште рада на синхронизацији ранијих и каснијих оваплоћења.

После испуњења датог задатка отишли прелази на други ниво. Тај ниво се односи на просветљење. Ту се појављује светло, не онакво какво се обично има у виду приликом описивања преласка из стања живота у стање смрти и формирања тунелског система који га прати. Овде се појављује другачија светлост, светлост знања, при чему знања стоје пред њим као откривена суштина, у том смислу да отишли схвата да може да узима та знања као да се сам од њих не разликује. Ово се може упоредити са ониме што се у Уводу говорило о ружи, о достизању њене суштине. У још вишем стању свести могуће је слити се са њом, постати исто што и она, и тада ће се открити истина, истина њене суштине.

При достизању другог нивоа, нивоа просветљења, отишли почињу да примају информације које пристижу са плана живих. У садашње време је настала таква ситуација да отишли у вези са информацијама које добијају

почињу да бивају заинтересовани за повратак. Ствар је у томе, да се у вези са стварањем нуклеарног оружја и његовим нагомилавањем човечанство нашло у опасности од самоуништења. У случају нуклеарне катастрофе биће угрожен и план отишких. У вези са тиме, за отишле је у садашње време настала озбиљна опасност, јер њихова историја може нестати, и чак се може распршити целокупна суштинска стварност тог плана. То се може догодити у вези са следећим законом развоја информација: ПОТПУНО УНИШТЕЊЕ ЈЕДНОГ ОД ОСНОВНИХ ЕЛЕМЕНАТА ИНФОРМАЦИОНЕ ОБЛАСТИ ДОВОДИ ДО УНИШТЕЊА ЦЕЛОКУПНЕ ОБЛАСТИ ИНФОРМАЦИЈА И САМИМ ТИМ ТО МОЖЕ РАДИКАЛНО ДА ИЗМЕНИ СТВАРНОСТ. А како је опасност од уништења као проблем поникла међу живима, то отишли почињу да теже васкрснућу, како би се вратили и доказали да физичка материја живих има првостепену важност, и како би помогли избегавању катастрофе, јер управо од живих зависи решење тог проблема.

Постоји и други разлог због ког отишли у данашње време желе да се врате. Ствар је у томе да су се биолошка смрт и одрицање од физичког тела и прелазак на финије планове постојања који су за њом следили раније користили као начин за стицање нових сазнања (само што смо говорили о другом нивоу стања отишких – нивоу просветљења). Разлагање тела, то јест одстрањивање физичког тела сада нема ту логичку сврсисходност коју је имало раније. Биолошко распадање тела као механизам, као акт сазнања је практично већ само себе исцрпilo. А то нарочито добро потврђују васкрсли који говоре о томе да приликом преласка на фини план услед биолошке смрти тамо нису добили ништа што не би могли да добију у обичном физичком телу.

Тако нема смисла одрицати се од овог тела ради задобијања нових знања и нових искустава. Може се остати у овом телу, али развити, на пример, сензитивни ниво и добити све што је потребно, или развити ниво управљања информацијом.

Живот иде напред, и природно, са изменом услова појављује се и ново схватање процеса развитка.

НОВА ЕТАПА У РАЗВОЈУ ЧОВЕКА И ДРУШТВА

Ово питање је толико озбиљно, да има смисла да се зауставимо и подробније њиме забавимо. На научном језику било би могуће отпочети разговор о промени парадигме, то јест у датом случају о принципијелној промени метода понашања. Али, остаћу у оквирима просте анализе и очигледних поређења.

Замислимо се о томе, како се у стара времена стизало, рецимо од Европе до Америке. На бродовима једрењацима требало је прећи океан. То је одузимало веома много времена. Наравно, кад посматраш слику брода са мноштвом једара

оно што видиш је веома лепо. Али, колико се дуго морало пловити! И колико опасности је у време олуја чекало невелики брод. А данас?

Данас је сасвим друга ствар. Сада су бродови сасвим другачији. Они прелазе океан довољно брзо. А ако је потребно да се до Америке стигне сасвим брзо, може се сести на авион и кроз неколико сати бити на одредишту.

При томе обратите пажњу на ово. Стићи из Европе у Америку, рецимо морским путем, сада је не само знатно брже већ и много безопасније. И при томе још и много удобније, јер на прекоокеанском броду постоји све што је потребно: и ресторани, и сале за плес, и базени – све што је потребно.

Или узмите проблем везе. Колико је времена у старо време требало човеку из Европе да размени пошиљке са својим познаником из Америке? Чак и не залазећи дубоко у историју, рецимо у прошлом веку? Послати писмо и примити одговор? А каква је ситуација данас?

Данас су обична појава телемостови између различитих градова, у време којих разговарате с људима који се налазе на другом крају земљине кугле као када би седели непосредно пред вама. Или, узмимо пренос финалне фудбалске утакмице за назив светског шампиона. Огроман број људи у свим тачкама земаљске кугле се примичу телевизијским екранима и преко сателитске везе гледају меч!

Живот се веома променио. Променили су се услови живота. Ритам живота је постао сасвим друкчији.

И зато стари спори механизам постизања виших истина и духовног развоја помоћу одрицања од физичког тела, повременог пребивања у другом облику на финим плановима постојања, прикупљања потребних информација на њима и потом поновног враћања у физичко тело, тај неужурбани начин раста више не одговара савременом ритму живота. Зато већ више није потребно одрицати се физичког тела, не губити време на све те преобразбе, већ се у самом овом телу помоћу посебних метода треба научити излажењу у виша стања свести и самим тим себи обезбедити духовни раст.

А оне који су већ отишли треба вратити помоћу процедуре васкрсења.

Примећујем да су и раније увек постојали, а и сада има људи који реално могу да живе онолико колико сами сматрају да је потребно. Они припадају оној категорији људи који разумеју и из сопственог искуства знају шта је истинска свест. И зато они углавном разумеју шта је живот – то је најједноставнија, најдоступнија и најприроднија стварност. А она се достиже помоћу развоја свести.

А оно што се са обичне тачке гледишта назива животом, са тачке гледишта вишег стања свести више се не сматра истинским животом, т.ј. истински живот је сада вечни живот. (Сетимо се сталног Христовог позива: „Пробуди се!“). У том смислу и ортодоксна биологија, иако се реч „биологија“ преводи као „наука

о животу“ чак ни биологија, без обзира на све њене успехе, није још дошла до истинског поимања тога шта је то живот. А пре свега то је због неразумевања тога да је живот саздан на духовној основи, а такође и због одсуства јасне представе о томе шта је то свест и каква је њена улога.

Свест је један од кључних појмова. Када са тачке гледишта познања Света нестане потреба за развитком фазе свести која одговара разградњи физичке материје – смрт нестаје, смрт постаје непотребна. Више од тога, она већ постаје сметња, јер води ка вештачком успоравању темпа духовног развоја.

Тако, шема духовног развоја, која се раније користила, то јест шема са одрицањем од физичког тела, више не одговара савременом темпу развоја друштва, развоја науке и технике. Управо због тога човек почиње да се губи пред стално растућом сложеностју технике и пред настајућим проблемима друштвеног карактера, као што су опасност од нуклеарног уништења или глобална еколошка катастрофа.

Човек осећа, да више није у стању да се носи са тим растућим проблемима спољашњег света. А узрок тога је у томе што се развој његовог унутрашњег света одвија знатно спорије него што је то данас потребно. Убрзати тај развој и отпочети, коначно, користити свој пуни потенцијал – такав је задатак данашњице. Од решења тог задатка зависи судбина свих нас, судбина целог света.

Узгред, о потенцијалу. Наука говори о томе, да човек данас користи свој мозак не више од 5%. Али при томе треба нагласити да наука не зна много о сврси неких органа, на пример таквих делова мозга као што је хипофиза. Тако да је још увек сувише рано говорити о искоришћењу 5% можданог потенцијала. Човек практично још није ни отпочео са коришћењем свог потенцијала. По познатом поређењу, човек се представља као неко ко се сместио у предсобљу велике вишеспратне куће, његове куће, само што он за то не зна, и чак ни не слути да у њој постоје друге собе и други спратови. Освајање свих тих територија које му по праву могу и треба да припадају, могуће је кроз развитак свести.

Зато треба почети са коришћењем нове шеме развоја, новог пута који води кроз неумирање и васкрсавање. И тада ће човек успети, коначно, да осигура стварну хармонију унутрашњег и спољашњег развоја. А то ће осигурати кретање ка испуњеном, радосном и срећном животу.

Следећи принцип:

ДОВОЉНО ЈЕ ДА ПОСТОЈИ ЈЕДНА ЛИЧНОСТ КОЈА МОЖЕ ДА ВАСКРСАВА И ВАСПОСТАВЉА СВЕТ, И ТАДА СЕ ОН ВИШЕ НЕ МОЖЕ РАЗРУШИТИ (1.8).

У области информације постоји принцип: ако је нешто једном било учињено, онда то у том времену, у коме је било учињено, постоји вечно.

Тако, ако је нешто једном било урађено, онда се, ослонивши се на тај прошли тернутак времена, то дејство може поновити и у било ком другом тренутку времен. И зато, ако на пример постоји само један факт материјализације било ког предмета, онда је материјализацију могуће извести и у било ком другом времену и пренети је и на било који други предмет. Аналогно стоји ствар и са васкрснућем. Уопште, ако је нешто једампут учињено, онда је то више неразориво.

За личност, то значи да ће идеја вечности Света увек довести до остварења вечног у свим стварностима. А још ако личност може да васкрсава и обнавља Свет, онда је Свет немогуће разорити ни под каквим условима.
ВАСКРСЕЊЕ И УСТАНОВЉЕЊЕ ЧИЊЕНИЦЕ ВАСКРЕЊА ЈЕ ПРОЦЕС КОЈИ ЈЕ ИСТОВРЕМЕН ЗА ЦЕО СВЕТ (1.9).

То, што се установљење чињенице одвија истовремено за цео Свет, то значи да дати догађај тренутно обухвата све структуре Света, без преноса информација постепено, од места до места, то јест, после васкрснућа информација о васкрснућу се свуда појављује истовремено. С том појавом смо се већ сусрели у Поглављу 1, када смо разматрали способности лава.
СВЕСТ ЧОВЕКА И ЊЕГОВИ ОРГАНИ ПРИ ПРАВИЛОМ РАЗУМЕВАЊУ ЊИХОВЕ УЗАЈАМНЕ ПОВЕЗАНОСТИ ДАЈУ ВАСКРСЕЊЕ. ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ АКТ СТВАРАЊА (1.10).

Често се представља да се васкрсење састоји из две фазе. У првој фази, када још увек тече процес васкрсавања, васкрсли још увек у потпуности не одговара обичном живом човеку. У другој фази, када се процес васкрсавања практично већ завршава, васкрсли је већ обични жив човек. Међутим, важно је напоменути да је таква мисаона подела процеса васкрсења на две фазе одраз функције хипофизе на нивоу информација живећег и на нивоу информација васкрслог. То јест, ту условну поделу васкрснућа на две фазе производи сама хипофиза. Зато је довољно само прилагодити функцију хипофизе колико је потребно и онда се васкрснуће може догодити чак и као последица тога. Тај принцип дакле говори о томе да је за васкрсење потребно само дати правилну информацију неким својим органима, на пример, хипофизи.

На тај начин, важан елемент васкрсења је познавање уласка у сопствену свест у вези са својим органима.

РАЗВОЈ ЧОВЕКА ТРЕБА ПОСМАТРАТИ КАО КОМПЛЕКСНИ РАЗВОЈ ЦЕЛОГ ПОСТОЈЕЋЕГ СВЕТА (1.11).

Овај принцип се преклапа са принципом (1.4), али тамо је било говора о развоју свести, а овде о развоју целог човека.

Када се човек развија, развија се и цео постојећи Свет. Човек може да развија Свет и да ствара Свет на рачун сопственог интелекта, свести, духа, једноставније речено, мењајући ниво свог развоја. Када човек може да васкрсава

друге људе и тим самим показује да нема уништења и да је могуће уопште никада не умирати, то значи да је Свет већ постао постојан. Постојаност Света, његова вечна суштина и јесте знак његове сложености.

Следећи принцип се наставља на два претходна:
ПРИНЦИП ВАСКРСАВАЊА ЈЕ У САГЛАСНОСТИ СА ПРИНЦИПОМ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ЧОВЕКА КОЈИ УКЉУЧУЈЕ И СВЕВРЕМЕНСКИ РАЗВОЈ ЦЕЛОГ СПОЉАШЊЕГ СВЕТА (1.12).

За свакодневни живот веома је важан следећи принцип:
ТУГА, МАЛОДУШНОСТ И НОСТАЛГИЈА – ТО НИСУ НАЧИНИ ЗА ПОИМАЊЕ СВЕТА. САМО СУ РАДОСТ, СВЕТЛОСТ И ЉУБАВ НАЧИНИ ДА СЕ СВЕТ РАЗУМЕ (1.13).

Тамо где је све вечно, где нема уништења и разарања, где је човек слободан и где може да се развија, где је све прекрасно – тамо царују радост, светлост и љубав. Тамо нема више места за тугу, жалост и друге негативне емоције, за њих просто није остало места, јер је све испуњено љубављу и светлошћу.

И уколико у будућности више не буде више негативних емоција, ипак је потребно освестити да постојање негативних емоција сада задржава развој човека, успорава његов духовни раст.

Туга, малодушност, завист, злоба и друге негативне емоције су елементи Света који почињу да нестају са почетком развоја духовности.

Сетимо се исказа који је био цитиран у Уводу „Да се Христос усели вјером у срца ваша, да budete у љубави укорењени и утемељени; Да бисте могли разумјети са свима светима што је ширина и дужина и дубина и висина“. Видимо да је од незапамћених времена било познато да љубав игра огромну улогу у задобијању виших стања свести. И не само љубав, већ и друге позитивне емоције. Са своје стране, виша стања свести помажу продубљивање позитивних емоција, помажу да се њима напуне све ћелије организма, а то опет са своје стране води ка још већем духовном расту и тако даље. Тај процес је бесконачан. И како смо већ рекли, прелаз на све виша и виша стања свести – то и јесте пут ка Богу.

ЛИЧНОСТ БИВА ОЧУВАНА ПОСЛЕ БИОЛОШКЕ СМРТИ, ПА ТАКО И ПОСЛЕ КРЕМАЦИЈЕ. У СЛУЧАЈУ КРЕМАЦИЈЕ ЗА СВАКУ ЧЕСТИЦУ ПЕПЕЛА КОЈИ ОСТАЈЕ НАКОН КРЕМАЦИЈЕ ПРИЧВРШЋЕНА ЈЕ СТРУКТУРА ЛИЧНОСТИ ОНОГА КО СЕ ПОДВРГАО КРЕМАЦИЈИ (1.14).

Овде се говори о томе да промене које се догађају са физичким телом нису од примарног значаја. Није пресудно важан начин на који је физичко тело измењено, како је оно било расформирано и преведено у скуп честица или чак микроелемената. Све то је другостепено, јер на основи душе увек је могуће у потпуности обновити исто тело. На тај начин, дати принцип говори о потпуном васпостављању физичке материје на основи духа, на основи душе.

У вези са реченим можемо се сетити познате легенде о птици Феникс која се изнова рађа из пепела. сада видимо да поновно рађање из пепела није само песнички израз, већ стварност.

2

Прелазимо на принципе другог нивоа.

Први принцип је овде практично очевидан:

ЧОВЕК ЈЕ ПО ПРИНЦИПУ СВОГА САЗДАЊА ВЕЧНА СУПСТАНЦА. ЗАТО ЈЕ ВАСКРСЕЊЕ ЗАСНОВАНО НА ОБЕЛОДАЊИВАЊУ ВЕЧНОГ У ЧОВЕКУ (2.1).

Следећи принцип се преклапа са принципима (1.4) и (1.11):
ПОСТОЈИ УЗАЈАМНА ЗАВИСНОСТ ДУХОВНЕ И ФИЗИЧКЕ СТРУКТУРЕ. ПРОМЕНОМ ИНФОРМАЦИЈА О ФИЗИЧКОЈ СТРУКТУРИ У ОБЛАСТИ ДУХА МОЖЕМО ДА МЕЊАМО ДУХ ДО СТЕПЕНА КАДА ОН УЗМОГНЕ ДА МЕЊА БИЛО КОЈУ ФИЗИЧКУ СТРУКТУРУ, УКЉУЧУЈУЋИ И СТВАРАЊЕ ФИЗИЧКОГ ТЕЛА (2.2).

Подигавши дух до нивоа када он може не само да мења физичку структуру, већ и да је ствара, тиме и физичко тело, као последицу добијамо то да човек може уопште да не умире. Ако човек може да не умре, онда он може и друге да васкрсава.

Следећи принцип:

ВРЕМЕ И ПРОСТОР НЕ ОГРАНИЧАВАЈУ ТРАЈАЊЕ ЖИВОТА. ПОЈАМ ТРАЈАЊА ЖИВОТА ФОРМИРА СЕ ОДНОСОМ ДУХА ПРЕМА ПРОСТОРУ И ВРЕМЕНУ (2.3).

У прошлом одељку појаснили смо шта су то душа, дух, свест. Сада ћемо наставити разговор о коришћеним терминима и рећи ћу неколико речи о простору и времену.

Простор.

Простор је, као и време, конструкција свести. Простор је структура за остварење дејстава како душе, тако и духа, свести, тела. Постоји простор душе, постоји простор духа, постоји простор свести, а постоји и простор тела.

Простор тела је простор у коме се тело креће, то јест обичан физички простор.

Простор душе је структура организације Света. Појам физичког простора тамо није применљив. Простор душе има приоритет у односу на друге просторе.

Приметимо да је простор душе секундаран појам у односу на саму душу, душа је основа.

Душа постоји у некаквом апсолутизованом простору, где ју је створио Бог. Дух постоји већ у простору дејства и ту је простор везан са појмом свести.

Кад човек о нечему размишља, то се догађа у простору мишљења.

Простор може бити како индивидуалан, тако и здружен. Сваки човек има свој индивидуални простор мишљења, али када неколико људи, рецимо у биоскопу гледа филм, онда простор мишљења постаје здружен.

Суштинско значење има начин на који свест реагује на оно што се догађа, јер свест може да преображава простор, укључујући и физички простор. Довољно је свести дати импулс утицаја, и – простор се мења.

За оне који бивају васкрсавани, простор као да у неком смислу расте. За васкрсавајуће простор расте унутар сваке ћелије, сваког микроелемента, сваке информационе везе и, нарастајући, он пуни собом информациону структуру васкрсаног. На тај начин, у датом случају простор постаје и елемент дејства.

Разрадио сам и у одређеном степену реализовао технолошке уређаје за обнављање изгубљених органа и за васкрсавање људи. У њима се простор сажима до тог степена да макрониво постаје микрониво, то јест свест истовремено утиче на микро и макропроцесе. Ти технолошки уређаји омогућавају да се у потпуности обнови цео организам, да се човек васкрсне, при чему се ради управо о васкрсавању, зато што се духовна структура личности у потпуности идентификује. Основна перспективна функција тих уређаја је реализација алгорита који омогућује да се по аналогијама развија свест човека до могућности потпуне обнове материје. Као што се види, у датом случају простор се може посматрати и као радни инструмент за стварање технолошких циклуса намењених васкрсавању.

Често се могу чути разговори о паралелним световима, о паралелним просторима. У стварности ничег посебно паралелног нема, просто у једној те истој области простора, чак и у само једној његовој тачки може бити све. Тачније, све што у тој тачки може настати пројавом колективне свести.

Један од познатих гостију који посећују наш простор је јети, снежни човек. Он показује разнорвсност човека; јетији су они који су стекли измењени облик на рачун елемената трансмутације, то јест који су због померених стања добили мутациони параметар и прешли у други простор. Тако су се одвојили од човека и њихов развој је кренуо другим путем. Код њих је Земља равна и хладна. Понекад они доспевају у наш простор и тада можемо да их сретнемо, али у принципу су то бића другог света.

Други познати посетиоци Земље су посаде НЛО (неидентификованих летећих објеката). НЛО су у основи вештачки сачињени објекти који су или са других планета, или се односе на друге просторе, то јест, опажени слични објекти не пристижу обавезно са других планета већ могу бити просто резултат визуализације других простора.

Људи, или боље рећи бића која пилотирају НЛО су представници других цивилизација и имају облик објеката који наликују човеку. Ти објекти су биолошки или виши по нивоу.

Сами НЛО се у највећем броју опажају у облику сфероидалних дискова, мада они уопште могу имати произвољни облик – просто се кроз структуру нашег простора они тако опажају.

Интересантно је питање димензионалности разних простора. Да би се донекле боље разумело, као ту ствари стоје, размотримо конкретан пример – грађу човека.

Познато је да је у свести човека испољено много тела: физичко, етерично, астрално, ментално и друга. Свима добро позната матрјошка, у којој се налазе све мање и мање матрјошке је симбол тога, како је саграђен човек. Његова тела, горе набројана, налазе се свако у свом простору.

Физички простор, који се види обичним физиким погледом, у упрошћеној варијанти се појављује као тродимензионални. Управо таквим он се представља човеку са свакодневним стањем свести. Али за човека у вишем стању свести физички простор може бити и четвородимензионалан (сетите се речи апостола Павла, цитираних у Уводу).

Етерични простор може бити седмодимензионалан, астрални – деветодимензионалан, а структура менталног простора је двојака: он постоји и у шестодимензионалној и у четвородимензионалној варијанти.

Хоћу само на нешто да вас упозорим. Ни у ком случају немојте мислити да су димензионалности које сам горе навео утврђене једном и заувек. Те димензионалности су данас такве, сутра могу бити сасвим друге. Истински живот не стоји у месту, он се састоји у непрекидном развоју духа, и управо то хоћу посебно да нагласим. Духовно усавршавање, духовни развој даје могућност да се увиди динамика целог процеса, што опет са своје стране помаже развој духовне структуре.

Што се тиче димензија, ту треба имати у виду следеће. Уколико духовна структура у себе укључује све познате појаве, она може да једну димензију преводи у другу. Тако познавање димензионалности различитих простора и није толико важно, главно је то да се духовна структура може мењати, развијати, а она одређује све остало.

Време.

На питање о томе, шта је то време, може се различито одговорити, зависно од тога, са које тачке гледишта се то питање разматра. Постоји и такав приступ са чије тачке гледишта времена, онако како се оно обично схвата, просто и нема. Али то ће, истина, бити прилаз са тачке гледишта виших стања свести, у таквим стањима свести опажање Света је и иначе потпуно другачије, о чему смо већ говорили у Уводу. У овој књизи ограничићу се само на прве кораке у расветљавању питања времена.

Може се разматрати неколико различитих приступа.

О једном приступу фактички се већ говорило при објашњавању принципа (1.15). А управо се време може посматрати као некакав трансформатор простора. У том случају време се може замислити у виду некаквих силнице простора, дуж којих се одвија трансформација и померање. Ако се разуме та структура времена, онда је потребно време у потребном простору могуће добити испољавањем потребног простора, а тиме постићи и остварење жељеног догађаја.

Тако, промена времена даје трансформацију простора. Али могућа је и обрнута варијанта: променом простора могуће је променити време. Ово се могло очекивати, јер су обе структуре – и простор и време – заправо конструкције свести.

Може се разматрати и питање о томе како време опажају отишли или они који бивају васкрсавани. Овде је могуће усмерити пажњу на разне моменте. У следећем разделу, на пример, биће речено да се васкрсавајућем време најпре чини дискретним, иако је оно за живећег у истом тренутку непрекидно.

Али оно што је најважније у овом питању је то што се за отишавше и васкрсавајуће време увек креће ка страни живих, ка страни живећих, и зато је њихов пут увек само један – за њих постоји само пут ка животу. Може се рећи да отишли опажају време као ток информација, као течење реке која их избацује на страну живота. У данашње време за њих има још веома мало места, они бивају све више сабијани једни уз друге, и настаје велика гужва. Зато за нове отишле већ фактички нема места.

Када долази до васкрсавања човека, тај занос, интерес према живима исказује се довољно једнозначно: васкрсавајући имају осећај да се пред њима све време већом или мањом брзином креће структура целокупне стварности, и да се она све време креће према животу. То јест, у принципу је стање отишних, по њиховом субјективном осећају, веома непостојано. И за то постоји значајни разлог.

Раније, у пренуклеарној епохи, многи од оних који су отишли бирали су пут реинкарнације, реинкарнациони систем свог развоја. Зато су се мало удаљавали од тог тока времена, градили су догађаје за свој повратак и тек потом улазили у већ оформљено тело, у рођени плод.

Сада, у нуклеарној епохи, због опасности од могућег свеопштег нуклеарног уништења, код отишних се због таквог стања ствари осећа значајна непостојаност и све више и више личности почиње да се оријентише према васкрснућу. И тако они сада не одлазе далеко од тог тока времена. И зато се може рећи да је време у суштини структура постојања неких од оних који су отишли и васкрсавајућих, може се чак рећи многих, али не свих. Не свих, јер само најпросветљенији могу да управљају ситуацијом и да самостално бирају.

Они који не познају структуре падају у веома моћне токове времена. Напомињем да се ти токови увек крећу ка животу.

Овде хоћу да нагласим још један важан моменат. После васкрснућа, информација васкрслог даје могућност за почетак живљења многим, потпуно другим људима у потпуно другим местима, а као резултат тога увећава се простор, увећава се број људи, што опет са своје стране доводи до нових васкрснућа, то јест, тај процес почиње да тече као лавина. Чак само један једини васкрсли може у простору, због промене информација васпоставити много нових људи, и то не на основу стварања информације, него на основу простог преноса информације.

Душа васкрслог, знајући да је могуће васкрснути отишле, предочава другим људима ту могућност, могућност васкрсавања. То се ради овако. Душа васкрслог у простору ствара облик, или, боље је рећи, обрис човека, при чему је то обрис самог васкрслог. Једна душа недељу дана после васкрснућа може да створи два таква обриса, а после месец дана – много више. У области обриса већ постоји готов пут – постоје неопходни услови за живот, постоје сви потребни догађаји. Када отишли доспе у тај облик, тај обрис, долази до његовог васкрснућа. При том отишли, по правилу, не доспева у тај обрис случајно. Он скенира простор и тек када открије такав готов обрис, или, друкчије речено, готову ћелију простор-времена, улази у њу и тада долази до његовог васкрснућа.

Напомињем да се такав обрис у почетку односи на статус онога ко је спровео васкрсење. Ето ја сам, на пример, васкрсао човека, а даље васкрсење почиње да развија простор. У многome то је мој статус, моја информација, али је она почела да се развија, јер је васкрсли Свету дао нови импулс, а импулс даје нови простор, нове људе. Као што сам већ не једном рекао, васкрсење је увек веома повољан догађај за све: и за васкрсле и за живеће, који добијају допунски простор и нове повољне догађаје.

И још треба додати, да постоји веома важан закон који се састоји у томе да се **У ПРИСУСТВУ ОДРАЂЕНЕ ТЕХНОЛОГИЈЕ ВАСКРСЕЊА ВРЕМЕ ЖИВОТА САМО ПО СЕБИ ПОВЕЋАВА ДО БЕСКОНАЧНОСТИ**. Јер са васкрсућем почиње да се повећава простор а време живота постаје бесконачно.

Могу вам рећи и како се практично одвија попуњавање обриса. Васкрсао сам, рецимо, неког човека. И ево, идем улицом, и одједном видим обрис, обрис који је веома сличан оном васкрснутом, и у ту контуру, често и мени пред очима улази неко, на пример неки од отишавших, и долази до васкрсења. Али, онај ко доспе у тај обрис уопште не мора обавезно бити неко од отишавших, то може да буде и живући, код кога је дошло до обуставе догађаја. Он доспева у тај обрис, у ту област, у ту ћелију простора и времена – и почиње да живи даље.

Још ћемо се вратити на ово питање кад будемо говорили о принципу (4.3).

Идемо даље.

ПРИНЦИП БЕСМРТНОСТИ, А ПРЕМА ТОМЕ И ПРИНЦИП ПОНОВНОГ УСПОСТАВЉАЊА НАКОН МОГУЋЕ БИОЛОШКЕ СМРТИ ПОЛОЖЕН ЈЕ У ПРВИ УЗРОК, У ПРВУ ПРИРОДУ ИМПУЛСА ПРИРОДНОГ РАЗВОЈА ЧОВЕКА (2.4).

Природни развој човека у принципу се налази у складу са читавим Светом, а Свет је вечан, сама чињеница постојања Света је елемент Вечности. Зато је бесмртност примарно положена у прву природу импулса природног развоја човека.

ИМПУЛС, УСМЕРЕН КА ВАСКРСЕЊУ, УВЕК ЈЕ УСМЕРЕН КА БЕСКОНАЧНОМ РАЗВОЈУ ВАСКРСЛОГ (2.5).

Методологија васкрсавања је заснована на узајамној повезаности онога ко васкрсава не само са васкрсаваним, већ и са свим догађајима који су са њим повезани. Према томе, ради се о следећем. Када се одвија васкрсење, онда импулс онога ко васкрсава мора бити усмерен не само на непосредно остварење акта васкрснућа, то јест, на стварање, на пример, физичких ткива, већ мора бити распрострањен на цео ток догађаја који се односе на васкрсаваног, треба да показује цео ток догађаја тих збивања. Уопштено говорећи, било какав импулс је обично усмерен ка обухватању збивања, али у односу на васкрсење тај импулс има специјалну природу: он је увек усмерен на бесконачни развој васкрсавајућег.

Ако је потребно доћи до неких догађаја, који нису повезани са васкрсавањем, онда одаслати импулс у почетку доводи до формирања неког догађаја, за којим се на основу постојећих веза други догађаји образују као последице.

Ствари друкчије стоје код васкрсења. Импулс који управљен ка васкрснућу има уопштени карактер: он је увек усмерен ка бесконачном развоју васкрсаваног у сваком догађају.

ВАСКРСАВАНИ УВЕК ВИДИ И ОСВЕШЋУЈЕ ПРОЦЕС ВАСКРСАВАЊА И ПРИ ТОМЕ УВЕК УЧЕСТВУЈЕ У ВАСКРСНУЋУ КАО ИНИЦИЈАТИВНА ЛИЧНОСТ (2.6).

Васкрсење – то је увек пријатан и потребан процес, јер је усмерен ка животу и отишлима обзбеђује оптимални пут развоја.

Тај процес се увек у потпуности освешћује и контролише од стране васкрсаваног. И поред тога, напомињем, нема ни једног случаја, ни једне чињенице, да је неки од отишлих, када му је предложено васкрснуће то одбио. Управо супротно, могу рећи да отишли увек са благодарношћу прихватају предлог за васкрснуће. Ствар је у томе да многи од њих не владају знањем помоћу кога би њихова свест могла да поново створи физичко тело. Зато, када им предлог за васкрснуће дође са стране, они га прихватају са благодарношћу, и морам рећи да га увек прихватају одмах.

О овоме говорим ради тога, да би било јасно да је на моралном плану увек могуће савршено спокојно васкрсавати, и то било који број људи, главно је то да им се истовремено са васкрснућем уступе и максимално повољни услови за нормалан живот.

ВАСКРСАВАНИ УВЕК САВРШЕНО ТАЧНО ЗНА ДА ЋЕ ПОСЛЕ ВАСКРСНУЋА ЖИВЕТИ КАО ОБИЧАН ЧОВЕК (2.7).

ВАСКРСЛИ УВЕК СМАТРА ДА ЋЕ МУ СЕ ЖИВЕЋИ ОБРАЋАТИ КАО СЕБИ РАВНОМ, ОН НЕ ОСЕЋА ДА ЈЕ НА БИЛО КАКАВ НАЧИН ОДВОЈЕН ОД ЖИВЕЋИХ, ОСЕЋА СЕ ИСТО ТАКО НОРМАЛНОМ ЛИЧНОШЋУ КАО И ЖИВЕЋИ (2.8).

Дакле, васкрсавајући све време зна да ће после васкрснућа живети као обичан човек у свом обичном биолошком телу.

Напомињем, да се васкрсавајући приликом васкрснућа по правилу углавном концентрише на основне моменте самог процеса васкрсавања, он не прати будно техничке детаље васкрсавања. Васкрсавајући тако поступа зато да би могао да спозна оно што се догађа са тачке гледишта управљања, чиме ће касније и сам бити у стању да васкрсава друге. Већ сам говорио да је некада у интересу спасења потребно практично тренутно васкрснуће, и тада често просто и нема времена за обраћање пажње на техничке детаље, а и иначе на првом месту увек треба да буде разумевање општих принципа.

Треба да кажем да на информационом нивоу између оних који су умирали и оних који нису умирали неко време постоји разлика Она се састоји у томе да онај који није умирао има савршено провидну информациону матрицу која има слободан приступ у све облике свести и материје, док у матрици васкрслог постоје структуре повезане са елементом разарања материје. Тај елемент је лепљивији, представља већи баласт, због чега свест васкрслог има одређену задршку, на пример у брзини обраде информација. Ипак је васкрсење у сваком случају много боље од реинкарнације, чак суштински боље, зато што после васкрснућа човек почиње да влада инструментом непрекидног живота и више не умире, док се код реинкарнације, истина, не код свих, али код већине, ради се о сасвим другој личности која је често повезана са другачијим физичким параметрима.

И уопште, као што сам раније рекао, у садашње време реинкарнација постаје несврсисходна. На садашњем ступњу развоја природни процес постаје васкрснуће.

Онај који није умирао увек знатно брже осваја процесе управљања и васкрсавања него васкрсли. Јер процес разлагања тела представља некакву дезинтеграцију интелектуалне форме, што доводи, као што сам управо рекао, до промене информационе матрице личности, а притом још и разлагање тела

представља и губљење времена, јер живећи за то време има могућност да непрекидно увећава свој потенцијал и да повећава концентрацију своје свести.

Успоравање кретања због разлагања физичког тела може се упоредити са последицама обичне болести по школске активности. Ако је изненада настала потреба да се ученик смести у болницу због неке тешке болести, онда је јасно да се он налази у неповољном положају у поређењу са онима који могу нормално да иду у школу.

Међутим, а то хоћу посебно да нагласим, након неког времена, мада то може бити и прилично дуго, васкрсли се по обједињеном статусу у потпуности изједначује са неумревшима. А пошто је живот нетљен, пошто је он вечан, то за човека након неког времена више и није од прворазредног значаја да ли је његово физичко тело некада било разграђено или не, а то углавном никога и не интересује, осим структуре постојаности Света, којој су потребни неумиравши. Управо зато тако велико значење данас задобија питање бесмртности.

Бесмртност се појављује онда када постаје позната технологија васкрсења.

ПОСЛЕ ВАСКРНУЋА ОБАВЕЗНО ЈЕ ПОТРЕБНО СПРОВЕСТИ МЕТОДИЧАН РАД НА ОБЈАШЊАВАЊУ ВАСКРСЛОМЕ ЊЕГОВОГ НОВОГ СТАЊА, ПОВЕЗАНОГ СА ТИМЕ ДА САДА ИМА ФИЗИЧКО ТЕЛО (2.9).

Као што је већ речено, отишли свесно опажају стање у коме су се нашли након разлагања физичког тела или после кремације. Они доживљавају ту етапу у свом животу као фазу догађаја који су повезани са телом. А када се догоди процес васкрсења и код њих се поново појави физичко тело, они већ очигледно постају свесни неуништивости човека. То је сазнање о неуништивости људи, о бесмртности, које свако све време носи у души, али које, може бити, није свако освестио. После васкрсавања то знање о неуништивости за васкрсле постаје освешћено само у виду једнократног акта, док неумиравши поседују то знање као резултат непрекиданог тока живота. Управо је знање о неуништивости човека средство за поновно стварање живота његовог физичког тела. Васкрсли мора да доживљава знање о неуништивости на исти начин као и онај који није умирао.

Након поновног задобијања физичког тела васкрсломе је потребно да се прилагоди условима живота. У вези са тим потребно је спровести методичан рад са васкрслима на њиховој адаптацији у односу на друштвене норме.

Они све то углавном разумеју, јер то су обични здраворазумски људи, и зато они, природно, могу рећи да ће се они и сами са свим тиме некако снаћи, али ипак све што је потребно треба исказати речима. Да, они све то логички разумеју, али реч живог необично доприноси прилагођавању њихове свести на оно што се догађа око њих. „У почетку беше реч“ – жив човек, онај који није умирао, треба све да каже речима.

При правилу методичном раду прелаз васкрслог из стања отишавших у стање живећих се суштински укорењује. Што се тиче времена, то прилагођавање може да траје до месец дана, некада и више, мада се догађа и да се тај прелаз одигра тренутно. То је веома много одређено нивоом разума васкрслог.

Ниво разума васкрслог зависи од тога колико је рада уложено, како око њега, тако и унутар њега.

Наравно, васкрсли има свој сопствени разум, мада се приликом васкрсавања одвија нешто што би се у неком смислу могло схватити као формирање његовог разума, њему се предаје одређена технологија од стране онога ко спроводи васкрсење. Тако разум васкрслог зависи и од рада који је обављан при његовом васкрсавању. Приметићу да као резултат тог рада разум васкрслог може практично и да се не измени, али он пре свега зависи од квалитета и количине тог рада, тај рад одређује његове могућности да се брзо прилагоди животу у друштву.

У свој систем сам увео овај појам: ниво разумности настајућег објекта. Васкрсли по много чему и јесте објекат у настајању. Увођење тог појма, појма разумности, даје могућност класификације. У зависности од свог нивоа разумности васкрсли може да се сврста у једну или другу категорију људи. По правилу, то је иста она категорија у коју је и раније спадао. На тај начин, ниво разумности одређује онај почетни ниво са којим васкрсли поново улази у живот са физичким телом.

Ако је одмах после васкрсавања ниво разумности васкрслог довољно велики, онда он има велике могућности да се брзо прилагоди и то прилагођавање се може догодити рецимо за секунд, сат или дан. Ако његов почетни ниво није веома висок, онда прилагођавање може да потраје просечно месец дана, али не више од три месеца.

Из реченог произилази важна чињеница, коју хоћу да нагласим: онај, ко ради на васкрсавању, васкрсломе крчи пут.

КОД ВАСКРСЛОГ ЧОВЕКА У ПОТПУНОСТИ СУ ОЧУВАНЕ ПРОФЕСИОНАЛНЕ И СВЕ ДРУГЕ НАВИКЕ КОЈЕ ЈЕ СТЕКАО РАНИЈЕ У ЖИВОТУ (2.10).

Садржај овде исказане тврдње је добро установљена чињеница.

ПОЈАМ (схватање) ДУХА ДАЈЕ ИСТИНИТОСТ СТРУКТУРЕ ПОЗНАЊА (2.11).

Духовни аспект увек, па тако и при васкрснућу, даје могућност управљања материјом и познањем. Структура познања постаје истинита када освестимо духовни аспект, а не усмеравамо пажњу само на васкрсење у физичком телу. При томе је превасходно важно да се догоди стварање физичког тела које одговара управо тој души. Фактички, при васкрсавању човека њему се предају духовна знања на основу којих душа васпоставља свој физички део. Зато

структура познања бива истинита када се складно спајају духовна и физичка структура.

ЈЕДАН ОД АСПЕКТА ВАСКРСЕЊА ЈЕ ВАСПОСТАВЉАЊЕ СТВАРАЛАЧКЕ СВЕСТИ КОД ЖИВЕЋИХ ЉУДИ (2.12).

Стваралачка свест у принципу је својствена човеку од тренутка када је његов живот почео. Када организам расте, у неко време он стално ствара око себе, док не доспе у систем вештачких идеолошких постулата, измишљених мисаоних форми, нетачних психолошких тврдњи које блокирају његов развој и тако даље. Сво то на вештачки начин квари нормалан природни развој и код човека доводи до затамњења стваралачке свести. Зато је искључиво важан задатак поновно успостављање стваралачке свести код људи. Један од метода за постизање тог циља је медитација, о којој смо већ говорили у Уводу. Универзални метод је пракса васкрсења којом се остварује бесмртност.

После успостављања стваралачке свести човек почиње да разуме како је и он сам организован, и тада он већ може и да васкрсава друге, предајући им тај импулс.

ПРОЦЕСУ ВАСКРСЕЊА ТРЕБА ИСТОВРЕМЕНО ПРИСТУПАТИ И КАО ПРОЦЕСУ СТВАРАЊА ДЕТЕТА (2.13).

Овај принцип је формулисан са тачке гледишта организације живота васкрслога. Када по биолошком закону од мушкарца и жене настаје плод, за њега се резервише место на коме ће он живети и развијати се, и одмах се подразумева да ће он потом имати и правни документ, и тако даље. На аналоган начин треба приступити и процесу васкрсења, т.ј. унапред треба промислити о различитим организационим детаљима. Истина, као што сам већ рекао у првом поглављу, кључне моменте у васкрсавању контролишу тамо описане структуре Света.

ОТИШЛИ СЕ НЕ ЗАУСТАВЉАЈУ У СВОМ РАЗВОЈУ. ДУХОВНИ РАЗВОЈ ЛИЧНОСТИ ОДВИЈА СЕ СТАЛНО, У СВИМ УСЛОВИМА. ЗАТО СЕ НА ДУХОВНОМ НИВОУ ВАСКРСЕЊЕ СХВАТА КАО ПРОЈАВЉЕЊЕ ОПШТЕ ХАРМОНИЈЕ СВЕТА. И УПРАВО ЗБОГ ТОГА СВИ ЉУДИ У ДУШИ ЗНАЈУ ЗА СВЕОПШТЕ ВАСКРСЕЊЕ ОТИШЛИХ (2.14).

Свет је тако устројен да је код човека најпре настала душа, творевина Божја, а да тело представља физички део душе. Раније се физичко тело није разматрало као елемент од опште важности и у вези са тим биолошка смрт је значила само одређени статус душе, при коме се развој душе одвија у одсуству физичког тела.

Међутим, ми знамо да постоји узајамна зависност духовне и физичке структуре. О томе говори принцип (2.2). Присуство физичког тела доприноси бржем развоју душе. И сада, у условима опасности која се наднела над свет,

опасности од глобалног уништења, то питање, питање бржег развоја човека задобија велику актуелност.

У садашње време, кад дође до конфликта између људи или држава, понекад се прибегава насилном решавању проблема. Често се биолошка смрт противника користи просто за то да би се избегло решење, да се избегне принципијелно разматрање проблема.

Сада треба дати приоритет физичком телу, потребно је учинити га неуништивим. Самим тим постаће нелогично и чак бесмислено развијање средстава за уништавање.

Јер по замисли Творца човек је вечан и зато се сада задатак састоји у томе да се поново рашири знање о Творцу и да се људима врати свест истинског нивоа Вечности. У вези са тим васкрсење се појављује као повратак разумевању вечности Света.

Васкрсење се схвата као пројављење општег склада Света.

У души сви људи знају за свеопште васкрсење, јер је душа одраз читавог Света, она се налази у узајамној вези са читавим Светом. Стварајући вечну душу Бог је стварао и вечног пратиоца те душе, то јест, стварао је вечно тело као вечни део душе - и тако се може рећи.

3

Прелазимо на разматрање трећег нивоа. Треба напоменути да се са тачке гледишта хијерархије ови принципи у неком смислу налазе ниже, али да се понекад могу налазити и више од принципа другог нивоа.

Код читаоца се може појавити питање зашто је то тако, зашто се принципи укрштају и зашто их уопште има толико много, јер су ови принципи названи основним. То је озбиљно питање и зато ћемо га подробно проучити.

Замислимо некакву зграду, на пример, главну зграду Московског универзитета на Воробјевим горама. Да би се о њој добила потпуна представа, треба обићи око ње, јер ћемо тек тако моћи да је осмотримо са свих страна. Треба ући и унутра и разгледати свечану салу, слушаонице, трпезарије, собе у студентском дому, станове предавача. Међутим, ако човек влада високим стањем свести, онда, као што смо рекли у Уводу, он може одједном истовремено да види читаву зграду, и споља и изнутра. Целу зграду, све просторије одједном. И при том нема значаја колики је њихов укупан број. А онај ко још увек не опажа четврту димензију простора, тај ће морати много да хода да би упознао читаву зграду.

Могуће је, обилазећи зграду и правити фотографије. Ако зграду посматрате са једне стране, а затим је, обишавши око ње, погледате са друге стране, онда ће вам, природно, угао зграде који сте тек обишли поново бити видан, али у другом ракурсу. А то исто ће се видети и на фотографијама. Преклапање је неизбежно.

Управо тако ствари стоје и са принципима. У ствари постоји један **Принцип**, али уобичајеној будној свести он изгледа многостран, и зато, као и у примеру са зградом, морамо да га разматрамо са свих страна. Као резултат, појављује се много принципа. Управо тако, као и код упознавања зграде путем фотографија, морамо разгледати много снимака. Јер, ствар је у стању свести.

Може се навести још један пример. Пре извесног времена људи су се код нас занимали јогом, углавном хатха јогом. Многи су са ентузијазмом почели њоме да се баве, међутим с временом њихов ентузијазам се смањивао, јер нису видели онакве резултате на које су рачунали. Међутим, такав резултат је потпуно закономеран и ситуација се овде преклапа са претходним примером.

Ствар је у томе, да у ствари постоји само једна Јога, и њу су створили људи са високим стањем свести. Свакодневној будној свести она се чини многодимензионалним објектом и зато се може опажати само у деловима, само у виду раздвојених страна, а све те раздвојене стране Јоге, Јоге са великим словом, представљене су као хатха јога, раџа јога, бхакти јога, карма јога, цњана јога. Постоје и друге јоге, али ове можемо сматрати основним.

Циљ Јоге је уздизање стања свести и на тај начин приближавање Богу. Сама реч „јога“ значи спајање, савез, јединство. Тако и сама реч „јога“ јасно показује циљ: сједињење са Творцем.

Ако се прихватимо само једног аспекта Јоге, на пример физичке (хатха јоге) а не додајемо макар само кључне елементе других аспеката јоге, а то су правилно дуговно усмерење (бхакти јога), правилно знање (цњана јога), принципи развоја свести (раџа јога) и разумевање тога, шта је то правилно делање и како се оно испуњава (карма јога), ако су сви ти елементи отсутни, онда се бављење хатха јогом претвара у просте физичке вежбе, у обичну гимнастику.

Аналогна ситуација постоји практично у свим областима људских делатности. Узмимо једно од најважнијих питања – поимање Света. Пред нама је поново многодимензионални објекат. И зато се опет сви прихватају само по једне његове стране, и зато опет имамо, као што смо видели код јоге, одвојене приступе, раздвојене путеве: пут религије у њеном савременом виду, пут науке, пут уметности. Постоје и други приступи, али ови наведени су основни у савременом друштву.

Хајде да пажљивије погледамо те одвојене приступе, на пример, пут науке. При том, узмимо као пример физику, једну од фундаменталних наука.

Успеси те науке, њена достигнућа, несумњиви су. Међутим, под устиском достигнутих успеха наука је почела да бива идеализована, њене тврдње су почеле да задобијају апсолутни карактер, рач научника почела се сматрати истином последње инстанце. У вези са тиме појављује се потреба да размотримо како се уопште гради наука.

Ствар је у томе, што код људи који се науком не баве професионално, веома често постоји представа о томе да је, на пример физика, егзактна, тачна наука, да се у њој све доказује и да се стога можемо ослонити на тврдње научника. Међутим, у стварности ствари су много сложеније.

Главне опасности се крију у полазним поставкама, на основу којих се изграђује целокупно здање науке. Те поставке се не доказују, њих просто није могуће доказати. Ако се нека тврдња може доказати, то значи да тај став није основни. Само постојање могућности да се некакав став докаже већ говори о томе да тај став није полазни, није темељан, фундаменталан. Фундаментални ставови сваке науке су тврдње на којима се, као на темељу, гради здање дате науке, то су тврдње, или закони, из којих се може извести све остало. Али они сами се не изводе. Њих просто проглашавају, и то је све.

Као пример можемо навести други Њутнов закон о коме смо учили још у школи. То је један од закона који леже у основи класичне механике. Он је представљен једначином која повезује три величине: масу тела, силу која делује на то тело и убрзање које тело добија под утицајем те силе.

Размотримо укратко та три појма.

Почнимо од масе. Проблем масе је један од нерешених задатака савремене физике. И потпуно је немогуће у потпуности решити тај проблем, ако се не узима у обзир да је свако тело, о чијој маси се говори, производ колективне свести. То већ знамо. Сва тела су створена на основи колективне свести. Као и закони, који се зато могу и мењати.

Сада о сили. Сила карактерише узајамно дејство тела. Савременој ортодоксној физици позната су четири вида фундаменталних међудејстава: гравитационо, електромагнетно, и још две врсте које су повезане са нуклеарним силама. То је оно што је познато савременој науци. А у ствари постоје и друге врсте узајамних дејстава.

Као пример размотримо случај из недавне историје. Приликом изградње Асуанске бране у Египту, после подизања водостаја Нила под водом је требало да се нађу неки од споменика древне архитектуре, углавном статуе фараона. То су биле статуе огромне величине начињене из једног каменог блока. Тако се испоставило да савремена техника није у стању да пренесе те статуе из једног места на друго, и зато су морали да их изрежу на одвојене делове. Питамо се, а како су се са њима носили људи који су их градили? Жреци тог времена су знали како да се носе са сличним задацима. Они су сакупљали довољну количину људи и на потребан начин усмеравали колективну свест окупљених. А као резултат, камени блокови су се премештали на потребно место.

У Њутновој једначини преостаје још и убрзање. Тај појам нам је свима добро познат. Он говори о томе колико брзо аутомобил који креће из мировања може да постигне потребну брзину. И убрзање и брзина се мере између две

тачке простора. Значи, у крајњој линији, појмови убрзања и брзине своде се на појмове простора и времена.

Ми већ знамо да су простор и време конструкције свести. И све што из њих следи, према томе, може да се мења путем свести.

И још треба да кежм у чему је овде проблем: да би се разумело шта су то простор и време, потребно је постићи више стање свести.

И тако, добија се да у полазној једначини класичне механике има великих нејасноћа. Аналогно стоје ствари и у другим областима физике. И зато не треба очекивати да ће све изведено из основних једначина бити тачно. А посебно пажљиво треба прилазити тврдњама научника које се односе на Васељену.

Као што сам већ раније рекао, физичка, односно некаква објективна реалност као таква заправо и не постоји. Оно што људи схватају као објективну стварност, у ствари је пројава колективне свести.

Положај научника са њиховом вером у постојање објективне стварности може се појаснити следећим примером.

Замислимо човека који седи у позоришу и посматра представу. Пажљиво прати развој догађаја. При томе може да почне да се саживљава са неким од ликова, може да се узбуди, може чак и да му се промени дисање. Може толико да се уживи да заборави на све и да почне да опажа оно што се догађа на сцени као стварност. А стварност је сасвим друкчија. Глумци могу отићи са сцене, преобући се и почети да играју сасвим други комад.

Научници од раног детињства посматрају велики комад на сцени постојања. И многи се тако уживљавају у њу, да у суштини почну аутоматски да опажају околни свет као стварност. А између осталог, људи баш због тога често имају много проблема у животу – они не схватају да у случају потребе треба само променити ток радње у комаду или чак променити цео комад. У стварности, сваки човек има кључеве среће у сопственим рукама. Треба само правилно разумети ситуацију и на прави начин рећи: „Сезаме, отвори се!“

Веома се честодогађа да често схватамо као бајку, као нешто измишљено оно што је у ствари живописна прича о оним истинама које се крију иза спољашње завесе стварности.

Тако, кад као пример наводим речи „Сезаме, отвори се!“, само хоћу да кажем да се у тој фрази предаје знање о управљању стварношћу. И управо та пракса, пракса управљања стварношћу, пракса управљања догађајима у данашње време постаје актуелна за све нас.

Вративши се науци, хоћу да кажем следеће. Проблем се састоји у томе што се научнику, чак и истакнутом, али са свакодневним стањем свести, стварност представља савршено другачијом него што се открива човеку у вишим стањима свести. Напомињем, да свакодневна будна свест посматра свет проз призму тродимензионалног простора и времена, а управо таквим моделом се служи и

ортодоксна наука. Из онога што сам рекао раније види се колико је то ограничен и проблематичан прилаз. На основу таквог прилаза саграђено је и оружје масовног уништења.

И зато не чуди што се ортодоксна наука, често баш физика, у данашње време налази у кризи. При том, излаз из те кризе наука не тражи тамо где би требало.

Да бих појаснио ситуацију, послужићу се извесним поређењем. Замислите да се пред вама налази разгранато дрво са мноштвом листова. Ако изненада наступи сушна сезона, листови на дрвету ће почети да жуте, да се суше, увијају. Ако хоћете да то лишће поново видите зеленим, било би неразумно и бесмислено да почнете да га разгледате, или да их некако обрађујете покушавајући да им помогнете. Да бисте решили проблем, треба да пођете на сасвим друго место, треба да се бавите нечим сасвим другим – треба полити корење дрвета и тада ће сви листићи поново озеленети и поново ће почети да живе пуним животом.

Тако је и са науком. Треба обратити пажњу на корење. Треба залити корење свог организма, треба изменити његово стање, треба изменити свести. Ваша сопствена свест треба да управља стварношћу и управо на тој основи треба градити сваку науку. Наука која се ослања на управљајућу свест личности омогућава да се неутралишу разарајуће технологије и да се човек стварно заштити.

Још једном понављам да од нивоа свести човека зависи његово опажање и доживљавање Света. Задобијање вишег стања свести пружа другачије опажање света, друго схватање, друго знање. О том проблему говори и позната пословица: Мало знање удаљава од Бога, а велико знање поново враћа Њему.

.....

Хоћу да вам обратим пажњу на један веома важан моменат, повезан са принципом (1.3). Наводим тај принцип: НАША СВЕСТИ ОПАЖА КАО СТВАРНОСТ ОНО ШТО ПОСТОЈИ У НАШОЈ СВЕСТИ. Већ знамо да је све оно што човек види око себе, што га окружује, изграђено на темељу колективне свести. У вези са тим јавља се следеће питање: а ако је ниво стања свести код неког човека битно виши него ниво колективне свести, како би се онда на том човеку одразила нуклеарна експлозија?

За одговор на ово питање може се увести овакво поређење. Замислите да ван града ходате по пољу. И одједном наилази олуја. Небо се прекрива црним облацима, и из њих на земљу почињу да ударају заслепљујуће муње. А удар муње у човека, као што је познато, не носи ништа добро. Тако да је ваш положај у овом случају веома озбиљан.

Међутим, ако се у то време налазите не у пољу, него у трупљу авиона који лети високо над облацима, тако да се разбеснела олуја налази негде испод вас, онда кроз прозор можете са занимањем да пратите оно што се доле дешава.

А још удобније можете посматрати будућу олују из кабине сателита. Из сателита можете видети и многе друге појаве, на пример, како се по земљи креће ураган, рушећи све на свом путу.

Исто тако, као што са висина сателита можете спокојно да посматрате рушећи ураган, можете и са висина битно вишег нивоа стања свести посматрати оно што се догађа у области колективне свести.

И зато иста та нуклеарна експлозија неће моћи да уништи човека који је достигао висок ниво стања свести, јер се такав човек већ налази ван домашаја обичних бура, он је већ стао у бујицу Вечности. Такви људи постоје, и могу рећи да ће их кроз извесно време бити много више.

Ово што смо рекли може се изложити и мало друкчијим језиком. Како што смо говорили, постоје научници који верују у то да околним светом управљају некакви објективни закони. С те тачке гледишта постепено подизање нивоа стања свести неког човека значи да, по мери свог раста, то јест по мери све већег и већег надилажења нивоа колективне свести, он почиње да се подчињава све мањем и мањем броју тих „објективних“ закона.

Један од релативно простих примера за то је левитација, то јест надвладавање свешћу силе гравитације и летење које се као резултат тога остварује. Приметићу да многи просто и не размишљају о таквој појави, а то се догађа зато се што под утицајем ортодоксне науке у савременом друштву сложила представа о законима као о нечем фиксираном, као о нечему што представља некакву неизменљиву датост.

Међутим, сваки човек за релативно недуго време може да научи да за себе мења закон гравитације и да на тај начин на сопственом искуству сазна шта је то левитација.

А ако се промени колективна свест у односу на то, онда ће то довести до измене самог закона.

У мојој пракси спасења веома је важно не просто посматрање и уочавање неких закона, неких ситуација, него умеће да се на основу управљања свешћу ти закони, ситуације, догађаји мењају у правцу који су човеку потребни.

Мислим да треба подробније размотрити управо поменути принципијелни недостатак ортодоксне науке, управо то, да се она бави простим посматрањем појава и формулисањем откривених закона. Такав њен прилаз, наравно, објашњава се тиме што постоји вера у објективни карактер појава у околном свету, у њихову независност од човека и зато задатак науке постје откривање постојећих законитости и њихово описивање.

Размотримо конкретан пример. По традицији, крајем децембра сваке године издавачи једног од водећих научних часописа „Science“ („Наука“) бирају десет најзначајнијих научних достигнућа из протекле године. Погледајмо шта је било на првом месту у избору најзначајнијих достигнућа 1998. године.

За најважније научно откриће 1998. године проглашен је закључак да ће се наша Васељена вечито ширити, и то са све већом брзином.

Овде видимо пример тога како научници на основу брижљиво спроведених експеримената просто констатују чињеницу коју су утврдили. И то је све. И то се сматра највећим научним достигнућем. А истовремено би научни прилаз морао бити сасвим другачији.

У наведеном конкретном примеру чак и није од суштинске важности шта су тачно утврдили научници, да ли се Васељена шири или сажима, није у томе ствар. Ствар је у томе да права наука, т.ј. она наука коју ја предлажем, треба себи да постави сасвим друге циљеве и да има сасвим други карактер. Утолико пре у данашње време, када се над човечанством и целим светом наднела реална опасност од попутоног уништења, наука треба да одређује пут, у сагласности са настојањем да се свет спасе од глобалне катастрофе.

Зато своју науку градим на принципима постизања конкретног резултата низом сукцесивних стваралачких аката, при оствареној потпуној контроли над сваким од њих. Моја наука, која је истовремено и наука спасења, усмерена је ка томе да се као крајњи резултат добије спасење и да се при том на потребан начин измени постојећа стварност.

Правна наука дејствује по следећој шеми. Овладавши познавањем ситуације, она од почетка мења стварност тако да би као резултат постигла спасење. Затим, када је спасење постигнуто, гради се обезбеђење сигурности. И коначно, када је безбедност утврђена, на ред долази задатак даљег развоја свих догађаја у правцу који је човеку потребан. Иста та шема се примењује и за постизање било ког другог благотворног резултата.

Као што се види, у правој науци не може бити речи само о простој констатацији неких чињеница. Ако било какви постојећи системи или ситуације не доприносе добијању потребног резултата, то значи да те системе треба мењати, а тиме и систем закона.

Основни креитеријум у мојој науци је постизање потребног резултата стваралачким путем. Истинитост тврдње, да је нека наука исправна, састоји се у чињеници да она на самом почетку, пре свега, постиже позитиван резултат, на пример, спасава човека, или васкрасава човека, или спасава читаво друштво, а тек се после, с таквим позитивним резултатом, гради научни систем који показује како се то ради.

Да би се боље разумела ова важна мисао, обратимо се нечему што нам је добро познато. Са отприлике аналогном ситуацијом срећемо се, на пример, у музици.

Као што је познато, постоји теорија музике. Међутим, ремек дела музичке уметности нису написана на основу теорије музике, већ обратно, теорија музике се гради на основу анализе музичких ремек дела, која су написали генији. На тај начин, пракса је изворна. На основу најбољих образаца праксе гради се теорија која може да помогне почетницима да учине прве кораке.

И тако, темељни моменат у мојој науци је пракса, то јест постизање жељеног резултата. А како је најважнија особина садашњег живота његов непрестани развој, онда не градим никакве строго статичне системе, у виду фиксираних, непроменљивих закона, већ једна гибак динамични систем чија је основа потребни резултат.

Ако узмемо горе наведени пример открића све бржег ширења Васељене, у вези са њим јавља се питање: шта је конкретно потребно урадити у вези са тим открићем? Јер ако просто прихватимо то све брже ширење Васељене као чињеницу, како то раде научници, то јест, ако пођемо механицистичким путем, очигледно је да ће контрола сваке фазе тог процеса постепено бивати све слабија и слабија.

Зато бих поставио другачије питање: како да објаснимо дату ситуацију, како да је прикажемо на тај начин да би било могуће постићи акт спасења? Како да преустројимо свест, то јест како да направимо такав механизам опажања, механизам развоја, да сваки акт спољашњег света буде контролисан?

За одговор на ова питања веома је важно одређивање било какве почетне форме кроз коју се може управљати свим процесима. Може се узети, на пример, мој принцип о томе, да **КРОЗ БИЛО КОЈИ ИЗАБРАНИ ЕЛЕМЕНТ СВЕТА МОЖЕ СЕ УПРАВЉАТИ БИЛО КОЈИМ ЊЕГОВИМ ЕЛЕМЕНТОМ, ПРИ ЧЕМУ ТАЈ ИЗАБРАНИ ЕЛЕМЕНТ МОЖЕ БИТИ ПОСЕБНО ИЗГРАЂЕН ОД СТРАНЕ ВАШЕ СВЕСТИ РАДИ ТОГ ЦИЉА.** На основу овог принципа увек је могуће управљати процесима у свој Васељени, и са те тачке гледишта не опажати је као ширећу или скупљајућу, већ је схватати просто као систем који се налази у једној одређеној фази, али који мења, рецимо, облик, и који мења последице. При томе, ако је потребно, треба променити и неке законе, какви год да су они и како год да су били установљени.

Јер, чак иако се суштина датог открића остави неизмењеном, то се откриће може сасвим друкчије интерпретирати, према њему се можемо сасвим другачије односити. Сви елементи Васељене, међусобно повезани, су објекти информације. Може се, наравно, као што то ради наука, међу њима утврдити и некаква конкретна веза. Међутим, да би се управљало овим Светом, није потребно посматрати га изнутра, довољно је изаћи из своје свести у

макроструктуру и тада управљати том информацијом, главно је да она буде у зони управљања, а то се увек може обезбедити.

Тако, моја наука решава управо таква питања, а не питања регистрације некаквих процеса и њихово уочавање путем инструмената, већ питања **управљања** било каквим светским процесима.

Убедљиви примери таквог прилаза су у првом поглављу наведене конкретне чињенице о васкрсавању људи. У четвртном поглављу размотрићемо случај излечења од различитих озбиљних болести. Св ти примери речито илуструју истинску науку на делу: она се не ограничава на просту констатацију чињенице да човек, на пример, није више на нашем свету, или да је он, већ у развијеном последњем стадијуму рака или сиде, дошао до граничне црте. Права наука на основу правог знања о Свету а уз помоћ принципа управљања пре свега постиже жељени резултат, у датом случају спас човека: ако је он већ отишао, она га враћа назад у наш свет, или ако је болестан, принципијелно мења карактер одвијања процеса у његовом организму, тако да човек поново постаје здрав.

Навешћу овде још један пример из праксе примене моје науке. Ради се о прогнози земљотреса и смањењу његове снаге.

За прогнозу земљотреса и других катастрофа и за смањивање њихове силине употребио сам формулу опште стварности и теорију таласне синтезе које сам створио на основу јасновиђења. На основу тих општих теоријских постваци разрадио сам и изградио специјални апарат. То хоћу посебно да објасним. Ствар је у томе, да ја лично могу да прогнозирам земљотресе и да смањујем њихову снагу и без било каквих апарата, мени лично они нису потребни. Али ако се говори о науци, онда је потребно направити такве техничке апарате којима би сви могли да се служе.

Због тога сад и говорим о испитивању апарата који сам конструисао и који се може пустити у производњу. Суштина рада тог апарата, а према томе и спроведених експериманата састоји се у следећем.

Пре свега апарат омогућава прогнозирање земљотреса. Он одређује географски положај будућег земљотреса и његову снагу. После тога тај апарат почиње да умањује снагу будућег земљотреса и умањује је све дотле док има техничке ресурсе који су за то потребни. И тек када су ресурси апарата у том смислу исцрпљени, тек онда долази до фиксације снаге будућег земљотреса на нивоу до ког је било могуће смањити њену величину. Природно, употреба апарата са већим ресурсом даје могућност да се постигне већи ефекат.

Дата методика је била остварена на основу коришћења информација о прошлим и будућим догађајима. Коришћени су подаци о укупно хиљаду земљотреса који су се одиграли у прошлости и потврђена је информација фазе прогнозе.

Овде се може навести велики део писма руководиоца Агенције за мониторинг и прогнозу катастрофалних ситуација МЧС Русије Шахраманјана М.А. председнику РАЕН академику Кузнецову О. Л.

„Академик РАЕН Грабовој Григориј Петрович, користећи формулу опште стварности и теорију таласне синтезе које је створио у циљу профилактичке прогнозе земљотреса и катастрофа, превео је кристални модул прогнозе у бројчани облик. Као чињенички материјал који доказује да речени модул омогућава реализацију профилактичке прогнозе земљотреса, коришћени су статистички подаци о земљотресима Централне експериментално-методичке експедиције геофизичке службе Руске Академије Наука. Испитивања нумеричког модела апарата спровођена су на земљотресима из прошлости и будућности. На земљотресима прошлости – превођењем полазних параметара модела до почетка земљотреса. На земљотресима из будућности – програмом обраде електронске карте локације и екстраполационих података мониторинга Земљине површине са сателита... Што се тиче земљотреса који су се стварно догодили у прошлости, коришћени су подаци о 1000 забележених земљотреса до којих је дошло у периоду од 7. јануара 1901. године до 4. јула 1918. године... Што се тиче будућних земљотреса, у јулу 1999. године добијена је потврда прогнозе за све области где се спроводила програмска обрада електронске карте локација... У свим случајевима добијена је потпуна потврда фаза прогнозе. У данашње време за превођење параметара кристалног модула у нумеричком облику у облик микропроцесора који ради дуг временски период без додатних израчунавања неопходно је спровести превод карактеристика ласерског зрачења са физичког извора у нумерички облик.“

Овде преостаје још не сасвим јасно питање о томе, како се можемо уверити да предложени апарат заиста смањује снагу земљотреса, и да би без њега тај земљотрес имао још већу разорну снагу. Јер, ми просто региструјемо земљотрес оне снаге коју смо измерили, и то је све. А можда би он и без апарата био исти?

Одговор на ово питање био је добијен раније, приликом спровођења низа подземних нуклеарних испитивања. Може се извести неколико проба у којима се у истим условима изазива експлозија исте количине нуклеарног пуњења. При томе се искључује апарат и региструје величина насталог ударног дејства. Затим се укључује апарат и спроводи друга серија аналогних експлозија под истим условима као и раније. Помоћу мерења се утврђује шта се и колико мења када је апарат укључен. Мерења су вршена на растојању од око 20 км од епицентра експлозије. Резултат тих експеримената је истински поражавајући: при само једном једином укљученом апарату величина рушилачког удара смањила се практично два пута. Уз савршенији и моћнији апарат величина разарања се може умањити много пута, а уз неколико апарата разарање се у потпуности

може искључити. Тако је апарат прошао веома озбиљне провере и у потпуности потврдио своју искључиву делотворност.

Додајем и то да, када сам се и сâм укључивао у рад, разарања практично није ни било.

Приликом спровођења подземних нуклеарних експлозија вршено је и подешавање инструмента у зависности од облика и размера коришћеног кристала. Добијени графикони служили су потом као рачунска основа у експериментима са земљотресима.

А сада о коришћењу апарата у условима стварног земљотреса. Познато је да се од епицентра земљотреса на све стране шире ударни таласи који су повезани са деформацијом земљине коре. На извесном растојању од епицентра може се видети каква ће бити величина тих деформација. Разуме се да величина тих деформација зависи од растојања и од снаге земљотреса у епицентру. Почетак земљотреса може се регистровати и обичним апаратима. Ако је негде дошло до земљотреса, може се рећи какве ће приближно бити деформације на месту посматрања. Међутим, ако се после почетка земљотреса у месту посматрања укључивао апарат, онда се величина измерених деформација земљине коре на том месту неколико пута смањивала – не за неколико процената, већ неколико пута.

Тако је и у условима реалних земљотреса мој апарат показао искључиву делотворност. Али важно је још нешто. Важно је то, што је тај апарат био начињен на основу нове науке, и управо зато се показао тако делотворним.

Треба рећи још неколико речи о томе на чему се заснива прогноза. Моја наука решава задатак који пред њом стоји, то јест, добијање потребног резултата, али при томе она не фиксира неки одређени облик међупроцеса. На пример, ако узмемо моју теорију таласне синтезе, у тој теорији се било који догађај разматра као резултат узајамног дејства стационарних области са динамичким. Управо из међудејства статичне и динамичне фазе реалности настаје догађај.

Теорија таласне синтезе је последица мог открића стваралачке области информација. То откриће је 1997. године регистровало Међународно Регистрационо Надлештво. Суштина тог открића се састоји у томе да У БИЛО КОМ ОБЈЕКТУ ИНФОРМАЦИЈЕ УВЕК ЈЕ МОГУЋЕ ИЗДВОЈИТИ ОБЛАСТ СТВАРАЊА ТОГ ОБЈЕКТА, КОЈА ЈЕ И СТАТИЧНА ФАЗА СТВАРНОСТИ. А КАДА ОПАЖАТЕ ТАЈ ОБЈЕКАТ, ТАД НАСТАЈЕ ДИНАМИЧКА ФАЗА СТВАРНОСТИ, КОЈА И СТВАРА ИНФОРМАЦИЈУ. Одавде следи да је све што на Свету постоји створено колективном свешћу, укључујући у њу и свест Творца. И зато, познавајући законе свести, добијене од Творца, могу се стварати какви год светови и остваривати вечни живот. Коришћење овог открића даје конкретни критеријум будућности. На томе се и заснива прогнозирање.

Даље. Моја формула опште стварности подразумева да је свака личност повезана са свим објектима информације. Када човек на основу те формуле схвати да може доћи до земљотреса, и при том се усмерава на то да ослаби могуће последице стихије, онда долази до смањења силе земљотреса. Исти тај задатак могу да испуне и правилно конструисани апарати који су засновани на законима општих међусобних повезаности и функционисању свести човека. Такви апарати ни у којим условима не разарају.

На тај начин, у мојој науци је сваки објекат повезан са свим осталим, при чему је све везе у Свету на основи свести могуће описати савршено тачно у тачним симболима. При томе сваки елемент, било да је то, на пример, човек, биосистем, општи систем или чак само формула, ради на постизању једног заједничког циља – изградњи стваралачке безбедне будућности. И стога је у истинској науци формални механизам, који остварује тај циљ, у исто време и радни инструмент који утиче на коначно стање проблема који се решава.

И све то се односи на коришћење моје науке за разматрање било каквих појава, које не морају обавезно бити повезане са природним катастрофама.

Суштина моје науке састоји се, дакле, у томе, да сваки њен елемент, према томе и формални апарат, треба да мења Свет тако да би се њиме могло управљати, тако да он сам не представља проблем.

Зато, ако је учињено откриће које казује о све бржем ширењу Васељене, онда би се, по мом мишљењу, у саопштењу поводом тог открића обавезно морале навести и препоруке о томе, како се може учинити да човек узмогне да контролише ту појаву и како би се она могла искористити за свеопште добро.

У том циљу предложио бих управљање кроз непроменљиву статичну реалност Света. Рекло би се да је то само информациони план, али горе цитирано писмо доказује да се сви информациони планови могу превести у стварност.

И тако, још једном, поређење моје науке са ортодоксном науком помаже да се боље схвати да критеријум научног мишљења треба да буде оријентација не на констатацију неке уочене чињенице, већ на добијање резултата савршено другог нивоа, таквих резултата који би обезбедили стваралачки развој друштва са пуном контролом над свим етапама тог развоја.

Да је истинска наука постојала у време открића радиоактивности, онда откриће радиоактивности никада не би довело до изградње нуклеарног оружја. На жалост, многа открића ортодоксне науке могу се поредити са духом ослобођеним из боце: контрола над њим после изласка постаје проблематична.

И то није зачуђујуће. На примеру горе разматраног другог Њутновог закона може се видети првобитни узрок тог стања. Уводи се маса тела, његово убрзање и дејствујућа сила и даље се те три величине повезују у једну једначину, али због чега се све то ради, да ли због стварања или разарања, савршено није јасно,

и више од тога, то питање се чак и не поставља. Овде се јасно види испољеност потпуне неодређености полазних карактеристика, а то је карактеристично за ортодоксну науку у целини.

Свака наука је повезана са појмовима истраживања и реализације резултата истраживања. Истинска наука у фази истраживања не мора ништа да разори (сетимо се примера са цветом који је наведен у Уводу), а у фази реализације она треба да обезбеди побољшање за све аспекте Света.

И зато се суштина истинске науке може формулисати на следећи начин: суштина науке је умеће изучавања, умеће управљања и умеће реализације без мешања у стање објекта истраживања а некада чак и без додира са њим.

Јасно је да се при таквој принципијелној разлици између двеју наука, ортодоксне и истинске, оне морају користити и потпуно различит математички апарат. А то је заиста тако. И може се одмах рећи у чему је принципијелна разлика апарата моје науке.

Свако откриће, у суштини, ствара догађај. Према томе, долази до промене ситуације. Та промена ситуације треба да буде пропраћена у самим формулама. Зато треба мењати формуле.

Моја математика се мења истовремено са променом стварности и у исто време она сама мења стварност. Управо зато она може да обезбеди управљање резултатом у било којој од етапа.

Обична математика за своју примену претпоставља познавање почетних и граничних услова и уопште, постојање некаквих података о испитиваном објекту. Моја математика може да дејствује и да доводи до потребних резултата чак и у условима када су својства агресивне средине непознати.

Узрок такве делотворности моје математике се састоји у томе што она користи операторни принцип дејства, исти који користи и душа. Знамо да је душа та која спречава, да душа спасава, да она регулише Свет. Сличан је и принцип деловања истинске математике.

То је сасвим друга математика. Она је изграђена по структури Света, она је део Света и стога је основни елемент у њој појам дејства. И то дејства које не разара, дејства које ствара.

Поражавајућа разлика између науке коју сам представио и пређашње, ортодоксне науке има своје објашњење. И ви се, наравно, већ досећате о чему се ту ради. Цела ствар је у разлици нивоа стања свести.

Карактер науке коју ствара научник се у принципу одређује нивоом његовог стања свести. И зато у стварности реч „наука“ сама по себи мало шта говори. Јер, превасходно је важно то, какав је ниво стања свести човека који ствара ту науку. Тако постоји наука која одговара свакодневном нивоу стања свести, а то је ортодоксна наука, постоји и потпуно другачија наука која одговара вишем

стању свести, а постоји и наука која одговара још вишем нивоу стања свести, и тако даље.

Урачунавајући све то, може се рећи да ортодоксна наука каква данас постоји и не може бити друкчија. Она је управо таква каква само може одговарати уобичајеном стању свести. И зато сам мало пре и рекао да излаз из садашње кризе науке и кључ за квалитетну промену њеног карактера лежи у мењању стања свести људи који се њоме баве.

Ово што сам управо рекао о науци, о њеним градацијама, њеним нивоима, односи се и на сваку другу људску делатност. Исто тако треба, на пример, прецизирати значења речи „уметност“, или „религија“ у зависности од тога ком нивоу стања свести одговара нека од њихових пракси.

.....

А сада прелазимо на принципе васкрсења. При томе ће нам управо спроведена анализа науке помоћи да разумемо и читав низ важних момената који се односе на те принципе. Јер принципи васкрсења су пример науке, истинске науке.

Пре свега, хоћу да кажем следеће. Обично се под принципима подразумева нешто фиксирано, нешто непроменљиво. И то није случајно. Сви пред очима имамо пример свима познате ортодоксне науке која барата са фиксираним, непроменљивим законима, а анализа тих закона и упознавање последица које из њих следе остварује се помоћу непроменљивог математичког апарата са фиксираним формулама. Слично фиксирање кључних појмова калени нам се од детињства, једноставно на основу таквог опажања Света које је карактеристично за свакодневну будну свест.

Међутим, већ смо видели да се права наука не ограничава на просту констатацију стварности. Јер стварност је, као што знамо из првог дела овог поглавља, у ствари веома променљива. Могу, на пример, да материјализујем објекте, да их дематеријализујем. И зато права наука, истинска наука користи променљиви математички апарат. Могу се такође мењати и основни закони.

На аналоган начин сваки од принципа васкрсења може са временом да промени свој облик. То одговара основној карактеристици реланог живота – његовом непрекидном развоју.

И остале особине праве науке које смо уочили могу се такође овде видети. Овде такође дејствују принципи који су усмерени на постизање потребног резултата, али у условима одсуства разарања и под условом потпуне контроле над сваком од међуетапа.

Скрећем вам пажњу на то да поделу принципа на четири нивоа и њихову одговарајућу расподелу на четири раздела не треба схватати статично. Прилаз свему мора да буде динамичан, гибак. Реализација тих принципа од стране људи може се одиграти, на пример, тако што принцип из четвртог раздела може

изазвати већи резултат од принципа из првог раздела. Рекло би се, да ако се принцип односи на први ниво, онда треба да даје и веће резултате. Међутим, у ствари може бити и другачије, ситуација се може показати сложенијом.

Може се догодити, на пример, да човек прочита принципе четвртог раздела, а да није прочитао принципе првог раздела. Али сви они се налазе у информационом пољу, он их може не приметно опажати и зато их у ствари и познавати. Сетите се шта се у вези са тим говорило у Уводу о Космичкој мрежи Интернет.

И мада су формално, у ствари принципи који су сврстани у први раздео уопште гледано важнији, ипак је, уколико је њихово деловање на човека повезано са конкретним условима, с неком конкретном ситуацијом, њихово заједничко, колективно дејство битније по човека. Треба имати у виду да заједно, све укупно, ти принципи представљају један живи организам. И код вас, који сте такође жив организам, бивају у животу ситуације када вам је, рецимо, рука потребнија него глава. Али при том нико неће порицати улогу главе.

Тако је овде најважнија заправо општа расподела принципа и њихово колективно међудејство са човеком. Ти принципи, по суштини, представљају систем дејстава усмерених на конкретна решења питања нашег живота.

Први принцип у том разделу гласи:

СТРЕМЉЕЊЕ БОГА И ЧОВЕКА КА СЈЕДИЊЕЊУ У ОКВИРИМА ПОНОВНОГ СТВАРАЊА И ПОНОВНОГ СЈЕДИЊЕЊА ДОВОДИ ДО МАТЕРИЈАЛИЗАЦИЈЕ И ДО ВАСКРСАВАЊА (3.1).

Овај принцип је посебно блиско повезан са принципом (1.2) и са принципом Божанствености (1.7).

Као што сам већ рекао на почетку овог поглавља, сада је наступила нова етапа у развоју човека. Пређашњи пут развоја, повезан са одрицањем од физичког тела, већ се потпуно исцрпео. Он не одговара потребама садашњице. Човек ступа на нови пут, пут неумирања, пут бесмртности. И на том путу почиње да се много јасније пројављује његова духовна суштина, његова духовна основа, и почиње да се остварује све веће освешћивање истине да је човек саздан по лику и подобију Божјему.

Васкрснуће, то јест обнављање оних који су отишли, и њихова стремљења, као и стремљења живећих, ка сједињењу с Творцем одражавају истинску природу човека.

Васкрсли људи доказују боље од ичега другог, да је живот саздан на духовној основи.

КОНЦЕНТРИСАЊЕ СОПСТВЕНЕ СВЕСТИ ОД СТРАНЕ ЧОВЕКА МОЖЕ ДОВЕСТИ ДО РАДИКЛАНЕ ПРОМЕНЕ СТРУКТУРЕ СВЕТА (3.2).

Тај принцип је тесно повезан са принципом (1.4). Треба само приметити да се реч „концентрација“ овде употребљава истовремено у два смисла.

Један смисао те речи је добро познат, при чему нарочито онима који су се бавили таквим дисциплинама као што је на пример јога. У неким духовним дисциплинама се објашњава како се уз помоћ концентрације свести, на пример, на неком телесном органу може изменити стање тог органа, учинити га здравим.

Други смисао речи „концентрација“ који се овде такође подразумева се састоји у следећем. Као што сам већ говорио у првом разделу овог поглавља, свест је структура која омогућује души да управља телом, а у широком смислу те речи свест – то је структура која обједињује духовну и физичку материју. У том контексту концентрација свести означава њено реално нагомилавање.

Може се извести, истина, веома приближна аналогија са компјутерима, просто да би се нагласила идеја. Сетимо се, шта се користило за обављање сложених прорачуна у зору компјутерске ере. Прве електронске рачунске машине (ЕВМ) заузимале су по неколико просторија, а савремени компјутер се смањивао толико да може да стане на длан и при том има знатно већу моћ.

Јасно је да се, ако је некакав уређај у почетку заузимао неколико просторија, а сада је смањен на величину длана, може говорити о концентрацији тог уређаја у малој запремини, са свим његовим структурама које га и чине компјутером.

Аналогно стоје ствари и са свешћу, која је, као што знамо, такође некаква структура. По мери човековог рада на њој, по мери његовог развоја, по мери његовог духовног раста, одвија се и све већа и већа концентрација његове свести. Управо такав други смисао речи „концентрација“ се користи у формулисању дато принципа.

Тај други смисао речи „концентрација“ је посебно важан. Концентрација свести овде значи, у суштини, увећање густине информација, увећање масе информација по јединици запремине. Таква концентрација свести може да има далекосежне последице. Када у процесу развитка човека у некакој запремини концентрација његове свести достигне одређену величину, онда та запремина почиње да се потчињава човеку, почиње да се потчињава његовој свести. У таквој ситуацији мења се структура Света, више неће Свет одређивати структуру човека, већ ће сам човек задавати тон.

Чим концентрација свести постане већа од концентрације материје, на пример, исте те машине, човек ће постати недодирљив, биће неуништив. Мисли, речи и дела човекова постаће основни елемент, а машине, здања, планете и сви други материјални објекти ће бити секундарни елемент. И то ће бити већ следећи ниво постојања. Управо због тога ја и предајем знања, нова знања, да би људи након освајања тог новог система знања могли да пређу на управљање световима.

То ће бити савршено други ниво постојања. Тамо више неће бити места распадању, тамо ће се одвијати савршено другачији процеси. То ће бити

процеси поновног обнављања Светова, т.ј. процеси при којима ће вечно рађати вечно, при којима ће се статус Вечности преводити у статус следеће вечности.

У том случају настаје већ надконцентрација свести, необично увећавана брзина размене информација, и као резултат тога појављују се потпуно друге структуре, структуре више свести, структуре вишег живота. На том нивоу већ је, на пример, мисао дело, а дело је мисао. За тај ниво, за такву структуру Света, за те Светове, објекат и дејство, физичко и духовно – све је једно.

Управо о таквој коренитој промени структура Света говори дати принцип. А човек може да му приђе помоћу концентрације своје свести.

ФИЗИЧКО ТЕЛО ЈЕ УВЕК ДЕО ДУШЕ (3.3).

И ТЕОРИЈСКИ И ПРАКТИЧНО ЧОВЕК СЕ МОЖЕ ПОСМАТРАТИ КАО СТРУКТУРА СВЕСТИ КОЈА ИМА ТЕЛЕСНУ ОБЛОГУ (3.4).

Формулација последњег принципа у овде наведеном облику употребљена је у првом разделу претходног поглавља, тамо где се излагала прича о васкрсавању Русанова.

Захваљујући исказима оних који су лично боравили с оне стране граничне црте, а затим се поново вратили у наш свет, могу се из прве руке добити подробна сведочења о томе шта су осећали у моменту биолошке смрти, шта су опажали, шта су осећали и затим и како су доживљавали наш свет гледано с оне стране.

На тај начин, та тајна иза седам печата, која је постојала у вези са биолошком смрћу, благодарећи васкрсавању престаје коначно да буде велика загонетка а пред нама се открива истина која поражава својом једноставношћу. А суштина те истине, суштина учињеног открића састоји се у томе да се сада, када је са те велике тајне подигнут прекривач, испоставило да смрт уопште није потребна. Више од тога, како смо то малопре закључили, она је већ постала сметња за даљи развој човека и зато је сада на дневном реду бесмртност.

Ако говоримо конкретно о искуству Русанова, он је дао подробан опис етапа кроз које је његова свест прошла после његовог одласка. Током првог месеца догађало се као некакво сажимање свести, Русанов је осећао да негде у области главе свест улази у неку тачку, апсолутно јасно је осећао да му се свест налази у тој тачки.

У прве две недеље Русанов је покушавао да васпостави свој организам до нивоа обичног живота, међутим после тога његова свест је прешла на осмишљавање нове етапе у његовом стању, стању у условима тела које се разлаже. И при томе је свест јасно опажала како душа одлази у структуру Божанског света. Тамо се одвија стапање свести и душе.

Треба напоменути да су етапе кроз које пролази свест после биолошке смрти код различитих људи савршено различите. То је крајње индивидуалан процес. Али овде се нећу упуштати у даље детаље, јер већ знамо да тај пут, пут

духовног развитка уз употребу одрицања од физичког тела већ одлази у прошлост, он већ одлази у историју. Сада је другачије време. Нико сад више не стреми томе да се превози у запрежним колима, када је могуће послужити се аутомобилом, или авионом.

У вези са два разматрана принципа може се још рећи неколико речи о једној интересантој пракси древних магова. И сада је могуће начи информацију о њој, иако се она сачувала пре свега у бајкама.

Принципи које сада разматрамо говоре о томе да је око душе могуће саградити физичко тело. Али не мора се нужно саградити тело човека, може се саградити и тело неке животиње. То јесте управо та пракса коју имам у виду и којом су владали древни магови. Они су могли да створе тело животиње, да пређу у њега и да се потом врате. Читали смо о томе у детињству. Нагласићу, међутим, да је ради таквог претварања у животиње потребно владати довољно брзом обрадом информација у структури духа.

НА НИВОУ СТВАРАЊА ИНФОРМАЦИОНИХ ВЕЗА НИЈЕДАН ОБЈЕКАТ СЕ НЕ УКРШТА НИ СА КОЈИМ ОД ДРУГИХ ОБЈЕКАТА, ПА ТАКО НИ СА САМИМ СОБОМ. ПРИНЦИП ВАСКРСАВАЊА ЧОВЕКА, ИЛИ ПРИНЦИП ПОНОВНОГ СТВАРАЊА БИЛО КОГ ОБЈЕКТА САСТОЈИ СЕ У УКРШТАЊУ ПОЧЕТНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ О ОБЈЕКТУ СА РАЗВИЈАЈУЋОМ ИНФОРМАЦИЈОМ О ЊЕМУ САМОМ У ОБЛАСТИ ПОСЛЕДИЧНИХ ВЕЗА, КОЈЕ НАСТАЈУ ПРИ СТВАРАЊУ ИНФОРМАЦИЈА (3.5).

Ради даљег проницања у суштину овог принципа неопходно је разумевање различитих аспеката Света на информационом нивоу. Информациони прилаз ће, мислим, бити разматран у једној од књига ове серије а сада ћу се ограничити само на неколико појашњења.

Дати принцип фактички говори о томе да у стању свакодневне будне свести човек може да васкрсава на основу постављања на исто место свог почетног стања свести са следећим стањем своје свести, које ће настати у моменту васкрснућа. За човека у свакодневном стању свести на информационом нивоу почетног стања у принципу никакав објекат не може да се пресеца ни са каквим спољашњим објектом, па ни са самим собом. Потребан је прелаз на виши ниво стања свести да би постало могуће пресецање почетне информације о објекту са развијајућом информацијом о њему самом, што и даје васкрснуће човека или уопште, поновну обнову било ког објекта.

Сетимо се примера са цветом који смо навели у Уводу. У свакодневном стању свести човек у принципу не може да постигне суштину цвета, а ни било које друге творевине. Он може колико хоће да посматра цвет, али неће моћи да проникне у његову тајну, тајну његовог бића. Међутим, у вишем стању свести човек може да се сједини са цветом, на језику датог принципа може да дође до

својеврсног „укрштања“ са цветом, и када се човек сједини са цветом, постане исто што и он, онда се догађа достизање суштине цвета, тајна се открива.

Истински пут ка поимању Света је управо повишење нивоа стања свести, управо виша стања свести представљају тај златни кључић, који отвара врата Света.

Виша стања свести доведиће до искључења разарања. Ствар је у томе да је у одређеном стању свести сваки елемент света вечан. Зато ће, када основни део колективне свести достигне такав ниво, разарање постати немогуће.

**СИСТЕМ ДУХОВНИХ ГЛЕДИШТА ОНОГА КО СЕ БАВИ
ВАСКРСАВАЊЕМ И ЈЕСТЕ ПРИНЦИП ОРГАНИЗАЦИЈЕ ДРУШТВА НА
СЛЕДЕЋИМ ЕТАПАМА ЊЕГОВОГ РАЗВОЈА (3.6).**

Принцип (2.1) ког смо већ разматрали говори о томе да је васкрсење засновано на пројави вечног у човеку. Зато онај који се бави васкрсавањем има посла са Вечношћу. У вези са тим друштво ће се на следећим етапама свој развоја изграђивати на принципима вечности, што је у сагласности са замислима и идејама Творца. Те замисли и идеје Творца у пракси реализује онај који васкрсава.

**ОДВОЈЕНИ ОБЈЕКТИ СТВАРНОСТИ – ТО ЈЕ ОНО ШТО ЈЕ ПРИБЛИЖЕНО
ВАСКРСЛОМ А УДАЉЕНО ОД ЖИВЕЋЕГ. (3.7)**

Најпре ћу објаснити суштину овог принципа, а потом ћу га представити у другој формулацији, да би се могао боље разумети.

У датом принципу, једни те исти објекти, једне те исте чињенице, разматрају се са две тачке гледишта: с тачке гледишта живећег човека и са тачке гледишта васкрслог. Ако се неки објекат све више и више удаљава од живећег, повећавајући растојање, онда ће он за живећег постајати све удаљенији и удљенији објекат. Међутим, од свих појмова повезаних са удаљеношћу најудаљенији је одлазак човека с оне стране граничне црте јер ако се, на пример, при повећању растојања може говорити о некаквим градацијама, онда за живећег након одласка човека никаквих градација једноставно више нема.

Међутим та удаљеност, онако како је опажају живећи, васкрсломе се показује као приближеност. Управо о томе се говори у формулацији овог принципа.

Између осталог, то да се оно што је за живећег удаљено васкрслом чини приближеним, у првом месецу после васкрснућа може се приметити, на пример, на изградњи ћелија. Помоћу цитолошке анализе, то јест анализе ћелија, може се открити да изградња ћелија у овом периоду може бити унеколико другачија, на пример са тачке гледишта расподеле елемената ћелије у односу на једро. Микроелементи ћелије код васкрслог могу се распоређивати

на већој удаљености од једра, а и оријентација њихових структура још увек је другачија у поређењу са тим карактеристикама ћелија код живећих.

У вези са реченим може се преформулирати разматрани принцип. Васкрсли као елемент управљања има структуру кроз коју је прошао, коју је задобио, на пример, својим одласком. Међутим дати елемент управљања у стварности није делотворан, напротив, у циљу нормалног постојања међу живећима васкрсли треба да обави велики рад како би поново задобио карактеристике живећих и у свим односима постао један од њих.

На дати принцип може се погледати и са донекле друге стране. С тачке гледишта деловања и развоја васкрсли доживљава стварност, нарочито у прво време, на тај начин да му се Вечност чини као покретна структура, док се живећем човеку у исто време Вечност чини апсолутном структуром.

Управо пролаз кроз структуру одласка и повратка доводи до тога да васкрсли опажа Вечност као динамичну и покретну структуру. И у вези са тиме јавља се проблем адаптације на свет живећих, неопходност да се на прави начин реализују различити елементи опажања, како би Вечност задобила другачији карактер, како би постала статична и апсолутна.

Ово тек речено је, у суштини, још једна формулација датог принципа. Због његове важности може се поновити још једном у лаконском облику.

Васкрсли у прво време после васкрснућа опажа Вечност као динамичку структуру. Да би се прилагодио живећима, он мора да се врати њиховом опажању, опажању које одражава апсолутну реалност, односно ка томе да Вечност има статичну структуру.

Чињеница да у том односу код васкрслог долази до промењене представе о стварности објашњава се тиме да је приликом васкрснућа он из опште слике захватио само један елемент – фазу васкрсавања, а као резултат тога он види само један од ракурса статике Вечности, оне статике која се онима који нису умирали чини као апсолутна реалност и која за њих одражава апсолутни карактер Вечности.

Дати принцип, указујући на суштинску разлику која у прво време постоји између васкрслог и живећих, говори о постојању неопходности да им се помогне у прилагођавању. При томе процес прилагођавања се одвија не само на друштвеном плану. Код васкрслих се одвија и регруписавање ћелија, донекле се мења њихова грађа, одређени атоми постављају се на потребна места, у потребну структуру. Као резултат тих процеса, елементи удаљавања од живећих о којима сам говорио полако се изглађују и постају небитни за даљи развој васкрслог. Зато је васкрсломе потребно предати посебне методе концентрације како би се поменути процеси у телу одвијали успешније.

Сада се може дати и још једна формулација разматраног принципа. Васкрсли има структуру свести која је делимично била оформљена и одласком,

па је у вези са тим потребно прилагођавање те нове структуре на структуру свести живећих, оних који нису умирали, како се кроз неко време њихове структуре свести фактички не би разликовале једна од друге.

ВАСКРСЛИ АПСОЛУТИЗУЈЕ ПРОСТОР И ДЕТАЉИШЕ ВРЕМЕ. У ПОЧЕТНОМ ПЕРИОДУ ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ЊЕГА ДИСКРЕТНО, ДОК ЈЕ ИСТОВРЕМЕНО ЗА ЖИВЕЋЕГ ВРЕМЕ НЕПРЕКИДНО (3.8).

У ком смислу васкрсли апсолутизује простор? Он апсолутизује простор као структуру на основу које може све да се догоди, као например разлагање тела и његово поновно прикупљање.

Апсолутизација простора код васкрслог је повезана још и са привезаношћу за одређено место коју смо раније разматрали.

Живећи не апсолутизује простор, зато што он никада није био привезан за неко одређено место. И пошто никада није био привезан за неко одређено место, пошто код њега никада није било такве везаности, то он и није могао да прошири ту везаност у вечну структуру.

Ствари стоје другачије код васкрслог. Неко време он је био привезан за простор у некој тачки, у некој области. Тај конкретни део простора за њега је био структура Вечности. Зато та његова фаза, током које је био отишли, апсолутизује за њега простор као структуру Вечности, иако у стварности ствари не стоје баш тако. А управо је простором, ми то знамо, могуће управљати помоћу импулса мисли, или је чак могуће потпуно га изменити, као што сам објаснио, путем колективне свести.

Уопште, васкрсли схвата да је простор могуће преобразити, за њега је то чак и природно, за њега је то просто очевидно, зато што је и он сам на исти начин управо био преображен. Ипак, попут отишлих, тако и васкрсли у прво време апсолутизује простор, чини га апсолутиним, то јест простору придаје једнака својства за процес опажања. Отуда следи практична последица да је човека могуће васкрснути на било ком месту простора, где год хоћете, независно од времена.

Може се приметити да се такав доживљај времена, уопштено говорећи, чува у свести васкрслог, мада он постепено престаје да обраћа пажњу на то, као на чињеницу која није битна.

А сада о времену. У ком смислу васкрсли у почетном периоду детаљнише време? У почетном периоду васкрсли детаљнише време у том смислу што се за њега сваки елемент Света налази у различитом времену. То се може разумети, погледавши, како је текао процес прикупљања тела. Када је текло васкрснуће и када се тело прикупљало на хелијском нивоу, тада се свака хелија васпостављала у различито време. Разлике у времену могле су да износе само мале делиће секунде, али ипак су различите хелије настајале у различита времена.

Овде се може видети принципијелна разлика од случаја када се човек роди на обичан начин. При обичном рођењу такође се одвија формирање организма, али он се организује монолитно, синхрно, ту нема оне асинхронизације која се уочава приликом васкрснућа. Као што сам казао, приликом васкрснућа неке се ћелије формирају брже, неке спорије, и човек то осећа. Он то опажа на тај начин, као да време за различите објекте тече различито. То доводи до тога да се време васкрсломе чини раздвојеним, једно је овде, друго тамо, а резултат тога је да је време за њега у почетку дискретно. Дискретност времена наступа, последично, као један од аспеката његове детаљизације.

Та дискретност времена, или уопште његова детаљизација, односи се на проблеме опажања. Логички је схватљиво да је Свет могуће опажати на различите начине. Свест васкрслог је прошла фазу када постоје какве било тачке гледишта, где је време и непрекидно и испрекидано. И када васкрсли у прво време види да је време у различитим појавама различито, он у ствари просто види дискретну слику Света.

Специјални курсеви могу помоћи васкрсломе да довољно брзо, за отприлике две недеље васпостави опажање времена као код живећих.

Посебно су јасно видљиви дискретност и детаљизација времена када се тело човека прикупља из пепела. У том случају тело човека је разложено на веома мале честице, честице пепела, а пепео може да буде расејан на великом простору, и раздвојене честице могу доспети у потпуно друге услове.

Честица пепела се и сама даље разлаже на микроелементе. За расејане честице при томе се појављује нешто налик колективној свести која контролише сваки елемент праха. И код сваког од тих елемената уочава се сопствени проток времена.

Човек у том случају постаје као расејан – јер су све честице његовог тела расејане. Међутим и у таквом стању он одлично схвата да је он она иста душа, она иста свест, она иста личност, и да после свега тога следи васкрснуће, јер је души просто неопходно да васкрсне тело како би имала додатне могућности за бржи раст.

Упоредите: ако је човек болестан, он није у форми, не осећа се веома добро, зато што је болест – отклон од норме. Тако и отишли одлично схвата да је у расејаном стању далеко од норме, зато се он труди да врати норму, тај свој природни статус.

У поређењу са отишлим, живећи се налази у неупоредиво бољем положају: он не треба ништа да прикупља, све своје силе и време може да посвети ономе што треба да ради. А притом, због постојања физичког тела он има и допунске могућности - на пример, он може да подигне телефонску слушалицу и да позове, док је за то време отишли лишен таквих могућности.

Уопште треба јасно разумети да с оне стране граничне црте нема ничег доброг, а при томе још потом треба и прикупљати тело. То значи да се време не сме губити.

Као што сам казао, за отишле пут реинкарнације већ одлази у прошлост, сада основни пут постаје васкрсење. При томе, васкрсење ће се у сваком случају догодити свим отишлима, а сада у односу на то постоје још солиднији услови. Постоји и оваква варијанта развоја догађаја: када количина васкрслих достигне неку одређену величину, може се рећи, номиналну масу, онда ће тада одједном васкрснути и сви остали. Тај процес васкрсавања је већ у току.

Мислим, треба напоменути, да доживљавање простора и времена зависи од нивоа стања свести, од нивоа духа. Ако човек није просветљен, онда он опажа пространство и време у текућем тренутку. Ако је пак човек прешао на виши ниво стања свести, онда он може да опажа Свет путем јасновиђења. У том случају може да види разне просторе и различита времена, и уопште другу врсту простора и друга времена, као и, на пример, одсуство времена. То је зато што су појмови простора и времена за сваког индивидуални и што је ту све одређено нивоом стања свести.

ПРИНЦИП АУТОНОМИЈЕ ФУНКЦИОНИСАЊА ИНФОРМАЦИЈА У РАЗНИМ ВРЕМЕНИМА (3.9).

Пре свега треба рећи да аутономност овде значи независност. Дати принцип говори о томе да се информација прошлости, садашњости и будућности, или да се просто прошлост, садашњост и будућност јављају независни један од другог, независни у односу на тренутни импулс свести онога ко васкрсава, или са тачке гледишта онога ко бива васкрсаван.

Размотримо подробније у чему се састоји суштина тог принципа. Када неко хоће да васкрсне човека и даје импулс свести за његово васкрсење, он треба да у тај импулс читко забележи одвојене елементе информација сагласно у односу на прошлост, садашњост и будућност. Прошлост треба да буде учитана, будућност треба да је формирана, а садашњост треба да буде усмерена на технологију: како сада, у датој ситуацији, спровести васкрсење, шта конкретно радити.

Корпуси информација прошлости, садашњости и будућности постоје независно, они имају различите структуре и различиту усмереност. Уопште, међу њима природно постоје међусобне везе, али они ипак постоје самостално у разним временима. А када се сва та три система обједине, тада се остварује, да тако кажемо, некакав принцип тројединства, и у том случају се појављује систем међусобних повезаности између васкрслог и спољашњег и унутрашњег света. То је један од ракурса датог принципа, принципа аутономности функционисања информација у различитим временима.

Други ракурс, друга страна тог принципа казује да приликом васкрсавања сваки елемент информације може да има аутономно значење. То треба овако схватити. Узмимо на пример да неки човек постоји у прошлости до тренутка свог одласка. Фаза одласка је аутономна област, то јест област која не зависи од других области. Зато се фаза одласка мирно може изузети, искуључити. Већ смо видели примену тог принципа на примеру васкрсавања Валентина из првог поглавља. Иако су тамо тај догађај и тај принцип били описани на донекле другачијем језику, тамо се говорило о расформирању догађаја. Суштина је међутим иста.

На тај начин, принцип аутономности функционисања информација у различитим временима заснован је на том што сваки елемент информације, у сагласности са устројством Света, функционише независно, друкчије речено, у сваком времену функционише по другачијим сопственим законима. То јест, елемент времена је елемент структуре информација. У датом случају време се, последично, разматра као структурна форма информације.

Између осталог, употребивши дубљи прилаз, може се показати да је васкрсавани у принципу подједнако жив у прошлости као и у будућности. И може се показати шта је конкретно потребно урадити ради практичног остварења те ситуације.

Вечност живота потиче из смештања свеукупног времена у текући тренутак. И према томе, могуће је из текућег тренутка добити сву прошлост и будућност, што значи и вечити живот.

И тако, са тачке гледишта примене датог принципа на васкрсење, васкрсење се може остварити просто изузимањем тачке одласка. То је прво. А друго, додавањем аутономних карактеристика импулсу свести, то јест додавањем импулсу свести довршених форми за прошлост, садашњост и будућност. Као што сам већ рекао, за прошлост – то је читавање постојећих конкретних ситуација за неког конкретног човека, за садашњост – то је методика која се примењује приликом васкрсавања, то је оно што васкрсавајући ради и како се код њега одвија реакција, и коначно, за будућност – то је формирање будућности у потребном правцу у зависности од конкретне ситуације.

ИСТИНСКА РЕЛИГИЈА ЈЕ ОРИЈЕНТИСАНА НА ТО ДА ДОПРИНОСИ СТВАРАЛАЧКОМ РАЗВОЈУ ДУШЕ, ТЕЛА И ДРУШТВА (3.10).

И тако, након што смо мало раније размотрили проблеме науке, сада прелазимо на питање религије.

На самом почетку овог раздела већ сам говорио да за човека са уобичајеним стањем свести поимање Света представља одређене потешкоће. Разлог тих тешкоћа је у томе што се дати задатак уобичајеној будној свести чини многодимензионалним и зато га она у принципу не може обухватити у

целини. А ако је тако, онда се морају захватати појединачне стране, као на пример са главним здањем Московског универзитета или са јогом. И ето те појединачне стране, ти појединачни прилази, ти одвојени путеви и представљају пут религије, пут науке, пут уметности и неке друге прилазе.

Јасно је да је подела на одвојене путеве вештачка, то је изнуђена мера, то се мора радити све док сви истовремено не достигну више стање свести. У вишем стању свести та подела једноставно не постоји, тамо постоји само целовито једно, и стога је разумљиво да уколико је више стање свести којег је човек достигао, утолико има мање разлике између, рецимо, науке и религије.

У данашње време чине се покушаји да се установи веће узајамно разумевање између науке и религије, одржавају се, на пример, конференције на којима учествују представници цркве и научници, објављују се радови са тих конференција, али основ тог разногласја у ствари се крије у стањима свести. Потребно је само почети уздизање ка вишим нивоима стања свести па да тај проблем, проблем узајамног неразумевања, почне на нестаје сам од себе, јер, ако је могуће тако рећи, наука ће постати религиознија, а религија – научнија. На самом врху разлика више неће бити.

Међутим, када сад будем говорио о религији и науци, оријентисаћу се само на најближе више нивое стања свести, и зато ће некакве разлике између та два прилаза још увек бити, али оне неће више бити велике.

Реч „религија“ има древне корене, она потиче од речи која је за свест повезана са речју „реалност“. На тај начин, религија је наука о реалности. Као што видите, упоредо са речју „религија“ већ се појављује и реч „наука“. И може се приметити као су се оне приближиле. Заиста, ако хоћемо да веома кратко окарактеришемо суштину науке, онда се може рећи: наука је управљање реалношћу. Разуме се, овде се говори о истинској религији и о истинској науци, које ја предлажем.

И тако, религија је наука о реалности. И зато пре свега хоћу да говорим о оним измењеним реалностима, о оним погрешним представама о реалности које су повезане са религијом.

Моја религија не прихвата пасиван однос према животу, па још и са лажном представом о томе да се током земаљског живота треба само припремати за некакав истински живот. То је савршено лажна представа, она је већ нанела огромну штету и наставља да лишава живот његових најбољих атрибута и да му одузима његов изворни значај.

Сличне представе немају ничега заједничког са оним о чему је говорио Христ, о чему је он поучавао. Христ је говорио у алегоријама, и нису сви успели да разумеју прави смисао његових речи. Он је позивао људе не да се одрекну овог живота, не од живота на овом месту, већ од живота у стању свакодневне свести, јер се живот у таквом стању свести још увек не може

називати животом у истинском, Божанственом смислу. Христ је позивао људе да се пробуде из тог стања које је он поредио са сном, и уђу у Царство Божје, Царство Небеско, у Вечност. Савршено је очигледно да је Исус Христ својим васкрсењем позивао у вечни живот у физичком телу.

Под Царством Божјим Христ је подразумевао виша стања свести. Он је, дакле позивао на развој човека, на његово остварење у Божјој суштини, што би човеку дало могућност да напослетак почне да живи како треба, да живи у овом свету и у овом физичком телу, да живи овде и сада. При томе, у сагласности са истинитим смислом живота позив да се живи овде и сада означава освешћено управљање догађајима из било ког времена.

Огромна штета директиве за припремање за бољи живот састоји се још и у томе да је човек, погрешно претпостављајући да ће прави живот настати некада касније, а да се сада одвија само припрема за тај живот, огромна штета те лажне директиве састоји се у томе што човек, при таквом погледу на живот у овом свету не цени садашњи тренутак, не цени трен у коме се сада налази, не цени сам тај моменат који и јесте реални живот. Живети овде и сада! – то је велика мудрост. Само на делу, освешћено проживљајући сваки тренутак, може се осетити укус живота, само у том случају може се осетити истина живота, само у том случају отвара се човек за стварни живот, садашњи живот!

Једна од најважнијих особина моје религије је њена практична усмереност, њена оријентација на постизање конкретног резултата, заправо на обезбеђивање стваралачког развоја душе, тела и друштва. И зато је следбеник моје религије истовремено и практичар који гради свој живот и помаже другима да граде своје животе на основу стваралачког начела, оног начела које одражава реалне законе Света. И на тај начин он својим радом најпотпуније одражава и најпотпуније реализује замисао Творца.

При том је важно узајамно дејство одвојених личности и група лица ради непрестане размене технологије стваралачког развоја.

У сваком друштву обично постоје људи који заједничким напорима могу да усмеравају различита друштва, они могу да формирају стваралачки развој друтва и усавршавање за то потребне технологије. Уједињење таквих људи може се назвати руководећом групом или групом лидера или центром.

Суштински моменат у мојој религији је тесна међуповезаност појединих личности са руководећом групом. Ако је неко, на пример, пронашао корисну технологију, потребно је да се она одмах проследи у центар и да постане имовина свих, што ће доприносити успешнијем развоју целог друтва и колективном кретању унапред.

На тај начин, истинска религија наглашава оно што је опште, свима заједничко, заједничко за све појединачне људе, руководеће групе и друштва у целини. Било какво дејство у Свету истовремено се одражава у сваком и у

заједничком за све. При томе дејство истовремено одражава и технологију стварања.

Већ сам говорио о практичној усмерености моје религије. Религија као наука о реалности је дужна да адекватно одражава постојећи Свет. И она је дужна да се у првом реду бави животно важним проблемима, наравно онима чије решење не трпи одлагања. Најозбиљнији такав проблем је сада постојећа опасност од глобалног уништења. Зато је у садашњој ситуацији главни задатак религије – развијање технологија усмерених на спречавање свеопште катастрофе.

Таква линија понашања ће и бити одраз реалности, јер су све суштине створене од Бога, створене ради живота, ради развика, а поготово су то људи који су створени по лику и подобију Божјему – сви они имају право на живот и слободни развој. И зато при опасности од глобалног уништења први импулс сваке суштине, природно, мора бити усмерен ка Творцу, при чему тај импулс треба да увек оријентисан ка томе да се стварно реализује право на живот које нам је дао Творац, што у пракси значи неопходност свемогућих дејстава која су усмерена према свеопштем спасењу.

Моја религија према томе даје праксу, како дејство, тако и истинску веру, при чему у појам вере улази и обраћање Творцу кроз конкретне технолошке принципе, кроз конкретна спољашња дејства, усмерена на подржавање и развој живота. И у исто то време једновременно је приступно и дејство које је усмерене ка сопственој унутрашњости, у оне дубине где се чувају прикупљена искуства и где се може добити непосредно упутство од Господа о томе како треба правилно радити у свакој конкретној ситуацији.

На тај начин у истинској религији долази до обједињавања дејства вере и спољашњег дејства, а тиме се обезбеђује бесконачни стваралачки развој. Јер, као што знамо, спољашњи свет је изграђен на темељу свести, а свест је структура која обједињује духовно и физичко, и зато, када дејство креће изнутра, из самог центра, из извора саме душе, то је у суштини такво деловање које већ постаје Божји акт.

Исто то се може казати и другим речима: спољашње деловање мора се одвијати при истовременом освешћивању самога себе, свог делања, целокупне ситуације.

Сада све време говорим о једном те истом, али са неколико различитих становишта. Већ у Уводу је било напоменуто да је напредак човека, његов развој, пре свега повезан са развојем свести. Истинска религија захтева од човека да повиси ниво стања свети, али она у у томе и помаже. Истинска религија говори о томе да је за развој свести веома делотворна пракса освешћивања себе и својих дејстава.

Хоћу да појасним шта то имам у виду, када говорим о освешћивању себе самог и својих дејстава.

Замислите да је неко седео у својој кући и нешто писао, када су га изненада позвали телефоном и замолили да одмах негде дође, у вези са некаквим догађајем. Вративши се потом кући, тај човек, желећи да настави да пише, открива да му нема оловке ни поред столице где је седео пре телефонског позива, ни на столу крај телефона, и он просто не зна где је она – уопште не може да се сети где ју је у журби оставио. То управо значи да је он негде спустио оловку потпуно несвесно, да није освешћивао себе и своја дејства у том тренутку.

Слична ситуација нам је свима добро позната, ми се често сударамо са том појавом. А анализа тих случајева нам указује на то да уз помоћ све већег и већег освешћивања себе и својих дела можемо све више и више подизати ниво своје свести, а кретање ка све вишим и вишим стањима свести и јесте, као што знамо, пут ка Богу.

Свет је у пракси и устројена као структура пројављене свести, свести врховне суштине, то јест Бога.

Бог је створио Свет онаквим, како је и сам устројен. А како је сам Бог вечан, он је створио Свет тако да сваки елемент Света буде вечан. Бог на тај начин остварује своју идеју која се састоји у томе да Његов сопствени живот у Вечности проналази Вечност у бићима које је створио. И зато следбеник моје религије треба да стреми вечном животу у физичком телу, јер ће тада он у себи одразити и суштину Бога.

Међутим, не треба мислити да човек треба да ради само на себи. Развој људи треба да се преноси и свим другим бићима, на пример, и лавовима, како би и они могли да се истовремено развијају ка Вечности. Тако је задатак сваког верујућег, сваког следбеника моје религије – обезбедити бесконачан развитак сваком елементу стваралачког плана. А када овде кажем „сваком елементу“, онда имам у виду не само животиње, птице, инсекте, становнике мора, већ и дрвеће, цвеће, траве, све биљке и уопште све објекте Света, то јест, говорим о обезбеђивању бесконачног развоја и бесмртности заиста свим елементима Света. Напомињем, да сви они дају свој допринос заједничкој колективној свести.

У вези са тиме да је Творац у сам темељ Света положио вечни живот и вечни развој, у вези са тим постаје очевидно да ништа што доприноси разарању не може бити истински задатак Бога. То јест, потребно је развијати се на коренито другачији начин, у друштву не треба да буде места за ствари као што је нуклеарно оружје. И зато је неопходно трансформисати живот на духовној основи, а истинска религија, као наука о реалности, управо и указује људима пут.

Првенствени задатак човека је уздизање нивоа стања свести. Томе веома доприноси тежња ка упознавању и освешћивању самог себе и својих дела, те свакога дана треба посвећивати пажњу тој пракси. Веома су важне и оне једноставне вежбе за сваки дан у месецу које су описане у Прилогу G.

Суштина моје религије је правилан однос према свему постојећем у сагласју са замишљу самога Творца. Такав правилан однос омогућава да се било који процес, чак и онај који је споља опасан, преобрази у користан и стваралачки.

У вези са реченим у мојој религији важно место заузима технологија, технологија сопствене бесмртности, технологија предавања знања другима, технологија преобразовања различитих процеса у стваралачке и, коначно, технологија потпуно другог мишљења, таквог мишљења које је усмерено на то да се замислимо о подршци вечном животу свих елемената Света и њиховог вечног развоја.

При овоме је веома важно то да је моја религија доиста технолошки поткрепљена већ постојећим нивоом развоја, у многome је чак и тако образложена – поткрепљена доказима. У четвртој глави ћу на пример испричати о техничким апаратима који су разрађени за реализацију технологије васкрсавања људи или поновног стварања њихових уништених органа. И тако је моја религија у многome потврђена чак и технолошки.

ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ НАЈРЕАЛНИЈА, НАЈПРАГМАТИЧНИЈА, НАЈСВРСИСХОДНИЈА И НАЈДОКАЗАНИЈА ОСНОВА ЗА БУДУЋИ РАЗВОЈ, ЗА РАЗВИТАК МИШЉЕЊА БУДУЋИХ ПОКОЛЕЊА (3.11).

То, да је васкрсење најреалнија, најпрагматичнија, најсврсисходнија и најдоказанија основа за будући развој, све је то потпуно очевидно. Зато ћу рећи само неколико речи о улози коју има васкрсење у развоју мишљења будућих поколења. Међутим, претходно је потребно објаснити неке термине. Треба размотрити шта су то интелект, ум, знање, мисао и осећање.

Интелект.

Интелект је структура која уједињује реакције свести, тела, духа и душе. То је систем њиховог преплитања на нивоу опажања, преплитања информационог или фактичког. Овде коришћена рач „преплитање“ даје нам идеју о томе, како би нам се чиниле поменуте реакције у својој свеукупности када бисмо их посметрали са стране. При томе треба имати у виду да свест, тело, дух и душа у опажању постоје на нивоу њиховог дејства, дејства на опажање и на оног ко опажа.

У ком је случају интелект хармоничан? Интелект је хармоничан у случају када душа, дух, тело и свест, а поред њих ту треба додати још и појаве стварности, када се сви ти елементи, сви ти објекти међусобно хармонизују, тада интелект постаје хармоничан. У том случају, у случају склада, може се

говорити о истинском интелекту. Он се може назвати и интелектом развоја, или интелектом личности.

Ако за одређење интелекта треба употребити још лаконскију варијанту, онда се може и овако рећи: интелект је структура личности која разумева везе унутар посматране појаве и у исто време управљачки препознаје повезаност те појаве са свим осталим појавама Света.

Ум.

Ум је начин, средство реакције на информацију, на спољашњи утицај. Како реакцију на информацију, на спољашње дејство може имати било који објекат, то значи да се појам ума може проширити на било који објекат. Али ми ћемо говорити о уму човека. При томе ми се посебно интересантним чини разматрање карактеристика ума у развоју.

Приликом васкрсавања, у просецу васкрсења, ум се формира од ћелијског нивоа. Формирање ума се одвија, разуме се, на нивоу душе. У ум се полаже информација о стварању сваког елемента ћелије, чак и сваког микроелемента, атома, језгра, и елемената још дубљих нивоа.

Ум може да послужи као опредељујућа карактеристика објекта. На пример, ако пробамо да ћелију убодемо иглом и она томе почене да се противи, онда ту ћелију можемо назвати умном у поређењу са онима које показују мање активно супротстављање или се уопште не супротстављају.

Ум се може разматрати и као појам који обједињује душу, дух, свест и тело. У уму се одвија распознавање и обједињавање објеката по начину њихове реакције.

Треба приметити да је проблем васкрснућа у значајном степену такође и проблем ума. Ако је човеков ум довољно развијен, онда му се васкрсење не чини као нешто необично, он налази да је та појава природна. Тако је исто и са бесмртношћу. Ако човек схвата бесмртност као нормално стање, то говори о томе да је ум тог човека веома добро развијен, у датом случају се чак може рећи да је његов ум одраз Вечности и Творца.

Горе сам одредио ум као структуру која обједињује различите елементе по технологији њихове реакције. Сада томе додајем још и следеће: ум је и организујућа структура за достизање циљева, за достизање уопште чега год. То јест, ум се може посматрати као механизам постизања, као систем постизања, на пример, васкрснућа или бесмртности, или било чега другог.

Знање.

Знање је и сам прелаз из свести у душу а онда обратно, из душе у свест, а и последица тог преласка. То могу да једноставно образложим овако. У свести постоји неки елемент који периодично навраћа у скровиште душе, тамо црпи информацију и враћа се, рецимо тако, просветљенији. Као последица тога, у свести се прикупљају знања, то јест, у суштини долази до преображаја

структуре свести због њеног контакта са душом. И тако је знање заправо оно, што се добија као резултат тог контакта. То јест, у суштини знање је контакт свести са доушом. Знања се могу стицати, на пример, читањем, мада треба имати у виду да прочитано, по закону опште повезаности, у стварности већ од почетка постоји у души. То се исто односи и на било који други начин стицања знања. Напомињем, да се јасновиђење заснива на непосредном опажању знања садржаних у души. Знањем управља душа. Статус управљања припада души.

Након стицања знања, поставља се питање њихове реализације. Реализацијом знања се бави ум.

Речено се сада може илустровати на следећи начин. Замислимо, да имамо велики резервоар. Тај резервоар се може упоредити са умом. Резервоар, то јест ум, садржи знања. Ум регулише излаз знања из резервоара.

Треба поменути још једну специфичну улогу знања код васкрслога. Приликом васкрсавања, код васкрсавајућег долази до формирања знања, при чему се знање формира у процесу регистрације свега што се догађа, знање настаје на основу својеврсне обраде догађаја који су у току. Због тога, у почетном периоду је управо знање, то јест оно, што из себе представља Свет у опажању, за васкрслог постаје критеријум развоја Света. То је једна од разлика између васкрслог и живећих.

Живећи човек се одмах при рођењу налази у вези са целокупном стварношћу. Васкрсли се неко време налазио у другачијем стању, живео је без формираног физичког тела. Зато се, током прикуљања његовог тела а због регистрације процеса који су у току, формира његово знање о Свету, а то знање је некакав међуелемент везе између његовог настајања и спољашње стварности, и зато је у поченој фази за њега управо знање критеријум свеукупног Света у развоју.

Одавде се види да је током васкрсавања знање још и одређени механизам. Та околност се користи у технолошким уређајима које сам разрадио за васкрсавање људи и за поновно стварање изгубљених или оштећених органа и ткива. Идеја је ово. С једне стране апарата улази потребна информација, а са друге стране васкрсавани ту информацију доживљава као стварност. Спој тих двеју страна обезбеђује један међумеханизам, механизам знања, а то је управо функционална сврха знања у датом случају.

Коришћењем јасновиђења брзина васкрсавања се многоструко повећава и васкрсење може да буде чак и тренутно.

Циљ изградње техничких направа за васкрсавање људи је стварање таквог колективног знања које ће сваком човеку омогућити да спроводи васкрсење на својој сопственој духовној основи.

Наравно, овде постоји још и низ конкретних техничких момената, на пример то да је васкрсавајућем најбоље преносити информације у одвојеним

порцијама, дискретно, нарочито у првим часовима, како би он могао да се поновно успоставља као да се пење по степеницама. То је важно – давати информацију у одређеним порцијама, зато што управо та информација, управо то знање за васкрсаваног постаје критеријум стварности и управо кроз тај критеријум он међудејствује са стварношћу.

Прелаз на критеријуме стварности којима се користе живећи обично се догађа кроз отприлике месец дана, у ретким случајевима за месец и по или два.

Када се за васкрслог завршава тај прелазни период, онда нису више знања, већ је сама стварност то што за њега постаје критеријум Света.

Мисао.

Мисао је она информација која је заправо везујућа карика између свести, духа и тела. При томе, душа организује мисао.

Односи између овде фигурирајућих појмова могу се боље сагледати на примеру следеће аналогije. Замислимо водопад. Вода пада и слива се наниже под дејством силе земљне теже. Сила теже се може упоредити са духом, а вода са свешћу. Телу одговара корито реке кроз које вода тече, корито реке на себи носи воду. А душа одговара ономе што је све то створило: и Земљу, и силу теже, и воду.

Уопште душа учествује у стварању како непосредно, тако и посредством мисли.

Може се рећи да је мисао сједињена са целокупном структуром Света и означава конкретно дејство човека у тој општој структури.

Осећање.

Осећање је пројава душе у динамици духа, и то у оном делу где је дух повезан са свешћу и телом. Када душа организује тело, онда се осећање јавља као конструкција на којој се тело изграђује. Према томе, осећање представља основу, тло, на коме се гради тело. И зато се сматра да осећање потиче из тела.

При међудејству са стварношћу осећање брже од мисли уочава информације.

Већ сам прешао на разматрање онога у чему се састоји разлика између мисли и осећања. Осећање брже реагује. Управо зато човек често може да каже или да уради нешто и тек касније да схвати да то није требало да каже или уради.

Друга разлика се састоји у следећем. Кад човек мисли, онда се у фази управљања налази осећање. А када човек осећа, онда се у фази управљања налази мисао. Овде је реч о управљању стварношћу. Видимо да мисао и осећање могу да замене места, за замене (своје) области. Притом, кад на пример мисао ради на управљању, осећање може да се развија.

Мисао и осећање могу да се налазе у једном те истом простору, али они у основи не могу да се истовремено налазе у фази управљања. Изузетак од

овог правила јавља се само у неколико специјалних случајева, заправо у следећим: када се ствара и развија фетус или када оживљава нека ћелија или када тече процес излечења од некакве болести, или у току васкрсавања. У тим посебним случајевима мисао и осећање могу да буду уједињени и зато могу да се истовремено налазе у једној истој фази.

Постоји још једна важна разлика између мисли и осећања. Замислите да се човек сусреће са некаквом појавом, Наравно, код њега ће се, у вези са том појавом, појавити и мисли и осећања. Међутим, они се различито формирају.

Мисао се формира свешћу, на основи целокупне информације о спољашњем и унутрашњем свету, повезане са датом појавом. Свест ствара и осећање у односу на ту појаву, али другачије. У том процесу свест осећа тело, пролази кроз тело, користи све информације тела и у таквом потпуном међудејству с телом свест формира осећање.

Постоје и неке финије разлике, али у овој књизи нећу се упуштати у ситније детаље.

А сада о томе, шта мисао и осећање имају заједничко.

Заједничко је то, што и осећање, и мисли одређују поредак дејстава у структури свести. Може се говорити о постојању поретка у процесима свести, свест има своје законе развоја, тако да су мисли и осећања оно што контролише и одређује тај поредак.

Ради илустрације овога можемо погледати, рецимо, како ради архитекта. Ако се не упушта у подробности, на пример, ако при изради слике не исцртава педантно ситне детаље, него крупним потезима црта само оно што је најважније, онда се може рећи да мисли архитекте одређују скицу здања, а осећања могу да оцене ту скицу са гледишта хармоније, а поред тога могу и да код архитекте пробуде жељу да после завршеног посла пође да нешто поједе или да попије чај.

Тако мисли и осећања могу да испуњавају једну исту функцију, а то је да одређују поредак дејстава у структури свести.

Може се навести још један интересантан пример области где мисао и осећања имају нешто заједничко. То је реакција спољашњег објекта, на пример, камена или биљке, на човека.

Овде ће бити потребно да појасним да не само биљке, већ и камење имају елементе реакције који одговарају мислима и осећањима човека. Наравно, они су потпуно друкчији, али ипак и камен живи свој живот, а уз то још и не треба заборавити да сва бића дају свој допринос заједничкој колективној свести. Тај допринос је, разуме се, код свих различит, али он постоји, и то је најважније.

Шта би се са тачке гледишта човека могло назвати мишљу камена, а шта осећањем?

Мишљу камена може се назвати његова реакција на спољашњу средину. Осећање - то је такође реакција на спољашњу средину, али другог типа, на пример, то може бити деформација. Нешто је пало на камен, или, рецимо, на њега је почела да капље вода – појављују се деформације – нека су оне чак и веома мале, ствар није у величини, ствар је у томе да оне постоје и да се могу посматрати као осети камена, као његово осећање, које је настало услед међудејства.

Тако се испоставља да, када човек посматра камен, настаје реакција камена која се пружа праве која спаја камен са човеком, која је усмерена према човеку, и та реакција је често истовремено и осећање и мисао камена, то јест, осећање и мисао камена су овде обједињени.

Када човек погледа биљку, код ње такође долази до обједињавања мисли и осећања, али, за разлику од камена, реакција биљке има правац који је нормалан на линију која је спаја са човеком. Ако у стану имате собну биљку, онда ће вам опажање њених мисли и осећања омогућити да ступите са њом у контакт, и тако на пример никада неће те имати проблема са заливањем: биљка ће вам сама рећи да ли треба да је залијете водом или још није време за то.

Расуђивања о реакцији камена у виду мисли и осећања на први поглед могу да се неком учине апстрактним. Међутим, у стварности то није сасвим тако. Ако размотримо случај када мисли и осећања камена бивају обједињена, и ако разумемо због чега се то догађа, онда је уопште могуће схватити као је устројена мисао са тачке гледишта прелаза знања са једног објекта ка другом. Више од тога, уколико здруживање карактеристика при њиховом преносу на друге структуре даје закон везе, онда је на основу тога могуће уопште спознати читаву стварност и свим објектима Света предати технологије вечног развоја.

Замислите да преносите мисли и осећања, на пример, на камен или на биљку. Тада се камен и биљка по једном од својих обележја налазе у истом свету у коме и човек. А у том случају о њима се може сазнати све, тачније, могу се сазнати све њихове функције.

Овде се може направити аналогија са мојом математиком, о њој сам већ говорио на почетку овог раздела. Помоћу моје математике могу да добијем информацију и о непознатом објекту, могу да сазнам све његове функције. То је нова математика. Њени оператори у себи одражавају устројство Света. И зато није обавезно познавати све карактеристике објекта, међу њима и деструктивне. Коришћење ове околности постаје нарочито важно у спречавању катастрофа структуризацијом своје свести у области управљајућег јасновиђења. У тој области задатак јасновиђења је не испољити негативне датости, већ максимално делотворно формирати позитивне догађаје. Примењивати управљајуће јасновиђење је сврсисходно и у оним случајевима

када су датости за настанак катастрофе већ фиксирани. Ја сам већ спречио неколико таквих катастрофа глобалног карактера.

Може се говорити о још нечему. Када се међу структурама појави заједништво, онда је могуће превести једну структуру у другу. А то значи да се, при одређеном правилном раду, иако можда и само после дугог тренинга, може научити да се мисао преводи у осећање, а осећање – у мисао. Или, друкчије, можемо се научити да једну стварност преводимо у другу.

Уопште свако из свог искуства зна да мисао изазива одређено осећање, и да обратно, осећање може да изазове мисао. Човек у уједињеном стању свести често брка мисао са осећањем, он може да једно препозна као друго. На пример, неко може да *мисли*, и то потпуно искрено, да некога воли, иако у стварности он можда још просто ни не зна, не осећа и чак и не подозрева, шта је то истинска љубав. Слично мешање мисли и осећања у животу на сваком кораку доводи до неразумевања, а некада и до великих компликација.

Видите да разговор о мислима и осећањима открива нове слојеве за размишљање. У вези са тиме можемо се сетити девизе „Упознај себе“. Један од њених аспеката је управо и питање о осећањима и мислима. Ако се ово питање разуме, онда је већ могуће градити своју структуру поимања.

Сада можемо да се вратимо на проучавање разматраног принципа. Говорио сам о важности васкрсења за даљи развој а тиме и за развој мишљења будућих покољења.

Васкрсење је, као што већ знамо, увек благотворни догађај. Васкрсење у широким размерама доводи до промене колективне свести. Деца ће, на пример, почети да владају другачијим интелектом, другачијим умом, другачијим знањима. Њихове мисли и осећања и организам у целини ће се одликовати већим складом. Они ће са много већом лакоћом моћи да добијају информацију (сетите се, да сам у Уводу говорио о различитим начинима добијања информација). Због тога ће дете моћи, на пример, да пише књижевна дела или да одлично познаје вишу математику. И при томе неће морати да улаже никакве титанске напоре нити да се преоптерећује. Просто, имаће другачији интелект, ум, и све остало. Оно сâмо ће бити другачије. И још додајем да ће васкрсење у широким размерама довести до глобалне промене знања. И на само знања.

Будућа покољења ће добијати информације и материјалне објекте из сопственог мишљења, из сопственог духа. Зато отпада проблем ограничености ресурса наше планете. Ето ја, на пример, у поступку ширења технологије, спроводим материјализацију објеката показујући самим тим и реалну могућност тога.

На тај начин, васкрсење доводи до усавршавања интелекта, ума, мисли и осећања човека, до његовог усавршавања у целини и ка установљењу већег склада човека са Васељеном.

ОНАЈ ОД ЖИВЕЋИХ КОЈИ НИЈЕ УМИРАО, УВЕК ЋЕ МОЋИ ДА ВАСПОСТАВИ ОТИШЛОГ У ОПТИМАЛНИЈЕ ВРЕМЕ И У НУЖНИЈОЈ ВАРИЈАНТИ НЕГО ШТО ЋЕ ТО МОЋИ ДА УРАДИ ВАСКРСЛИ (3.12).

Пре свега о томе, да онај који није умирао увек може да васпостави отишлог у оптималније време. При разматрању принципа (2.7) и (2.8) већ смо видели да на информационом плану онај који није умирао има суштинска предимства у поређењу са васкрслим.

Ако се окренемо основама устројства Света, ка оном нивоу одакле све потиче, онда је могуће говорити о матричној организацији Света. На информационом плану сваки човек има своју матрицу. А како је истински статус живота – одсуство смрти, т.ј. вечни живот и константни развој, онда по истинском статусу живота онај који није умирао има савршено прозрачну матрицу, која има потпуни приступ у све форме свести и материје. Зато неумревши има већу брзину обраде информација и, према томе, може васпоставити отишлог у оптималније време.

Сада о другом делу принципа, о томе, да онај који није умирао може да васпостави отишлог у нужнијој варијанти. Пре свега, шта значи васпоставити отишлог у нужнијој варијанти? Зар не постоји само једна варијанта?

Наравно, варијанта је за васкрслог само једна, зато што је васкрсли управо онај човек који је био и раније. То је једнозначно. Када кажемо „у нужнијој варијанти“, имам у виду нужнију варијанту са тачке гледишта стваралачког организационог плана, то јест, онај који није умирао васпоставља отишлог на тај начин да на првом месту стоји приоритет живота и зато се остварује најнужнија варијанта за све.

Може се напоменути да ће временом васкрсли исправити своје недостатке, повезане са његовом прошлом биолошком смрћу, он може да их компензује својим каснијим правилним развојем и да по свом статусу постане апсолутно исти као и они који нису умирали.

ПРАКСА ВАСКРСЕЊА, ПРАКСА ВАСПОСТАВЉАЊА НЕ ПРОТИВРЕЧИ НИ ЈЕДНОЈ ОД РЕЛИГИЈА, НИ ЈЕДНОМ ЗАКОНОДАВСТВУ И НИ ЈЕДНОМ ОД УСМЕРЕЊА СТВАРАЛАЧКОГ ПЛАНА (3.13).

Дати исказ је савршено очевидан, јер, као што сам већ неколико пута рекао, васкрсење је увек догађај који је користан за све, а у данашње време оно је и фундаментална основа свеопштег спасења.

ВАСКРСЕЊЕ ЉУДИ ДАЈЕ МОГУЋНОСТ ВАСКРСАВАЊА И ВАСПОСТАВЉАЊА БИЛО КОЈИХ ОБЈЕКТА (3.14).

Сетимо се почетка принципа (1.1):

Истински статус Света је у вечном животу. Вечни живот обезбеђује истинску постојаност Света. Стремљење ка постојаном Свету ствара вечни живот.

Ако је Свет истински вечан, онда сваки објекат постоји увек. Та чињеница се користи у техничком уређају за обнављање изгубљених органа који сам разрадио. Идеја прилаза је следећа.

Време се може посматрати и као систем паралелних екрана. Тада, природно, иза неког од тих екрана постоји објекат. Зато са тачке гледишта технологије васпоставити објекат – то значи просто отићи иза потребног екрана – и то је све.

У реалном уређају уграђује се, рецимо, до сто паралелних екрана. Они могу да буду и веома танки. Кроз те екране пропушта се импулс светлости са информацијом о органу који нас интересује. Тај импулс при проласку кроз један од екрана, управо кроз нужни екран, пролази кроз структуре где је разматрани орган још постојао, где је био здрав. Услед тога импулс преноси информацију о том здравом органу на потребно место у организму човека. И тај орган се обнавља.

Ако погледамо Свет у том контексту, онда у њему ништа никуда не одлази, и зато је увек могуће узети нешто са једног места и преместити га на друго, то јест, извршити обичан премештај.

Зато није случајно што за основу узимам не простор-време, него премештање. Ако се за основу узме простор-време, онда је потребно израчунавати координате, а то је сувишан, непотребни рад, а када се ослоните на премештање, онда није потребно да се било шта израчунава, не треба мислити о томе где је објекат који нас интересује – премештање већ показује место где се он налази.

И тако, увек је могуће ући у оно време које нам је потребно, узети предмет који нам је потребан и пренети га овде, у наше време. Бавио сам се тим питањима када ми је било дванаест година. Поред тога, открио сам да, када са својим физичким телом прелазим у прошлост, тамо такође постојим. Наравно, може се одлазити у било које време и у било коју тачку простора кроз духовну структуру, али сада говорим управо о одласку у физичком телу. Постоји механизам путовања у физичком телу куда вам се свиђа, тако да је могуће тренутно се појавити у било којој тачки Васељене.

Хоћу да напоменем једну важну околност. Принцип (2.2) говори о међузависности духовне и физичке структуре. При томе се позната изрека: „У здравом телу здрав дух“ може прочитати и обратнo: „У здравом духу здраво тело“. Видимо да је друга изрека као неки одраз прве. У самој ствари овде имамо пример читања у одразу. Древни Грци су на пример многе текстове читали у одразу, мада савременим људима та техника није позната.

Израз „У здравом духу здраво тело“ говори о томе да се тело налази у духу и према томе и у души, то јест, да је тело део душе.

Горе сам изложио своју идеју на основу које ради уређај за обнову изгубљених органа. Али технички апарати су пролазно помоћна средства која су потребна само док још није достигнут потребни ниво духовног развоја. Када тај ниво буде достигнут, онда неће бити потребна никаква помоћна средства, биће довољно силе духа за васкрсење. И тада ће постати очевидно да васкрсење показује да душа, дух, свест, и уопште све оно што припада личности, најпунује, најскладније одражавају постојећи Свет, а потпуни одраз – то и јесте, у суштини, стварање Света. Васкрсење собом лицетвори ту истину. И зато васкрсавање људи заиста даје могућност за васкрсавање и васпостављање било којих других објеката. Увек је могуће у потпуности васпоставити објекте који су постојали у прошлости, чак иако су они у садашњости разрушени. Чак и само истинско поимање тих принципа ће омогућити васпостављање било ког објекта. При томе то васпостављање може бити и тренутно.

Као пример могу да наведем случај из моје праксе. На пример, једном у авиону је била оштећена инструментна табла, због чега је авион почео да пада. Реално сам васпоставио ту таблу у падајућем авиону – и ситуација се поправила, авион је поново наставио да нормално лети. Тај догађај су потврдили подаци добијени дешифровањем записа из црне кутије.

4

Прелазимо сада на последњи раздео принципа васкрсења.

ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ УПРАВЉАЊЕ СВИМ СПОЉАШЊИМ ПРОСТОРМ
(4.1).

При васкрсавању имамо посла са следећом занимљивом појавом: сав спољашњи простор као да игра улогу притиска. Та ситуација се може упоредити са оном у којој се свако од нас налази на Земљиној површини. Ради се о атмосферском притиску. Ваздух је веома разређена средина, његова густина је мала у поређењу са густином тврдих тела. Међутим, висина атмосферског слоја је веома велика и због тога он сваки квадратни сантиметар на површини Земље притиска силом од једног килограма. Тако је сваки квадратни сантиметар нашег тела подвргнут дејству силе од један килограм.

Исто тако при васкрсавању може се посматрати деловање таквог физичког и у исто време биолошког принципа: на сваком васпостављеном елементу појављује се притисак информација, информационих система, биолошких система, физичких система. Тај притисак који се појављује приликом васкрсавања делује на сваку ћелију, на сваки молекул, на сваки елемент у настајању.

Овде треба напоменути да приликом поновног стварања неког елемента ради његове материјализације треба фактички разгрнути простор, а исто тако и време, али најпре простор, и то спољашњи, јер се васкрсење остварује на основу импулса који долази изнутра, то је унутрашњи импулс, импулс душе.

Одавде следи да је правилно одашљање духовног импулса, створеног, како кажу, на унутрашњем нивоу, то јест на нивоу душе – управо и јесте механизам васкрсења. Видимо, према томе, да при правилним пулсацијама душе, да тако кажемо, тело постаје вечно. Или, другим речима, када је управљање целокупним спољашњим простором правилно, човек постаје бесмртан.

Ако разматрамо поновно стварање елемената васпостављаног објекта, онда се може приметити следеће. Ето, на пример, као резултат импулса свести била је начињена ћелија. Сада треба управљати целим спољашњим простором тако да та ћелија не нестане, да се она очува, да би настала још једна ћелија. Сада имамо већ две ћелије и спољашњи простор. Настављамо да додајемо ћелије. Ево, већ имамо орган и спољашњи простор, онда цео низ органа, и ето, на крају, већ постоји и цео човек и целокупни спољашњи простор. Ту треба додати и још неколико карактеристика датог догађаја, на пример, на ком конкретном месту треба да се догоди васкрснуће.

Постепено разматрање процеса васкрсења по елементима узело нам је нешто времена, међутим у стварности тај процес може да се одигра веома брзо, и чак практично тренутно.

Смисао разматраног принципа можемо и овако формулисати. Спољашњи простор се може доживети и као тачан систем, и онда се при одређеној реакцији на тај систем у процесу васкрсења и појављује васкрсли или васпостављени објекат. И то је уосталом још једна од технологија васкрсавања, при којој се простор кориси за васпостављање објекта.

Треба још напоменути да је при васкрсавању могуће користити два прилаза: изнутра и споља. При првом прилазу онај ко васкрсава, гледа на спољашњи простор кроз васкрсаваног, и као да притиска на потребну тачку простора. При другом прилазу васкрсавајући, обратно, посматра са стране спољашњег простора. Коначни резултат је, разуме се, један те исти.

И тако, када се одвија просец васкрсавања, све везе Света су заузете, све оне почињу да се мењају и у вези са тиме треба остварити управљање целим спољашњим простором на тај начин, да би се догодио акт васкрснућа.

ЧОВЕК – ТО ЈЕ ЦЕЛОКУПНИ СПОЉАШЊИ И УНУТРАШЊИ СВЕТ ИСТОВРЕМЕНО (4.2)

Човек у Свету заузима сасвим посебно место. Већ сам о томе говорио. А то је повезано са тиме што је човек створен по лику и подобију Божјем.

Раније сам говорио о орлу, о његовим задивљујућим способностима, о томе да влада телепортацијом, о томе да уме да ствара антигравитацију и о многим другом. Али ако се посматра унутрашњи и спољашњи свет орла, испоставља се да је његов унутрашњи свет реализован у мањем степену него спољашњи. Другим речима, информације унутрашњег и спољашњег света код орла су различите, а код човека су оне исте. И чак се може рећи да, ако је код неког објекта информација унутрашњег и спољашњег света иста, истовремено, онда тај објект и јесте човек. И може се додати, како показује анализа развоја Света, да се сви објекти информација развијају у правцу ка човеку. У правцу човека, ка његовом облику, његовим принципима реаговања и развоја тежи, уопштено говорећи, цео Свет.

Пројаве овога могу се свуда видети. Обратимо се, на пример, раду астронома. Научници, наоружавши се телескопима, проучавају звезде, сазвезђа, галаксије, укратко све што се открива њиховом погледу. Хајде да са стране погледамо делатност научника. Онда можемо да направимо поређење.

Замислите да сте се одједном нашли у унутрашњости човечјег организма, рецимо у плућима. Осврнувши се око себе, почели бисте да уносите у дневник посматрања све што видите из своје позиције. Такође би могли да снимите различите објекте и свакаква нагомилавања, на пример, истих тих ћелија. Таква слика би вам се открила изнутра. Исто тако научници нису свесни тога да оптичким телескопима посматрају велики организам изнутра. Када би могли да погледају тај организам споља, са стране, онда би угледали информациони лик човека.

И тада као откровење долази ново поимање већ помињане изреке: „Човек је створен по лику и подобију Божјем.“ Тај исказ, као и свака велика истина, има много грана, много страна.

Ако објектима Васељене које посматрају астрономи, приђемо са управо описане тачке гледишта, онда се може чак и прогноzirати, како ће се ти објекти и сама Васељена даље развијати. За то је потребно просто познавати развој човека овде. Знајући развој човека овде, може се говорити и о будућем развитку Васељене. Може се рећи, на пример, о томе, каква ће бити динамика Вечности. Могу рећи да ће статични ликови прећи у динамичне. Тамо чак неће бити појма простора. Простор ће се тамо увући у структуру душе, у структуру духовног импулса. И зато се добија да се тамо већ у самом непосредном смислу као основа појављује душа, дух, а он, дух, све формира.

По аналогiji са човеком, користећи принцип сличности, може се рећи да се узајамно формирање опажања и Света сада одвија на нивоу атома, молекула, ћелија. У будућности ће се концентрација материје увећавати, појављиваће се органи, иако се они и сада формирају, појавиће се мозак, оформиће се међудејство међу одвојеним деловима тог гигантског организма.

И када говорим да је спас Света на једном месту – и управо у време спасења свега, онда је и то лако схватити на основу принципа сличности. Ако човек има некакву тешку болест, на пример, бубрега или срца, онда му живот може бити угрожен. Ако се побољша функција тих конкретних органа, ако се они учине здравима, онда ће и цео човек постати здрав. Тако је и са светом. И још треба имати у виду да је све створено на основу принципа узајамног дејства, међусобне испресецаности, узајамне условљености.

И тако, сада се формирање Васељене одвија углавном на нивоу атома, молекула, ћелија, мада се већ уочавају и процеси и њихове концентрације, па, следствено томе, и формирање творевина типа органа, на пример, срца, а даље ће се остваривати прелаз ка пулсационим нивоима, типа куцања срца. Зато оно, што научници називају ширењем Васељене, у ствари представља само издвојену фазу у једном од откуцаја „срца“ у настајању, и са тиме повезаним ширењем плућа.

Знајући све ово, могуће је створити такве системе телескопа кроз које ће се моћи сагледати простор са друге стране, а самим тим моћи ће да се посматрају звезде, кугласте маглине, галаксије, са које било стране, и споља, и изнутра. Више од тога, знајући како се развија Васељена, могу се направити и такви оптички системи који ће моћи да виде и будућу структуру објекта, то јест, какав ће он бити. Може се напоменути, да су се у давна времена за сличне циљеве употребљавали кристали: потребну информацију давали су облици који су у њима настајали. Иако је, наравно, најједноставније добити информацију помоћу јасновиђења.

У вези са реченим може се учинити и напомена о космичким путовањима. Све је, као што сам већ рекао, повезано са ликом човека, с његовим обликом, са делањем и међусобним дејством његових органа. Ако знамо како се у човеку креће крв, како ради његово срце, како уопште ради човечји организам, онда се могу правити свемирски бродови који ће се кретати на природном нивоу кретања простора. Ово ћу објаснити мало подробније.

Још једном понављам, да се сада налазимо на нивоу развоја који се одликује тиме да углавном опажамо молекуларну структуру Васељене. Управо тако могу се интерпретирати резултати осматрања астронома. Међутим, ако то узмемо за тачку гледишта, онда се одмах може рећи како треба организовати космички лет.

Ако узмемо било какву честицу крви, сасвим сићушну, а која се у садашњем тренутку налази, рецимо, у области ноге, онда ће се она, кроз неко време, због кретања крви кроз крвне судове, по каналима у организму, наћи у области срца. Напомињем, без икаквог труда са ваше стране. То премештање се догодило просто зато што се та честица налази унутар живог организма. Наша Васељена је такође живи организам, само веома велики. Аналогија коју

смо управо употребили даје нам могућност да схватимо да космичком броду у ствари нису потребни никакви покретачи. Једино што треба урадити да би се остварило космичко путовање, је да се космички брод постави у корито потребног канала – и то је све. А онда ће се кроз неко време брод сам појавити тамо где нам је потребно. Више од тога, ако дубље проникнемо у ова питања, постаће јасно да се наш брод може чак и тренутно створити, на пример у другој Галаксији. У принципу, када се достигне одређени ниво духовног развића, сваки човек и без икаквих бродова може по својој жељи да се створи у било којој тачки Васељене.

Могу да наведем још један важни пример примене моје науке, који се односи непосредно на ову тему.

У садашње време разрадио сам технологију градње космичких бродова којима се управља путем оптичког система. Тај систем је остварен на бази кристала. Довољно је у кристал послати мисаони сигнал да би он почео да покреће цео механизам, при чему је у почетном импулсу довољно задати само координате одредишта – све остало кристал ће сам урадити. Сам ће одредити потребни канал и сам ће поставити брод у потребну тачку. У основи овог принципијелно новог начина космичких летова налази се принцип сличности, сличности Васељене и човечијег организма.

Као што сам раније казао, на основу ове сличност могу се правити прогнозе о даљем развоју Васељене. Међутим, да би те прогнозе биле озбиљне, оне морају да се базирају на познавању закона, закона развоја. Зато, ако хоћемо да разумемо ток даљег развоја Васељене користећи принцип сличности, треба не само да добро упознамо грађу човечијег организма, већ и да изучимо психологију човека, и начине на које он општи са другим људима, и да разазнамо како се уопште остварује веза у људском друштву. После решавања тих питања биће могуће контролисати већ значајно велике области Света, јер овај принцип је довољно једноставан.

Управо разматрани принцип сличности може се проширити на разраду нових технологија, на израду принципијелно нових техничких апарата, сличних космичким бродовима, о којима сам управо говорио. А оно што је веома важно, то је да ће тај принцип обезбедити хармоничност развоја.

Навешћу и друге примере из моје праксе који говоре о примени принципа сличности. При преображавају једног објекта у други, сваки објекат треба да се преображава по принципима организације човека. Када, на пример, преводим једну материју у другу, онда облик човека може да послужи као облик прелаза. Када сам, претпоставимо, почео да посматрам неку материју, и кад сам почео да опадам информацију коју она емитује, онда независно од тога каква знања постоје о тој материји, симболичка или у виду формула, у датој материји, у сваком њеном елементу, увек се види човек.

Ако поново погледамо, на пример, оног лава, видећемо да је он заправо структура мисаоних облика човека. Ако са те тачке гледишта погледам орла, постаће јасно, да он представља структуру догађаја које човек прижељкује. Овај низ се може продужити до бесконачности. Ако дубље проникнемо у све то, може се открити да је сва спољна средина, спољна у односу на човека, створена у облицима његових пројављења. То јест, да би се разумело зашто су животиње или други објекти, или уопште материја, створени управо таквим какви су, да би се то разумело треба погледати човека и његова дејства. Све што човека окружује – то су његова садашња дејства и резултат претходних његових дејстава. Одавде следи да када човек истреби неку врсту, он тиме фактички самог себе повређује. У разумевању овога крије се истинска екологија.

На основу знања која предајем, одмах се може рећи шта ће се догодити као резултат истребљења неке одређене врсте животиња од стране човека, каква ће се еволуциона врста појавити у будућности, то јест какав ће бити конкретни облик следеће врсте животиња. Може се такође рећи и до каквих ће конкретно промена довести техногени пут развоја. Знајући све то, може се балансирати и могу се стварати онакви облици какви су потребни.

У будућности укрштање врста и родова, њихова синтеза, више неће бити принципијелни проблем, за разлику од оног што имамо данас. И ако будемо хтели да направимо некакву сложену врсту, то ће бити изводљиво. Технологија је ту прилично једноставна – треба знати организацију човека.

Тако из давних времена позната изрека: „Спознај себе!“, као што видимо, има много страна. Постизање тог принципа даје изворно поимање устројства Света, а његова реализација довешће до ефективног отварања цвета живота.

ДИЛАТАЦИЈА ВРЕМЕНА, ЊЕГОВО УДАЉАВАЊЕ ИЛИ ПРИБЛИЖАВАЊЕ ЗА НЕКЕ АСПЕКТЕ ПРОСТОРА И ОЗНАЧАВА ВАСКРСЕЊЕ (4.3).

У другом разделу овог поглавља већ се говорило о томе, да је време конструкција свести. Време се ствара у односу на простор мислима људи. За људе са уобичајеним стањем свести увођење времена је, може се рећи, веома корисно, чак и неопходно. Оно им ствара много удобности. Узмемо само ред вожње железнице или полетања авиона. Распоред полазака обезбеђује уређеност и безбедност кретања. И уопште појам времена се практично примењује у свим областима живота.

Стварање појма „време“ означава и стварање информације, и стварање простора, таквог простора у коме постоји појам времена. У формулацији принципа говори се о дилатацији, удаљавању и приближавању времена за неке аспекте простора. Ту се ради о оним просторима у којима време постоји.

И поред тога, још и о томе, да време није повезано само са простором, него да има још и његове карактеристике, као што је ширење (дилатација), удаљавање или приближавање.

Тај простор, у коме постоји појам времена, за васкрслог значи живот. А време се у односу на простор, управо сам рекао, ствара мислима људи. Зато можемо да време мисаоно растежемо, удаљујемо, приближавамо. А како су за људе са свакодневним стањем свести многе појаве повезане са временом, као на пример, појам одласка, онда њима бива разумљиво да се ширењем времена, његовим удаљавањем или приближавањем заиста може остварити васкрсење.

На управо разматрано питање може се погледати из донекле другачијег угла. У односу на појмове живота и васкрсења дилатација времена, његово удаљавање или приближавање у ствари значи увођење месаоног облика о васкрснућу. А увођење мисаоне форме доводи до промене структуре стварности.

Сада ћу појаснити темин „мисаони облик“.

Мисаони облик.

Мисаони облик – то је структура која се опажа путем човечије свести, а која се односи на онај корпус информација који се назива мишљу. То јест, мисаони облик је фактички конкретни геометријски облик који садржи мисао човека.

Ако узмемо простор мисли (можемо да га замислимо или да непосредно уђемо у њега), онда, на пример, сто у њему представља једну конфигурацију информација, столица – другу, човек – трећу. То јест, мисаонии облик је управо облик који у вези са мишљу која је у њему садржана одговара неком објекту информације.

Ризимирајући речено, може се рећи сасвим једноставно да је мисаони облик облик мисли који садржи неку конкретну информацију.

Као што сам рекао, мисаони облик се поима путем свести. Када се у животу сусретнете са неким објектом, можете да га размотрите из различитих углова. Ако је то на пример авион, можете да разгледате, рецимо, пилотску кабину, или крила, или реп. Тако је и сам мисаоним обликом. Уколико је то заиста постојећи објекат, стварни облик, онда при његовом опажању свест може да му приђе се различитих страна. И као што код авиона можете да видите његове различите елементе, тако и у овом случају при сусретању свести са разним странама мисаоног облика одвија се опажање различитих мисли.

Размотримо један конкретни пример. Нека је, рецимо, човек пошао у продавницу да купи себи флашу минералне воде. У одговарајућем мисаоном облику садржана је идеја човека о куповини минералне воде, али не само то. У њему је садржан и појам о томе куда ће ићи, којим путем, и да је за то

потребно да се обуче, ако је рецимо напољу зима. Све то и много шта друго садржано је у једном датом мисаоном облику.

Користећи се научним језиком, може се рећи да је у једном мисаоном облику садржано много мисаоних параметара. Скенирање мисаоног облика ради уочавања тих параметара, то јест, обрада информације садржане у мисаоном облику може да се одвија различитом брзином у зависности од нивоа развоја човека, а разлика ту може бити веома битна. Човек са уобичајеним стањем свести, по правилу, уопште опажа само део мисаоног облика. Ако је ниво духовног развоја човека довољно висок, онда се опажање мисаоног облика одвија истовремено са свих страна, то јест у потпуности, а уз то и тренутно.

Разматрање појма мисаоног облика је важно и још са једне практичне тачке гледишта. Ради се о управљању техничким системима. Позабавимо се овим питањем.

Постоји оваква чињеница: мисаони облици се по геометријским параметрима обавезно крајевима спајају са једном од пројава душе. Такав је живот. Таква је реална ситуација. Мисао је по хијерархији повезана са душом, или непосредно, што истина ретко бива, или посредно, преко структуре нагомиланог искуства. Зато се мисаоним обликом управља непосредно из душе. А уколико душа реагује на реалност фундаменталног плана, добија се успоравање процеса размене мисаоног облика са спољашњим светом или та размена током неког периода уопште и не постоји.

И тако, мисаоним обликом се управља непосредно из душе и зато импулс из спољашњег света не може да допре до њега, не може да га измени, па према томе управљање помоћу мисли представља најзаштићенији систем управљања.

Рекло би се на први поглед да код управљања техником најпоузданија треба да буду техничка средства, јер би требало да су она постојанија него мисао. Међутим, у стварности није тако. У ствари мисао је најпостојанији систем и зато управљање техником помоћу мисли или мисаоног облика представља најпоузданији вид управљања.

Ово се може разумети на конкретном примеру. Нека, рецимо, авионом управља аутоматски пилот. Контакт технике, у овом случају аутоматског пилота, са спољашњом средином постоји непрестано, и то представља значајну потенцијалну опасност. У аутоматски пилот може, на пример, да доспе страно тело, или се он може избацити из строја на неки други начин. Ако је пак управљачки систем мисао, она фактички уопште не може да има контакт са спољашњом средином. И мада, наравно, у принципу контакти постоје међу свим елементима, у овом случају ради се о времену трајања контакта, о томе да контакт остварен мишљу може бити тренутан, док је

контакт аутоматског пилота како са авионом тако и са спољашњим простором непрестан. А ако је контекст управљачке мисли са авионом тренутан, онда спољашње средина ту мисао више не може да промени. И зато авион може спокојно да лети по планираној маршрути, и он ће је и прелетети, шта год да се при томе догађа.

Хоћу овде посебно да нагласим да се у мисао може унети и елемент безбедности било ког објекта. Та могућност се базира на заштићености мисли од спољашње средине.

За уређај за пренос информација у управљања помоћу мисли добио сам проналазачки патент.

Враћамо се питању коришћења мисаоних облика у циљу васкрсавања. Створивши потребни мисаони облик, могуће је обновити тело, поново га створити на било ком месту чак и тамо где, претпоставимо, средина није погодна за живот, где, рецимо, нема ваздуха, или постоји само вакуум. Међутим, ако је мисаони облик сачињен правилно, онда ће се у тој средини уместо вакуума појавити кисеоник и све остало што је потребно, и све ће бити како треба.

Једном су ме замолили да васпоставим давно угинулу собну биљку. Створио сам потребни мисаони облик и биљка је израсла и озеленела, иако тамо није било воде а земља се од оног времена одавно осушила. Правилни мисаони облик мења спољашњу средину на потребан начин.

Како се могу објаснити сличне појаве? У основи таквих појава лежи следећи фундаментални принцип:
СВЕТ СЕ САСТОЈИ ОД УЗАЈАМНОДЕЈСТВУЈУЋИХ СТРУКТУРА. ЗАТО ПРОМЕНА ЈЕДНЕ СТРУКТУРЕ ДОВОДИ ДО ПРОМЕНЕ СВИХ ДРУГИХ СТРУКТУРА. ОПАЖАЊЕ И СВЕСТИ СУ ЈЕДНА ОД СТРУКТУРА СВЕТА. ПРЕМА ТОМЕ, ПРОМЕНОМ ОПАЖАЊА И СВЕСТИ МОГУЋЕ ЈЕ ПРОМЕНИТИ СВЕТ.

Ето због чега стварност реагује на мисаони облик, одазива се на њега, и наш задатак се састоји у томе да одзив стварности на мисаони облик о васкрсењу доведи до самог васкрсења. Фактички то личи на обучавање стварности. Да, стварност је тако устројена да ју је могуће тренирати, она се може обучавати. Може се, на пример, мирно сести и почети са практиковањем. Циљ тога је следећи: треба тако истренирати стварност да она почне да се подаје и да као резултат даје васкрсење. То јест, стварност се у овом случају посматра као средина којом се може управљати и која се може тренирати.

На ове процедуре може се бацити поглед и из другог угла. Иако се у ствари, наравно, све време ради о једном те истом, просто се користе различите речи. За човека са обичним стањем свести у простору, у коме постоји појам времена, постоји и појам „живот“. Ми уводимо реч „васкрсење“

и почињемо да је покрећемо: удаљујемо је, приближавамо, постављамо у различите положаје у односу на живот. Ако одмах доспемо у област простор-времена, где се појам живота поклапа са елементом његове вечности, онда се васкрсење догађа тренутно.

У другом разделу овог поглавља говорио сам као се одвија васкрсење човека када он доспе у специјалну ћелију простор-времена. Говорио сам и о томе, да у ту ћелију може да доспе и човек код кога је дошло до прекида догађаја. Он доспева у ту ћелију – и наставља даље да живи. Сада ћу навести пример једне од варијанти прекида догађаја.

Познато је много случајева када је човек одједном нестајао, често свима пред очима. Само што је био овде, разговарао са неким – и одједном је нестао, као да је у земљу пропао. Понекад се он након извесног времена поново појављивао, при томе апсолутно исти, у истом оделу, у истој старосној доби, и за њега самог то нестајање је било не приметно, њему се чинило да је трајало само један тренутак, иако је могло проћи сто или двеста година. Тај човек као да је пропао у некакву пукотину у простор-времену а сада се опет обрео међу нама. Ако је од момента његовог нестанка прошло много времена, онда његова одећа, говор, речи и изрази које употребљава одмах говоре онима околи да човек долази из друге епохе.

Суштина ове појаве састоји се у томе да у сличним случајевима човек доспева у простор у коме не постоји појам времена. Између осталог имао сам и овакве случајеве у виду када сам приликом разматрања принципа (2.3) говорио о привременом прекиду догађаја за неког човека.

ОНО О ЧЕМУ ЧОВЕК РАЗМИШЉА, ОНО, ШТО ОН ГОВОРИ И ОНО ШТА РАДИ НОСИ ОСОБИНЕ ВЕЧНОСТИ. (4.4)

Приликом објашњавања принципа (1.8) већ сам рекао да у области информација постоји овакав принцип: ако је било шта једном било урађено, онда то у том времену, у коме је урађено, постоји вечно.

И мисли су дела. Зато, ако је човек о нечему мислио, онда се та мисао фиксира у бази података. При томе се она фиксира заувек, јер тамо нема ничега што наликује компјутерским вирусима који постоје у обичним компјутерским мрежама и који могу да униште информацију која се у њима чува. У бази података Космичке Мреже информације се заувек чувају.

У дела се убрајају и изговорене речи, то јест разговор. Уопште овај принцип непосредно следи из тога да је човек створен по лику и подобију Божјем, а Господ Бог је вечан и ствара само вечно, и зато све што ради човек носи карактер вечности. То је довољно јасан принцип.

ПРИНЦИП ВЕЧНОСТИ. ОН ОБЕЗБЕЂУЈЕ ОТИШЛИМА СЕЋАЊЕ НА ТО, ДА ЋЕ СЕ ДОГОДИТИ ЊИХОВО ПОНОВНО СТВАРАЊЕ (4.5).

Принцип Вечности говори о томе, да су у вечном систему веза постојеће везе организоване на такав начин да ће отишли поново бити живи. Међутим овде је важнија духовна страна, ово је у суштини духовни принцип.

Већ знамо да је живот у принципу вечан, то је похрањено у структури Света. А уколико је у појам духа од почетка положен појам Вечности, онда живећи зна, увек зна, у крајњој мери на нивоу душе, да неће умрети, да ће живети вечно и да ће, ако буде владао одговарајућом технологијом, моћи да васкрсава друге. И зато свест отишлих и њихова душа одлично и сами схватају, и то због додира са свешћу живећих, да ће бити васпостављени.

И зато овај принцип, принцип Вечности, иступа као носилац светлости, као светлост која може да води човека и да га развија.

Треба напоменути да, када човек одлази, већ у првом моменту после одласка овај принцип отишлима постаје видан, и они га опажају не више само на нивоу душе, већ и потпуно свесно.

Многи од оних који су преживели клиничку смрт причају о задивљујућем спокојству које их је обузимало у том стању, о светлости која се појављује. То спокојство и та светлост настају од додира са Вечношћу. То Творац онеме који покушава да оде даје такав ракурс поимања Вечности. У насталој светлости Бог предаје знање о вечном животу. Они који су развили структуру свести и пре примања тих знања одмах се враћају.

Напомињем да, остајући у нашем обичном физичком телу можемо брзо да стекнемо способност да проживимо описана стања и разумемо овај и друге принципе. За то је потребно повисити ниво стања свести. У вишим стањима свести сви ти принципи су напосто очевидне истине.

КРЕТАЊЕ ОТИШЛИХ ПО ЊИХОВОЈ ЗЕМЉИ ЖИВОТА, БАЈКОВИТОЈ ЗА НАШЕ ПОИМАЊЕ, У СТВАРИ СЕ ОСТВАРУЈЕ КРОЗ СТРУКТУРУ НАШЕ СВЕСТИ (4.6).

Како да се разуме тврдња да се кретање отишлих по њиховој земљи живота у ствари остварује кроз нашу структуру свести? У овој тврдњи има неколико страна. Једну од њих већ смо разматрали у вези са претходним принципом (4.5). А чак и ако живоме није много позната технологија васкрсавања или чак и ако о томе уопште ништа не зна, ипак је у структуру његове свести положено знање о томе, да ће отишли бити васпостављени. У структури свести живећих то већ постоји. И зато се, као што сам рекао, то знање код отишлих налази на нивоу душе, а услед додира са свешћу живећих.

Постоји и друга страна ове тврдње. Кретање отишлих се остварује кроз структуру наше свести, зато што у нашој свести за сад још постоји појам о одласку и о отишлима. Та наша представа о нормалности одласка, о његовој природности даје могућност да се одлазак и отварује. Отишли постоје само због допуштења у нашој свести да они постоје. Када нарасте опште поимање

тога да је живот у ствари вечан, да смрт није нужна, да она, напротив, само успорава духовни развој човека, када због све већег разумевања од стране човека тих исконских реалија живота из структуре његове свести нестане појмови одласка и отишлих, и то ново поимање постане саставни део колективне свести, тада ће сви вечно живети, никаквог одласка и никаквих отишлих једноставно више неће бити. На тај начин, довољно је правилно разумети Свет и неће бити отишлих, сви ће вечно живети.

У формулацији овог принципа важна је реч „кретање“ Али не ради се само о динамици која постоји у стању клиничке смрти ни о оној о којој причају они који су се из тог стања вратили назад у наш свет. Ходници које они описују, појављивање спокојства, појава светла – све се то заиста догађа, и то, као што сам рекао, као резултат додира са Вечношћу. Међутим сад говорим о сасвим другачијем кретању, о динамици потпуно другог плана.

Ради се о сакупљању базе микроелемената и базе догађаја. У стању отишлих заправо не постоје појмови заустављања или прекида процеса. После наступа биолошке смрти одмах почиње сакупљање, сакупљање по структури Вечности. Настаје кретање, на пример информација, почиње организација животних поставки, почињу одређени микропроцеси и много шта друго. Ти процеси се усмеравају ка унутрашњости човека, како и треба да буде по логици ствари при сабирању његове микроелементне и догађајне базе.

На тај начин, само што наступи тренутак одласка и почне биолошки распад ћелија, то јест, чим почне разлагање тела, одмах почињу и процеси који су непоходни за васкрсење, почиње прикупљање по усмерењу окренуто унутар човека.

Све ово у великој мери потврђује апсолутно отсуство појама смрти. Постоји само живот и његов бесконачни развој.

Ово што смо управо рекли о прикупљању микроелементне и догађајне базе после одласка даје нам могућност да увидимо још једну страну тога како се остварује кретање отишлих кроз структуру наше свести. Имам у виду следеће. Када живећи обележавају девети и четрдесети дан или учествују у било каквим ритуалима или прославама, попут Рођења Христовог, самим тим они исказују отишлима суштинску подршку. Јер наша свест је као што већ знамо тако устројена, да у себи садржи принцип васпостављања, то јест васкрсења, а како се у време поменутих празника одвија посебно јако међудејство структура свести живећих и отишлих, то свест живећих, чак и ако они тога нису ни свесни, ипак помаже отишлима да се активно васпостављају. Управо то и јесте главни циљ постојећих обреда и прослава. Они подржавају васкрсење отишлих, помажу њиховом преласку у унутрашњу структуру, убрзавају процес прикупљања.

Познавајући принципе организације човека, његово прикупљање се може остварити тренутно. Такође се тренутно може и зауставити наступање биолошке смрти. У савременој медицини за извођење човека из стања клиничке смрти се користи импулс високог напона. Све је то својеврсни потрес. Како је то, међутим, механички метод, он заправо ретко успева.

У древној Кини могли су да поврате човека чак и из веома разложеног стања. У ту сврху се користила акупунктура. Природно, разни степени разлагања захтевају различите прилазе. Ако је после биолошке смрти прошло, на пример, не више од три дана, онда су се користиле тачке на удовима. Увођење игала у праве тачке доводило је до васкрсења. Међутим и то је механички прилаз, он се заснива на коришћењу механичких принципа. Зато се нећу задржавати на тим методама. Овде пре свега дајем духовне принципе.

Ипак може имати смисли и напомена о још једној занимљивој појави из прошлости. У древна времена у неким местима су познавали тајну „конзервације“ људи уз њихову сагласност. То се у основи примењивало у односу на ратнике. Када је било неопходно да се војници превезу на велико растојање, они су се архивирали, то јест негде складиштили, као што се на пример у архив одлажу папири који ће касније можда добро доћи. Војници су се исушивали, и у таквом стању су се могли, просто као грудве материје, очувати неограничено дуго. Када се указивла потреба за њима, у сваког војника се на посебном месту вводила игла, или су се они поливали специјалним саставом или им се давао потребни импулс свести – и војници су оживљавали. Тако је било могуће одмах добити целу армију обучених војника. Аналогно се под специјалним условима могу оживети и неке мумије.

Враћамо се разматрању принципа (4.6). У њему се говори о кретању отишлих по њиховој земљи живота, која се нашем поимању чини као бајка. Ја међутим намерно користим овде реч „земља“ и чак више од тога израз „земља из бајке“. Јер реч „бајковита“ у овом случају има посебну тежину.

Ствар је у томе да постоји међудејство између света отишлих и света живећих. Не говоримо само ми, живећи, говоримо и они, отишли. Они говоре оданде. А бајка је преносник њиховог говора. Бајка, приповест, садржи не само оно што смо ми причали, него и оно што су они испричали. А када они говоре, онда се њихове речи за живеће пројављују у бајковитим облицима. Користећи се научним језиком, може се рећи да је бајка систем преображавања, преображавања информације оданде овде, при чему се та информација преноси на нашем језику.

Многи елементи бајке су дати за децје схватање. Познанство са чак само две-три добре бајке суштински олакшава процес даљег развоја детета. Даље се оно већ развија динамички.

Наравно, поред бајки деци се може предати и савршено конкретна технологија и тада она могу да постану вечна готово одмах, од самог почетка. И почеће да се развијају као што треба. Истина, спољашњи свет може да их различито оријентише, али ипак се деци може предати такав програм који ће за резултат имати остварење преобразбе друштва, и то веома брзо.

Јер да би стекло динамични облик развоја детету су потребне само две-три бајке. А ако се деци дâ још и одговарајућа технологија, онда ће она одмах моћи да се развијају про принципима саморегенерације и вечног живота. Тада ће свако већ одмах постати присаједињен статусу Вечности.

ПРОМЕНЕ ГЕОГРАФСКОГ РЕЉЕФА, ДО КОЈИХ ДОЛАЗИ ПРИЛИКОМ ЗЕМЉОТРЕСА ИЛИ ПРИ ОБРУШАВАЊУ ВЕЛИКИХ КОЛИЧИНА КАМЕЊА ПРИЛИКОМ ЛАВИНА ДОВОДИ ДО ГЕНЕТСКИХ И СТРУКТУРНИХ ПРОМЕНА У ЧОВЕКУ, ЈЕР ЧОВЕК РЕАГУЈЕ НА ЦЕО ПРОСТОР (4.7).

Пре свега сетимо се о чему говори принцип (4.2): Човек - то је цео спољашњи и унутрашњи свет истовремено. Зато су рељеф, географски пејзаж, земљотреси који се понекад догађају, и уопште сав околни свет – све то су фактички пројаве статуса човека.

Али зашто су у формулацији принципа издвојене управо промене рељефа, које се догађају приликом земљотреса и при великим одронима камења приликом лавина? Зато што управо то у првом реду доводи до генетских и структурних промена у човеку, јер рељеф и крупне стеновите формације имају дужи период формирања и зато су више повезани са општом генетском структуром човека.

Важна улога коју има време постојања може се видети и на примеру грађевина. Нека грађевина почиње да остварује утицај на генетику ако је била изграђена, пре рецимо више од хиљду година. У том случају већ се у неком смислу може говорити о вечности. Наравно, тај број од хиљаду година је да право кажемо услован, али он ипак одражава постојећу ситуацију, а то је да такве грађевине већ утичу на генетику човека. Оне показују особито дејство на његово опажање. То је повезано са тиме да је нека грађевина утолико боље прилагођена колективној свести уколико је дуже време њеног постојања. Таква грађевина формира неки статус. Познат је и израз: привлачна сила грађевине. Такве зграде, такве грађевине или њихови остаци постоје и данас, и није случајно то што се ка њима устремљују реке туриста.

Аналогно стоје ствари и са уметничким делима. Са временом њихова вредност расте, а то веома добро потврђују аукције.

У вези са реченим напомињем да се развој Вечности у многоне састоји у уздизању не само временског статуса него и просторног. То јест, уколико се

више земаља осваја, уколико се осваја више простора, утолико структура бива постојанија. Зато код човека и постоји тежња ка освајању.

Сетимо се још једном принципа (4.2): Човек – то је спољашњи и унутрашњи свет истовремено. Тај принцип нам указује на то како треба правилно поступати у нашим спољашњим делатностима. Ако, на пример, градимо здања, онда их треба градити тако да би тежила лику и подобију човека. Ако, рецимо, узмемо Лондон и погледам како је постављен, постаће нам јасан појам главе човека. Москва тежи облику срца.

Постоје два прилаза у грађењу по лику човечијем: на основи спољашњих области и унутрашњих. То су различити приступи. Спољашње области – то су области велике пројаве колективне свести. Оне се налазе ван човековог физичког тела. А унутрашње области – то су области велике пројаве индивидуалне свести личности. Оне се налазе унутар човековог физичког тела.

Зашто су, на пример, дуго времена постојале религиозне забране које нису дозвољавале да се на људима ради обдукција, нису дозвољавале да се погледа унутра? Разлог је у томе што се у време тих забрана још увек одвијало формирање информационих веза између спољашњих и унутрашњих области човека по лику и подобију Божјем а такође је било у току и формирање човекове свести.

Ако пажљиво прочитате вежбе које дајем у Прилогу, увидећете да тамо предлагем концентрацију углавном на спољашње објекте. То је у вези са тиме да се унутрашњи систем човека често мења, а мења се принципијелно, док спољашњи објекти имају постојаност са тачке гледишта њиховог трајног постојања у опажању.

Треба још утаначити и овај момент. Када говорим да зграде треба градити по лику и подобију човечијем, ни у ком случају то не треба схватити буквално, то јест, да зграде треба да имају изглед човека. Питање је овде знатно дубље. Ради се о везама и о међудејству облика. Потребно је, на пример, разумети како је раван повезана са обликом човека, или како је са обликом човека повезана сфера. Кад постоји такво знање могу се градити потпуно постојане, вечне конструкције, између осталог и на антигравитационом принципу. Зграде изграђене на тај начин и уопште било каква грађевина биће хармоничне у односу на човека и тим самим и у односу на Творца.

Што се тиче проблема облика, повезаности облика и информације, а такође и других питања које са на то односе, сва она ће бити обрађена у једној од следећих књига ове серије.

ПРЕГЛЕД ОСНОВНИХ ПРИЦИПА ВАСКРСЕЊА

- 1.1. ИСТИНСКИ СТАТУС СВЕТА ЈЕ У ВЕЧНОМ ЖИВОТУ. ВЕЧНИ ЖИВОТ ОБЕЗБЕЂУЈЕ ИСТИНСКУ ПОСТОЈАНОСТ СВЕТА. СТРЕМЉЕЊЕ КА ПОСТОЈАНОМ СВЕТУ СТВАРА ВЕЧНИ ЖИВОТ. ОНАЈ КО НИЈЕ УМИРАО ПРЕДСТАВЉА ОСНОВУ КОЈА ПРОИЗВОДИ СВЕ ОСТАЛО. ТАКВА ОСНОВА ЈЕ БОГ. БОГ ЈЕ ВЕЧАН, ОН НИКАДА НИЈЕ УМИРАО. ОДАТЛЕ СЛЕДИ СВЕ ОСТАЛО.
- 1.2. ВЕЧНИ ЖИВОТ ЈЕ ПРИНЦИП РАЗВИЋА БОЖАНСКЕ СТВАРНОСТИ.
- 1.3. НАША СВЕСТ ОПАЖА КАО СТВАРНОСТ ОНО ШТО ПОСТОЈИ У НАШОЈ СВЕСТИ.
- 1.4. СТРУКТУРА СВЕТА ТРЕБА ДА СЕ ВЕОМА ИНТЕНЗИВНО РАЗВИЈА У ОКВИРИМА РАЗВИЋА НАШЕ СОПСТВЕНЕ СВЕСТИ.
- 1.5. ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ ПОСТИГНУЋЕ ИСТИНСКЕ СВЕСТИ.
- 1.6. БЕСКОНАЧНИ ЖИВОТ УСЛОВЉАВА НЕОПХОДНОСТ РАЗВОЈА ДУШЕ.
- 1.7. ПРИНЦИП БОЖАНСТВЕНОСТИ: СТРЕМЉЕЊЕ КА НЕТЉЕНОСТИ ТЕЛА, КА ВЕЧНОМ ЖИВОТУ И КА РАЗВИЋУ ИСТИНСКЕ СВЕСТИ – ТО ЈЕ ПРАКСА НАВЕЋЕГ ПРОЦВАТА ЉУДСКОГ БИВАЊА.
- 1.8. ДОВОЉНО ЈЕ ДА ПОСТОЈИ ЈЕДНА ЛИЧНОСТ КОЈА МОЖЕ ДА ВАСКРСАВА И ВАСПОСТАВЉА СВЕТ, И ТАДА СЕ ОН ВИШЕ НЕ МОЖЕ РАЗРУШИТИ.
- 1.9. ВАСКРСЕЊЕ И УСТАНОВЉЕЊЕ ЧИЊЕНИЦЕ ВАСКРЕЊА ЈЕ ПРОЦЕС КОЈИ ЈЕ ИСТОВРЕМЕН ЗА ЦЕО СВЕТ.
- 1.10. СВЕСТ ЧОВЕКА И ЊЕГОВИ ОРГАНИ ПРИ ПРАВИЛОМ РАЗУМЕВАЊУ ЊИХОВЕ УЗАЈАМНЕ ПОВЕЗАНОСТИ ДАЈУ ВАСКРСЕЊЕ. ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ АКТ СТВАРАЊА.
- 1.11. РАЗВОЈ ЧОВЕКА ТРЕБА ПОСМАТРАТИ КАО КОМПЛЕКСНИ РАЗВОЈ ЦЕЛОГ ПОСТОЈЕЋЕГ СВЕТА.
- 1.12. ПРИНЦИП ВАСКРСАВАЊА ЈЕ У САГЛАСНОСТИ СА ПРИНЦИПОМ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ЧОВЕКА, КОЈИ УКЉУЧУЈЕ И СВЕВРЕМЕНСКИ РАЗВОЈ ЦЕЛОГ СПОЉАШЊЕГ СВЕТА.
- 1.13. ТУГА, МАЛОДУШНОСТ И НОСТАЛГИЈА – ТО НИСУ НАЧИНИ ЗА ПОИМАЊЕ СВЕТА. САМО СУ РАДОСТ, СВЕТОСТ И ЉУБАВ НАЧИНИ ДА СЕ СВЕТ РАЗУМЕ.
- 1.14. ЛИЧНОСТ БИВА ОЧУВАНА ПОСЛЕ БИОЛОШКЕ СМРТИ, ПА ТАКО И ПОСЛЕ КРЕМАЦИЈЕ. У СЛУЧАЈУ КРЕМАЦИЈЕ ЗА СВАКУ ЧЕСТИЦУ ПЕПЕЛА КОЈИ ОСТАЈЕ НАКОН КРЕМАЦИЈЕ ПРИЧВРШЋЕНА ЈЕ СТРУКТУРА ЛИЧНОСТИ ОНОГА КО СЕ ПОДВРГАО КРЕМАЦИЈИ.
- 1.15. ПРОСТОР ЗАВИСИ ОД ТОГА ГДЕ СЕ ПРЕСЕЦАЈУ РАЗНИ ВРЕМЕНСКИ ИНТЕРВАЛИ. КАО ПОСЛЕДИЦА ТОГА, ЗЕМЉИНЕ РАЗМЕРЕ СЕ МОГУ УВЕЋАТИ.

2.1. ЧОВЕК ЈЕ ПО ПРИНЦИПУ СВОГА САЗДАЊА ВЕЧНА СУПСТАНЦА. ЗАТО ЈЕ ВАСКРСЕЊЕ ЗАСНОВАНО НА ОБЕЛОДАЊИВАЊУ ВЕЧНОГ У ЧОВЕКУ.

2.2. ПОСТОЈИ УЗАЈАМНА ЗАВИСНОСТ ДУХОВНЕ И ФИЗИЧКЕ СТРУКТУРЕ. ПРОМЕНОМ ИНФОРМАЦИЈА О ФИЗИЧКОЈ СТРУКТУРИ У ОБЛАСТИ ДУХА МОЖЕМО ДА МЕЊАМО ДУХ ДО СТЕПЕНА КАДА ОН УЗМОГНЕ ДА МЕЊА БИЛО КОЈУ ФИЗИЧКУ СТРУКТУРУ, УКЉУЧУЈУЋИ И СТВАРАЊЕ ФИЗИЧКОГ ТЕЛА.

2.3. ВРЕМЕ И ПРОСТОР НЕ ОГРАНИЧАВАЈУ ТРАЈАЊЕ ЖИВОТА. ПОЈАМ ТРАЈАЊА ЖИВОТА ФОРМИРА СЕ ОДНОСОМ ДУХА ПРЕМА ПРОСТОРУ И ВРЕМЕНУ.

2.4. ПРИНЦИП БЕСМРТНОСТИ, А ПРЕМА ТОМЕ И ПРИНЦИП ПОНОВНОГ УСПОСТАВЉАЊА НАКОН МОГУЋЕ БИОЛОШКЕ СМРТИ ПОЛОЖЕН ЈЕ У ПРВИ УЗРОК, У ПРВУ ПРИРОДУ ИМПУЛСА ПРИРОДНОГ РАЗВОЈА ЧОВЕКА.

2.5. ИМПУЛС УСМЕРЕН КА ВАСКРСНУЋУ УВЕК ЈЕ УСМЕРЕН КА БЕСКОНАЧНОМ РАЗВОЈУ ВАСКРСЛОГ.

2.6. ВАСКРСАВАНИ УВЕК ВИДИ И ОСВЕШЋУЈЕ ПРОЦЕС ВАСКРСАВАЊА И ПРИ ТОМЕ УВЕК УЧЕСТВУЈЕ У ВАСКРСНУЋУ КАО ИНИЦИЈАТИВНА ЛИЧНОСТ.

2.7. ВАСКРСАВАНИ УВЕК САВРШЕНО ТАЧНО ЗНА ДА ЋЕ ПОСЛЕ ВАСКРСНУЋА ЖИВЕТИ КАО ОБИЧАН ЧОВЕК.

2.8. ВАСКРСЛИ УВЕК СМАТРА ДА ЋЕ МУ СЕ ЖИВЕЋИ ОБРАЋАТИ КАО СЕБИ РАВНОМ, ОН НЕ ОСЕЋА ДА ЈЕ НА БИЛО КАКАВ НАЧИН ОДВОЈЕН ОД ЖИВЕЋИХ, ОСЕЋА СЕ ИСТО ТАКО НОРМАЛНОМ ЛИЧНОШЋУ КАО И ЖИВЕЋИ.

2.9. ПОСЛЕ ВАСКРСНУЋА ОБАВЕЗНО ЈЕ ПОТРЕБНО СПРОВЕСТИ МЕТОДИЧАН РАД НА ОБЈАШЊАВАЊУ ВАСКРСЛОМЕ ЊЕГОВОГ НОВОГ СТАЊА, ПОВЕЗАНОГ СА ТИМЕ ДА САДА ИМА ФИЗИЧКО ТЕЛО.

2.10. КОД ВАСКРСЛОГ ЧОВЕКА У ПОТПУНОСТИ СУ ОЧУВАНЕ ПРОФЕСИОНАЛНЕ И СВЕ ДРУГЕ НАВИКЕ КОЈЕ ЈЕ СТЕКАО РАНИЈЕ У ЖИВОТУ.

2.11. ПОЈАМ ДУХА ДАЈЕ ИСТИНИТОСТ СТРУКТУРЕ ПОЗНАЊА.

2.12. ЈЕДАН ОД АСПЕКТА ВАСКРСЕЊА ЈЕ ВАСПОСТАВЉАЊЕ СТВАРАЛАЧКЕ СВЕСТИ КОД ЖИВЕЋИХ ЉУДИ.

2.13. ПРОЦЕСУ ВАСКРСЕЊА ТРЕБА ИСТОВРЕМЕНО ПРИСТУПАТИ И КАО ПРОЦЕСУ СТВАРАЊА ДЕТЕТА.

2.14. ОТИШЛИ СЕ НЕ ЗАУСТАВЉАЈУ У СВОМ РАЗВОЈУ. ДУХОВНИ РАЗВОЈ ЛИЧНОСТИ ОДВИЈА СЕ СТАЛНО, У СВИМ УСЛОВИМА. ЗАТО СЕ

НА ДУХОВНОМ НИВОУ ВАСКРСЕЊЕ СХВАТА КАО ПРОЈАВЉЕЊЕ ОПШТЕ ХАРМОНИЈЕ СВЕТА. И УПРАВО ЗБОГ ТОГА СВИ ЉУДИ У ДУШИ ЗНАЈУ ЗА СВЕОПШТЕ ВАСКРСЕЊЕ ОТИШЛИХ.

3

3.1 СТРЕМЉЕЊЕ БОГА И ЧОВЕКА КА СЈЕДИЊЕЊУ У ОКВИРИМА ПОНОВНОГ СТВАРАЊА И ПОНОВНОГ СЈЕДИЊЕЊА ДОВОДИ ДО МАТЕРИЈАЛИЗАЦИЈЕ И КА ВАСКРСАВАЊУ.

3.2. КОНЦЕНТРИСАЊЕ СОПСТВЕНЕ СВЕСТИ ОД СТРАНЕ ЧОВЕКА МОЖЕ ДОВЕСТИ ДО РАДИКЛАНЕ ПРОМЕНЕ СТРУКТУРЕ СВЕТА.

3.3. ФИЗИЧКО ТЕЛО ЈЕ УВЕК ДЕО ДУШЕ.

3.4 И ТЕОРИЈСКИ И ПРАКТИЧНО ЧОВЕК СЕ МОЖЕ ПОСМАТРАТИ КАО СТРУКТУРА СВЕСТИ КОЈА ИМА ТЕЛЕСНУ ОБЛОГУ.

3.5. НА НИВОУ СТВАРАЊА ИНФОРМАЦИОНИХ ВЕЗА НИЈЕДАН ОБЈЕКАТ СЕ НЕ ПРЕСЕЦА НИ СА КОЈИМ ОД ДРУГИХ ОБЈЕКАТА, ПА ТАКО НИ СА САМИМ СОБОМ. ПРИНЦИП ВАСКРСАВАЊА ЧОВЕКА, ИЛИ ПРИНЦИП ПОНОВНОГ СТВАРАЊА БИЛО КОГ ОБЈЕКТА САСТОЈИ СЕ У ПРЕСЕЦАЊУ ПОЧЕТНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ О ОБЈЕКТУ СА РАЗВИЈАЈУЋОМ ИНФОРМАЦИЈОМ О ЊЕМУ САМОМ У ОБЛАСТИ ПОСЛЕДИЧНИХ ВЕЗА, КОЈЕ НАСТАЈУ ПРИ СТВАРАЊУ ИНФОРМАЦИЈА.

3.6. СИСТЕМ ДУХОВНИХ ГЛЕДИШТА ОНОГА КО СЕ БАВИ ВАСКРСАВАЊЕМ И ЈЕСТЕ ПРИНЦИП ОРГАНИЗАЦИЈЕ ДРУШТВА НА СЛЕДЕЋИМ ЕТАПАМА ЊЕГОВОГ РАЗВОЈА.

3.7. ОДВОЈЕНИ ОБЈЕКТИ СТВАРНОСТИ – ТО ЈЕ ОНО ШТО ЈЕ ПРИБЛИЖЕНО ВАСКРСЛОМ А УДАЉЕНО ОД ЖИВЕЋЕГ.

3.8. ВАСКРСЛИ АПСОЛУТИЗУЈЕ ПРОСТОР И ДЕТАЉИШЕ ВРЕМЕ. У ПОЧЕТНОМ ПЕРИОДУ ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ЊЕГА ДИСКРЕТНО, ДОК ЈЕ У ИСТО ВРЕМЕ ЗА ЖИВЕЋЕГ ВРЕМЕ НЕПРЕКИДНО.

3.9. ПРИНЦИП АУТОНОМИЈЕ ФУНКЦИОНИСАЊА ИНФОРМАЦИЈА У РАЗНИМ ВРЕМЕНИМА.

3.10. ИСТИНСКА РЕЛИГИЈА ЈЕ ОРИЈЕНТИСАНА НА ТО ДА ДОПРИНОСИ СТВАРАЛАЧКОМ РАЗВОЈУ ДУШЕ, ТЕЛА И ДРУШТВА.

3.11. ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ НАЈРЕАЛНИЈА, НАЈПРАГМАТИЧНИЈА, НАЈСВРСИСХОДНИЈА И НАЈДОКАЗАНИЈА ОСНОВА ЗА БУДУЋИ РАЗВОЈ, ЗА РАЗВИТАК МИШЉЕЊА БУДУЋИХ ПОКОЛЕЊА.

3.12. ОНАЈ ОД ЖИВЕЋИХ КОЈИ НИЈЕ УМИРАО, УВЕК ЋЕ МОЋИ ДА ВАСПОСТАВИ ОТИШЛОГ У ОПТИМАЛНИЈЕ ВРЕМЕ И У НУЖНИЈОЈ ВАРИЈАНТИ НЕГО ШТО ЋЕ ТО МОЋИ ДА УРАДИ ВАСКРСЛИ.

3.13. ПРАКСА ВАСКРСЕЊА, ПРАКСА ВАСПОСТАВЉАЊА НЕ ПРОТИВРЕЧИ НИ ЈЕДНОЈ ОД РЕЛИГИЈА, НИ ЈЕДНОМ ЗАКОНОДАВСТВУ И НИ ЈЕДНОМ ОД УСМЕРЕЊА СТВАРАЛАЧКОГ ПЛАНА.

3.14. ВАСКРСЕЊЕ ЉУДИ ДАЈЕ МОГУЋНОСТ ВАСКРСАВАЊА И
ВАСПОСТАВЉАЊА БИЛО КОЈИХ ОБЈЕКТА.

4

4.1. ВАСКРСЕЊЕ ЈЕ УПРАВЉАЊЕ СВИМ СПОЉАШЊИМ ПРОСТОРОМ.

4.2. ЧОВЕК – ТО ЈЕ ЦЕЛОКУПНИ СПОЉАШЊИ И УНУТРАШЊИ СВЕТ
ИСТОВРЕМЕНО

4.3. ДИЛАТАЦИЈА ВРЕМЕНА, ЊЕГОВО УДАЉАВАЊЕ ИЛИ
ПРИБЛИЖАВАЊЕ ЗА НЕКЕ АСПЕКТЕ ПРОСТОРА И ОЗНАЧАВА
ВАСКРСЕЊЕ.

4.4. ОНО О ЧЕМУ ЧОВЕК РАЗМИШЉА, ОНО, ШТО ОН ГОВОРИ И ОНО
ШТА РАДИ НОСИ ОСОБИНЕ ВЕЧНОСТИ.

4.5. ПРИНЦИП ВЕЧНОСТИ. ОН ОБЕЗБЕЂУЈЕ ОТИШЛИМА СЕЋАЊЕ НА
ТО, ДА ЋЕ СЕ ДОГОДИТИ ЊИХОВО ПОНОВНО СТВАРАЊЕ.

4.6. КРЕТАЊЕ ОТИШЛИХ ПО ЊИХОВОЈ ЗЕМЉИ ЖИВОТА, БАЈКОВИТОЈ
ЗА НАШЕ ПОИМАЊЕ, У СТВАРИ СЕ ОСТВАРУЈЕ КРОЗ СТРУКТУРУ
НАШЕ СВЕСТИ.

4.7. ПРОМЕНЕ ГЕОГРАФСКОГ РЕЉЕФА, ДО КОЈИХ ДОЛАЗИ ПРИЛИКОМ
ЗЕМЉОТРЕСА ИЛИ ПРИ ОБРУШАВАЊУ ВЕЛИКИХ КОЛИЧИНА КАМЕЊА
ПРИЛИКОМ ЛАВИНА ДОВОДИ ДО ГЕНЕТСКИХ И СТРУКТУРНИХ
ПРОМЕНА У ЧОВЕКУ, ЈЕР ЧОВЕК РЕАГУЈЕ НА ЦЕО ПРОСТОР.